

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Setembre 2022 – n°69 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2 \$

EL QUE DISTINGUEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del *"socialisme en un sol país"* i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

CONTRA TOTES LES SANTES ALIANCES DE LA BURGESIA MUNDIAL

Davant el desenvolupament del món capitalista que hem descrit, el moviment de la classe proletària només podrà reprendre la seva lluita si comprèn que no es pot ni s'ha de plorar l'estadi caduc de la tolerància lliberal, de la independència sobirana de les nacions, sinó que la història ofereix només una via per eliminar totes les explotacions, totes les tiranies i les opressions: **la via de l'acció revolucionària de classe que, EN TOT PAÍS QUALSEVOL QUE SIGUI, alineï la classe obrera contra la burgesia local, amb completa autonomia de classe** en el pensament, organització i comportament polítics, en l'acció de combat; **unint les forces dels proletaris de tot el món per sobre de les fronteres de tots els països** – en la "pau" i en la guerra – **en un organisme unitari l'acció del qual no es detingui fins al complet aniquilament de les institucions del capitalisme.** *(continua a la pàg. 23)*

SUMARI

El centralisme orgànic: qüestió vital (III)	pàg. 2
Reprement el fil	pàg. 5
Manifestació de la crisi en el pla financer	pàg. 9
Evolució de les tensions en la cadena de subministrament	pàg. 11
Fons d'energia i capitalisme	pàg. 12
La lluita de la concurrència en el tauler mundial	pàg. 14
Desenvolupament de l'efervescència militar com a reflex de la guerra comercial	pàg. 19
Contra totes les Santes Aliances de la burgesia mundial	pàg. 23
El capitalisme xinès no s'escapa de la crisi	pàg. 24
Integracions i desintegracions de la unió imperialista europea	pàg. 25
Esquerdes i fractures dins dels EEUU	pàg. 29

El centralisme orgànic: qüestió vital (III)

(pàg. 2)

"(...) el partit és per nosaltres, al mateix temps, factor i producte del desenvolupament històric, i que, davant les forces d'aquest últim, el proletariat es comporta com una matèria més plàstica encara. (...). Només si se sap actuar en el camp de la tàctica i rebutjar enèrgicament les falses vies amb normes d'acció precises i respectades, el partit podrà preservar-se de les degeneracions, el que mai aconseguirà només amb credos teòrics i sancions organitzatives." (Tesis de Lyon, 1926)

La lluita de la concurrència en el tauler mundial

(pàg. 14)

"(...) el capitalisme, com classe social, té la possibilitat de reaccionar davant aquelles contradiccions econòmiques incurables que li són pròpies? Segons la clàssica crítica marxista, la classe burgesa no posseirà mai una teoria segura ni un coneixement científic de l'esdevenir econòmic, i (per la seva mateixa naturalesa com per la seva raó de ser) no podrà instaurar una disciplina sobre les forces irresistibles que ella mateixa va suscitar, com el clàssic aprenent-bruixot que no podia dominar les infernals potències invocades." (El cicle històric de l'economia capitalista, 1947)

(ve de la revista "El Comunista" n°67 i 68)

"L'organització en partit que permet a la classe ser veritablement tal i viure com a tal, es presenta com **un mecanisme unitari en el qual els diversos «cervells» (no només per cert els cervells, sinó també altres òrgans individuals) absorbeixen tasques diverses segons les aptituds i potencialitats, tots al servei d'un objectiu i d'un interès que progressivament s'unifica cada vegada més íntimament «en el temps i en l'espai» (aquesta còmoda expressió té un significat empíric i no transcendent). No tots els individus tenen doncs el mateix lloc i el mateix pes en l'organització: en la mesura que aquesta divisió de tasques es realitza segons un pla més racional (i el que val avui per al partit-classe, serà demà per a la societat), està perfectament exclòs que qui es troba més amunt graviti com a privilegiat sobre els altres. La nostra evolució revolucionària no va cap a la desintegració, sinó cap a la connexió cada vegada més científica dels individus entre si.**

Ella és antiindividualista en la mesura que és materialista; no creu en l'ànima o en un contingut metafísic i transcendent de l'individu, sinó que insereix les funcions d'aquest en un quadre col·lectiu, creant una jerarquia que es desenvolupa en el sentit d'eliminar cada vegada més la coerció, substituïnt-la amb la racionalitat tècnica. El partit és ja un exemple d'una col·lectivitat sense coercions." (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

Començant pel final, busquem el ciment organitzatiu de la nostra disciplina no en la coerció (recordi's el caràcter voluntari de l'adhesió al Partit), sinó en el compromís militant col·lectiu en la consecució d'un mateix fi, inserint les funcions de cada membre del partit en una estructura organitzativa que distribueixi racionalment les tasques per a orientar la nostra activitat i resultats cap a aquest fi. Per a l'organització i execució d'aquest treball col·lectiu, així com per a la distribució de les tasques, el Partit realitza reunions freqüents en cada secció i també reunions generals i regionals, de caràcter internacional. Aquest treball es desenvolupa de manera antiindividualista, no personalista, anònima. Cap company està exempt del treball militant en totes les seves manifestacions i ningú gravita com un privilegiat sobre els altres. Si hi ha companys que tenen la capacitat o estan en posició d'assumir tasques de major responsabilitat serà perquè seran els que millor puguin ordenar un treball i pensament que no és seu sinó del partit i perquè assumiran els majors sacrificis i el major compromís amb la causa per la qual lluitem. La concepció de l'oportunisme és que els dirigents viuen de l'organització, la concepció militant del marxisme és que tots vivim pel Partit i per la revolució comunista.

"Els dirigents i el dirigent són aquells i aquell que millor i amb millor eficàcia ordenen el pensament i volen la voluntat de la classe; construccions tan necessàries com actives de les premisses que ens donen els factors històrics. Lenin va ser un cas eminent i extraordinari d'aquesta funció, per intensitat i extensió d'aquesta. Per molt meravellós que sigui seguir l'obra d'aquest home amb la finalitat d'entendre la nostra dinàmica col·lectiva de la història, nosaltres no admitem que la seva presència condicionés el procés revolucionari al cap del qual li hem vist, i encara menys que la seva desaparició detingui a les classes treballadores en el seu camí." (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

En definitiva, encara que en la distribució de les tasques

nosaltres tinguem en compte aptituds i potencialitats diverses, encara que hi hagi companys la comprensió, possibilitats, compromís i esperit de sacrifici dels quals els posi al capdavant de l'organització en determinats moments i per a determinades tasques, nosaltres mai admitem que el procés revolucionari pugui dependre del fet que Fulanito o Menganito estiguin presents o, pitjor, que siguin "democràticament triats".

"Aquests elements generals de la qüestió mostren que ningú millor que nosaltres està per sobre del significat banal de l'igualitarisme i de la democràcia «numèrica». Si nosaltres no creiem en l'individu com a base suficient d'activitat, quin valor pot tenir per a nosaltres una funció del número brut dels individus? Què pot significar per a nosaltres democràcia o autocràcia? Ahir teníem una màquina de primeríssim ordre (un «campió d'excepcional classe», dirien els esportistes) i això podríem col·locar-ho a l'àpex suprem de la piràmide jeràrquica: avui aquest no existeix, però el mecanisme pot continuar funcionant amb una jerarquia una mica diferent en la que a l'àpex hi haurà un òrgan col·lectiu constituït, s'entén, d'elements escollits. La qüestió no es planteja per a nosaltres amb un contingut jurídic, sinó amb un problema tècnic no prejutjat per sil·logismes de dret constitucional o, pitjor encara, natural. No existeix raó de principi perquè en els nostres estatuts s'escrigui «dirigent» o «comitè de dirigents».

I d'aquestes premisses parteix una solució marxista de la qüestió de l'elecció: **elecció que fa més que res, la història dinàmica del moviment i no la banalitat de consultes electives.** Preferim no escriure a les regles organitzatives la paraula «dirigent», perquè no sempre tindrem en les nostres files una individualitat de la força d'un Marx o d'un Lenin. En conclusió, **si l'home, l'«instrument», d'excepció existeix, el moviment l'utilitza: però el moviment viu igualment quan tal personalitat eminent no existeix.** La nostra teoria del dirigent està molt lluny de les cretineries amb què les teologies i les polítiques oficials demostren la necessitat dels pontífexs, dels reis, dels «primers ciutadans», dels dictadors i dels duces; pobres marionetes que s'il·lusionen amb fer la història." (Lenin en el camí de la revolució, 1924).

Reiterem doncs que el procés de conformació del Partit i de la seva estructura és un procés de selecció i de maduració material i dialèctic que es deriva de tot el passat d'experiències i d'exercitació del mecanisme unitari del partit. Per a nosaltres el dirigent d'excepció no és una altra cosa que un instrument que el moviment utilitza, però el moviment serà sempre molt més fort quan tal personalitat no sigui necessària. La dependència de la continuïtat de la línia en una sola o vàries persones serà sempre una gran debilitat. És per això, que no volem ja cap Lenin més, sinó un moviment que des del centre a la base compregui, assumeixi i defensi un programa invariant. La nostra corrent va pensar sempre que la futura revolució "serà tremenda, però anònima." («Fantasime Carlailliane»).

Hi haurà ocasions en les que tindrem entre nosaltres companys amb aptituds excepcionals i podrem incorporar aquests "instruments" al treball comú, hi haurà ocasions en què ens veurem sotmesos a una repressió que limitarà les nostres possibilitats de comunicació, hi haurà ocasions en què grups de companys fins i tot quedaran aïllats per un temps a causa d'aquesta repressió o per circumstàncies com la guerra. En les múltiples circumstàncies en les quals el Partit haurà de desenvolupar-se i sobreviure en tot el procés que ens separa de la revolució triomfant i fins i tot en la fase posterior de la

dictadura del proletariat, el Partit podrà i haurà d'adaptar la seva estructura organitzativa mantenint el seu caràcter centralitzat i una sòlida disciplina organitzativa si, i només si, es manté com a base inalterable la unitat de doctrina, programa i tàctica, havent expulsat del seu interior qualsevol debilitat democràtica o personalista.

Projecte de Tesis presentat per l'Esquerra al III Congrés del Partit Comunista d'Itàlia (Lyon, 1926)

La següent sèrie de cites forma part de les Tesis de Lyon (1926). El Congrés de Lyon va ser el primer congrés en què la direcció oportunista del Partit Comunista d'Itàlia (la corrent *ordinovista*, encapçalada per Gramsci i Togliatti – el segon posteriorment nomenat ministre de Gràcia i Justícia per la Monarquia italiana – designats a dit des de la Internacional) va obtenir formalment la majoria. Com la va obtenir? Es va prohibir per part de la direcció oportunista que acudissin tota una sèrie de delegats que estaven en la línia de l'Esquerra (la corrent que va fundar i va dirigir el Partit Comunista d'Itàlia fins que la Internacional en procés de degeneració va canviar la direcció aprofitant que el feixisme havia empresonat a una part important de companys). Llavors, es va instituir que els vots dels delegats absents computarien a favor de les propostes de la direcció oportunista. Tan senzill i democràtic com això. Però nosaltres no reaccionarem a aquest cops de mà amb la ingènua reivindicació d'una veritable democràcia. Tal com hem anat desenvolupant es tracta d'entendre com aquests cops de mà estan indissolublement lligats a l'engany democràtic, que es tracta de superar per sempre. Es tracta d'entendre també com les crisis i degeneracions del Partit formal són un fet històric material i que no han depès mai ni han estat evitades mai mitjançant el recompte de vots d'una sessió de congrés, sinó que estan determinades per l'ambient hostil en el qual ha de desenvolupar-se el Partit que és primer producte i només després factor de la història. Les Tesis de Lyon representen un punt d'arribada i un punt de partida, el balanç de l'experiència de la degeneració tàctica i després programàtica de la III Internacional. Com en el cas dels anteriors textos i cossos de tesis, encara que extraguem aquí una sèrie de cites específiques per il·lustrar la qüestió que venim desenvolupant, mereixen i han de ser llegits en la seva integritat, aprehent així la coherència general entre les seves diferents parts.

"2.- Naturalesa del Partit. El procés històric de l'emancipació del proletariat i de la fundació del nou ordre social deriva de la lluita de classes. Tota lluita de classes és lluita política, és a dir, tendeix a desembocar en una lluita per la conquesta del poder polític i la direcció d'un nou organisme estatal. Per consegüent, l'òrgan que condueix la lluita de classes a la seva victòria final és el partit polític de classe, únic instrument possible de la insurrecció revolucionària primer i de govern després. D'aquestes elementals i genials afirmacions de Marx, restablertes en la seva màxima evidència per Lenin, sorgeix la definició del partit com una organització de tots aquells que són conscients del sistema d'opinions que resumeix la tasca històrica de la classe revolucionària i estan decidits a obrir per la seva victòria. Gràcies al partit la classe obrera adquireix la consciència del seu camí i la voluntat de recórrer-lo; per tant, en les successives fases de la lluita, el partit representa històricament a la classe, encara que tingui en les seves files només a una part més o menys gran d'aquesta. Aquesta és la significació de la definició del partit donada per Lenin en el II Congrés Mundial.

*Aquest concepte de Marx i de Lenin es contraposa al concepte, per excel·lència oportunista del partit laborista o obrerista, en el qual participen de dret tots els individus que són proletaris per la seva condició social. Atès que en un partit semblant, encara que d'aparença numèrica més forta, poden i en certes situacions han de prevaldre les directes influències contrarevolucionàries de la classe dominant (representada per la dictadura d'organitzacions i dirigents, que indiferentment poden provenir com a individus del proletariat o d'altres classes), **Marx i Lenin no només han combatut aquest error teòric fatal, sinó que no han dubtat a fer pedaços la falsa unitat proletària per a assegurar, fins i tot en moments d'eclipsi de l'activitat social del proletariat, i encara a través de petits grups polítics que adhereixen al programa revolucionari, la continuïtat de la funció política del partit en la preparació de les tasques successives del proletariat. Aquest és l'únic camí possible per a realitzar en el futur la concentració de la major part possible dels treballadors entorn a la direcció i sota les banderes d'un Partit Comunista capaç de lluitar i de vèncer.***

*Una organització immediata de tots els que econòmicament són treballadors no pot elevar-se fins a les tasques polítiques, és a dir, revolucionàries, doncs cadascun dels grups professionals i locals no sentirà més que impulsos limitats per a la satisfacció d'exigències parcials determinades per les conseqüències directes de l'explotació capitalista. **És només la intervenció al capdavant de la classe obrera d'un partit polític, definit per l'adhesió política dels seus membres, el que realitza la progressiva síntesi d'aquests impulsos particulars en una visió i acció comuna, en la qual els individus i grups arriben a superar tot particularisme, acceptant dificultats i sacrificis per al triomf general i final de la causa de la classe obrera. La definició del partit com a partit de la classe obrera té en Marx i en Lenin un valor històric i finalista, no vulgarment estadístic i constitucional.***

*Tota concepció dels problemes d'organització interna del partit que porti novament a l'error de la concepció laborista del partit revela una greu desviació teòrica, atès que substitueix una visió revolucionària per una visió democràtica, i atribueix més importància als esquemes utòpics de projectes d'organització que a la realitat dialèctica del xoc de les forces de dues classes oposades; ella representa un perill de recaiguda en l'oportunisme. **Respecte als perills de degeneració del moviment revolucionari, i als mitjans per a assegurar la necessària continuïtat de direcció política en els dirigents i militants, no és possible eliminar aquests perills amb una fórmula d'organització.** Encara menys els elimina la fórmula segons la qual només el treballador autèntic pot ser comunista, la qual és desmentida per la immensa majoria dels exemples que la nostra pròpia experiència ens ha subministrat relatiu als individus i als partits. **La garantia contra la degeneració cal buscar-la en una altra part, si no es vol contradir el postulat marxista fonamental: "La revolució no és una qüestió de formes d'organització",** postulat que resumeix tota la conquesta realitzada pel socialisme científic respecte a les primeres elucubracions de l'utopisme.*

Partint d'aquestes concepcions sobre la naturalesa del partit de classe ha de donar-se resposta als actuals problemes contingents relatiu a l'organització interna de la Internacional i del partit." (Tesis de Lyon, 1926).

El text rebla la vella tesi marxista que el proletariat només es constitueix en classe per a si amb la constitució en Partit Comunista, ja enunciada en el Manifest del Partit Comunista (1848). En preguntar-se sobre els mitjans per a evitar la possible degeneració d'aquest partit, es descarta que això sigui possible mitjançant una fórmula d'organització i es recorda el postulat marxista fonamental: *"la revolució no és una qüestió de formes d'organització"*. A continuació, es recordarà que en aquest Partit Comunista és en l'únic en el qual es pot produir la "inversió de la praxi", aconseguint el màxim de consciència i voluntat. Consciència i voluntat que són col·lectives i dels quals **els dirigents són mers instruments i operadors**. En altres textos, l'Esquerra compararà al dirigent comunista amb un conductor de tramvia per oposició a la idea d'una completa llibertat en l'elecció del rumb.

*"3.- Acció i tàctica del Partit. La qüestió de com actua el partit sobre les situacions i sobre les altres agrupacions, òrgans i institucions de la societat en què es mou, és la qüestió general de la tàctica, de la qual s'han d'establir els elements generals en relació amb el conjunt dels nostres principis. En un segon estadi, s'han de precisar les normes d'acció concreta en relació amb cadascun dels grups dels problemes pràctics i amb les successives fases de desenvolupament històric. (...) Només la humanitat proletària -de la qual estem encara lluny- podrà ser lliure i posseir una voluntat que no sigui il·lusió sentimental, sinó la capacitat d'organitzar i dominar l'economia en el més ampli sentit de la paraula. Encara avui la classe proletària -bé que menys que les altres classes- continua estant determinada en els límits de la seva pròpia acció per influències que li són externes; en canvi, **el partit polític és l'òrgan en el qual es concentra, precisament, el màxim de possibilitat de voluntat i iniciativa en tot el camp de la seva acció: no qualsevol partit, per cert, sinó el partit de la classe proletària, el partit comunista, lligat, per dir-ho així, per un fil ininterromput als objectius últims del procés futur. En el partit, aquesta facultat volitiva, així com la seva consciència i preparació teòrica, són funcions col·lectives per excel·lència.***

Respecte a la tasca assignada en el partit mateix als seus dirigents, l'explicació marxista considera a aquests últims com a instruments i operadors a través dels quals es manifesten millor les capacitats de comprendre i explicar els fets, de dirigir i desitjar les accions, però tals capacitats conserven sempre millor el seu origen en l'existència, i els caràcters de l'òrgan col·lectiu. Per consegüent, el concepte marxista del partit i de la seva acció, com ja hem anunciat, rebutja tant el fatalisme (espectador passiu de fenòmens sobre els quals no és capaç d'influir directament), com tota concepció voluntarista en el sentit individual, segons la qual, les qualitats de preparació teòrica, força de voluntat, esperit de sacrifici, en suma, un tipus especial de figura moral i un requisit de "puresa", haurien de ser exigits indistintament a cada militant del partit, el qual quedaria reduït a una elit diferent i superior a la resta dels elements socials que componen la classe obrera. Per part seva, l'error fatalista i de la passivitat conduiria, si bé no a negar la funció i la utilitat del partit, almenys a recolzar-lo sense més en la classe proletària entesa en el sentit econòmic, estadístic. Per tant, cal reafirmar les conclusions assenyalades en la tesi que precedeix sobre la naturalesa del partit, condemnant tant el concepte obrerista com el de l'elit de caràcter intel·lectual i moral: tots dos estan allunyats del marxisme i destinats a trobar-se en la via de la desembocadura oportunista." (Tesis de Lyon, 1926).

Les Tesis de Lyon contenen el següent passatge, vital per a sobreviure sota el pes de la contrarevolució. La condició de la represa revolucionària del proletariat és l'existència d'un Partit que, sense renunciar a les possibilitats d'afirmació coherent que es presentin, sàpiga renunciar a les vies aparentment més fàcils. Conscient de ser factor, però també producte, del desenvolupament històric, el Partit ha d'actuar en el camp de la tàctica dotant-se de normes d'acció precises i respectades, rebutjant falses vies.

*"Cal dir ben alt que, en certes situacions, passades, presents i futures, el proletariat ha estat, està i estarà en la seva majoria, necessàriament, sobre una posició no revolucionària, d'inèrcia i de col·laboració amb l'enemic segons els casos: però que, malgrat tot, **el proletariat continua sent sempre i arreu la classe potencialment revolucionària i depositària del rescabament de la revolució, mentre existeixi en el seu si el partit comunista que, sense renunciar mai a totes les possibilitats d'afirmar-se i de manifestar-se de manera coherent, sap evitar les vies que apareixen més fàcils als efectes d'una popularitat immediata, però que ho desviarien de la seva tasca i privarien al proletariat del punt de suport indispensable de la seva represa.** Sobre aquest terreny dialèctic i marxista, i mai sobre el terreny estètic i sentimental, ha de rebutjar-se la bestial expressió que un partit comunista és lliure d'adoptar tots els mitjans i tots els mètodes. En afirmar que el partit, precisament per ser veritablement comunista, és a dir, sa en els principis i en l'organització, es pot permetre totes les acrobàcies en la maniobra política, s'oblida que **el partit és per a nosaltres, al mateix temps, factor i producte del desenvolupament històric**, i que, davant de les forces d'aquest últim, el proletariat es comporta com una matèria més plàstica encara. El que tindria influència sobre el proletariat no serien les explicacions tortuoses que els dirigents del partit presentarien per a justificar certes "maniobres", sinó els efectes reals que és necessari saber preveure, utilitzant sobretot l'experiència dels errors passats. **Només si se sap actuar en el camp de la tàctica i rebutjar enèrgicament les falses vies amb normes d'acció precises i respectades, el partit podrà preservar-se de les degeneracions, el que mai aconseguirà solament amb credos teòrics i sancions organitzatives.**" (Tesis de Lyon, 1926).*

(continuarà en el número següent)

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN LA PREMSA COMUNISTA "EL COMUNISTA"

Per correspondència (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org pci@pcielcomunista.org

“El veritable límit de la producció capitalista és el mateix capital, és el fet que, en ella, són el capital i la seva pròpia valorització el que constitueix el punt de partida i la meta, el motiu i el fi de la producció; el fet que aquí la producció només és producció pel capital i no, a la inversa, els mitjans de producció simples mitjans per ampliar cada cop més l'estructura del procés de vida de la societat dels productors. D'aquí que els límits dins dels quals han de moure's la conservació i valorització del valor-capital, la qual descansa en l'expropiació i depauperació de les grans masses dels productors, xoquen constantment amb els mitjans de producció que el capital es veu obligat a fer servir per aconseguir els seus fins i que tendeixen a l'augment il·limitat de la producció, a la producció per la producció mateixa, al desenvolupament incondicional de les forces socials productives del treball. El mitjà emprat – desenvolupament incondicional de les forces socials productives – xoca constantment amb el fi perseguit, que és un fi limitat: la valorització del capital existent. Per consegüent, si el règim capitalista de producció constitueix un mitjà històric per desenvolupar la capacitat productiva material i crear el mercat mundial corresponent, embolica al mateix temps una contradicció constant entre aquesta missió històrica i les condicions socials de producció pròpies d'aquest règim.” (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx).

El món capitalista segueix movent-se entre les turbulències produïdes pel seu mateix sistema: les caigudes i punxades dràstiques del capital especulatiu que acumulen un autèntic crac aquest any, els bruscos viratges als preus de les matèries primeres i els col·lapses espasmòdics a la cadena de subministrament. En aquesta crisi, uns i altres tracten de descarregar les pèrdues sobre els seus competidors, preparant inconscientment – amb les accions que es veuen empesos a dur a terme – la gran destrucció de forces productives que exigeix el capitalisme per reprendre un nou cicle d'acumulació per l'acumulació.

A les breus notes que segueixen no reiterarem el contingut íntegre dels anàlisis publicats als números anteriors d'aquesta revista, però remetem al lector a aquests i, en particular, als publicats a les revistes nº63, nº66 i nº68 sobre el desenvolupament de la crisi de sobreproducció relativa de capitals que el capitalisme travessa des del 2008.

El capitalisme ha viscut després de la 2ª matança mundial un procés de culminació de les revolucions burgeses a l'àrea asiàtica i africana que va obrir la porta a un desenvolupament vertiginós posterior del capitalisme principalment a l'àrea asiàtica.

La llei de la tendència decreixent de la taxa de guany combinada amb els diferents moments en què irromp el capitalisme als diferents camps geohistòrics es tradueix en la llei per la qual els capitalismes més joves acumulen a un ritme més ràpid que els capitalismes més vells, els quals acumulen a un ritme més lent.

El desenvolupament capitalista de l'àrea asiàtica amb base industrial ha suposat un enorme baló d'oxigen pel capitalisme mundial, aportant masses enormes de plusvàlua extorsionada a las masses proletaritzades i que es proletaritzaven en aquest procés, aportant un rejuveniment de la taxa de guany al capitalisme occidental que realitzava allà les seves inversions.

La gran massa de proletaris explotats a l'àrea asiàtica s'ha traduït en una gran massa de plusvàlua que, al seu torn, s'ha traduït en una gran acumulació de capital productiu que, al seu torn, s'ha traduït en una gran massa de capital comercial i

financer. Això ha suposat un desplaçament gradual del centre de gravetat del capitalisme cap a Àsia, estimulat dialècticament per la necessitat dels capitalismes més vells (anglosaxó i europeu) de treure a flotació la seva taxa de guany.

D'altra banda, el repartiment del món realitzat a lalta i Potsdam no es correspon més amb la realitat de les diferents potències imperialistes en pugna: Alemanya va forçar la seva reunificació, la formació de l'UE i l'absorció de l'Europa de l'Est; l'imperialisme rus va ressuscitar del seu enfonsament gràcies als alts preus del petroli i del gas; la potència productiva del Japó va poder ser reclosa dins de les seves fronteres però el capitalisme xinès ha copat les posicions principals en el capital industrial i financer i s'expandeix pel món; altres potències com Turquia, Índia, Brasil i Sudàfrica juguen un paper principal al món capitalista.

Aquest és el context en què esclata la crisi de sobreproducció de capitals del 2008 de la que el capitalisme mundial no aconsegueix sortir, recaient en ella a cada pas. Aquesta dècada i mitja s'ha caracteritzat per una injecció massiva de capitals per part del capitalisme estatunidenc, europeu i japonès, per una caiguda sostinguda dels tipus d'interès i per la deflació exportada al món pel volcà de la producció el centre del qual s'ha desplaçat a Àsia. Aquest tipus d'actuacions monetàries no solucionaran mai la crisi de sobreproducció de capitals i, si allunyen l'esclat d'aquesta, només ho fan augmentant la magnitud del seu esclat: *“I tot aquest sistema artificial d'extensió violenta del procés de reproducció no pot remeiar-se, naturalment, pel fet que un banc, el Banc d'Anglaterra, per exemple, entregui als especuladors, amb els seus bitllets, el capital que els falta i compri totes les mercaderies depreciades pels seus antics valors nominals.”* (El Capital, Llibre III, Secció 5ª, Capítol XXX, K. Marx).

Segons les il·lusions monetaristes (compartides per la burgesia i per una sèrie de suposats marxistes), la injecció massiva de capitals hauria d'haver trobat lloc a la producció capitalista, incrementant la demanda, revertint el procés deflacionari per efecte de la inflació. I és cert que una injecció monetària tendeix a produir inflació si es manté estable el volum del valor de mercaderies que posa en moviment i si aquesta injecció s'integra efectivament a la circulació. Però no va ser així i no ha estat així durant més d'una dècada, en no trobar lloc a la producció capitalista per no poder desallotjar els capitals ja en funcionament: *“A la pràctica les coses es presentarien de tal manera, que una part del capital quedaria total o parcialment ociosa (doncs per poder valoritzar-se d'alguna manera hauria de desallotjar de la seva posició a un capital ja en funcions) i l'altra part es valoritzaria a una quota més baixa de guany per efecte de la pressió del capital ocios o ocupat només a mitges.”* (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx).

Aquesta injecció massiva de capitals i els tipus d'interès reduïts a la seva mínima expressió o fins i tot negatius han estat completament impotents durant més d'una dècada per resistir-se al procés deflacionari imposat per la sobreproducció de capacitat productiva, de mercaderies i de capital. En no trobar lloc a la producció capitalista per no poder desallotjar els capitals ja en funcionament, aquesta massa enorme de capital ha estat condemnada als camins de l'especulació: *“La massa dels petits capitals escampats es veuen empesos d'aquesta manera als camins de l'aventura: especulació, combinacions tèrboles a base de crèdit, maniobres especulatives amb accions, crisi.”* (El

Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx). Això ha produït una inflor enorme del capital especulatiu mundial (bossa, renta fixa, deute estatal, criptomonedes, etc.) i de l'endeutament d'empreses i estats, generant-se un enorme barril de pólvora ruixat sense interrupció amb més gasolina i que havia d'explotar, com les bombolles de sabó de les que parla El Capital: **"hi ha una massa immensa d'aquestes lletres que només representen negocis d'especulació, que alhora es posen al nu i exploten com bombolles de sabó; a més, especulacions muntades sobre capitals aliens, però fracassades; finalment, capitals-mercaderies depreciades o fins i tot invendibles o un reflux de capital ja irrealitzable."** (El Capital, Llibre III, Secció 5ª, Capítol XXX, K. Marx).

La crisi de sobreproducció relativa de capitals exigeix la destrucció de la capacitat productiva, mercaderies i capitals excedents. Aquesta destrucció pot adoptar formes més agudes arribant a la destrucció material o bé formes més superficials: **"les pèrdues es reparteixen d'un mode molt desigual i de forma molt diferent, fent que uns capitals es paralitzin, que d'altres es DESTRUEIXIN, que d'altres experimentin una pèrdua simplement relativa o una depreciació purament transitòria, etcètera.**

Però, en tot cas, l'equilibri es restablirà mitjançant la immobilització i fins i tot la DESTRUCCIÓ de capital en major o menor proporció. I això es farà extensiu en part a la substància material del capital (...) La paralització de la producció així operada prepararà una ampliació posterior de la producció dins dels límits propis del capitalisme.

D'aquesta manera, es reprendrà de nou el cercle. (...) D'altra banda, en estendre's les condicions de producció, en ampliar-se el mercat i en augmentar la capacitat productiva, es reprendrà el mateix cercle vicios d'abans." (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx).

La mera paralització de part de la capacitat productiva i l'explosió de les bombolles de sabó del capital especulatiu només produiran un alleujament momentani i transitori pel sistema capitalista, sacrificant una part de tot el guany acumulat en forma de capital fictici i imposant temporalment les pèrdues a determinades fraccions de la burgesia, determinant fins i tot la ruïna i fallida d'una part d'ella. Però és només la destrucció material de la sobreproducció productiva el que pot permetre el relançament d'un nou cicle d'acumulació capitalista: **"La guerra és la solució capitalista de la crisi; la destrucció massiva d'instal·lacions, de mitjans de producció i de productes permet a la producció recuperar-se, i la destrucció massiva d'homes posa remei a la "sobrepoblació" periòdica que va de la mà amb la sobreproducció."** (Auschwitz o la gran coartada, Programme communiste, 1960).

És per aquest motiu que les guerres són inevitables al capitalisme i que el capitalisme es veurà abocat a la tercera guerra mundial, única forma de realitzar la destrucció de forces productives imposada pel mode de producció capitalista per preservar la seva finalitat limitada, la revalorització de capital, la seva taxa de guany. La **ruptura del repartiment del món** posterior a la segona guerra mundial i la necessitat d'un nou repartiment, són les variables que completen la macabra equació que tenen com a resultat: **TERCERA GUERRA MUNDIAL.**

Veurem que fins i tot la burgesia es veu obligada a admetre'l a les declaracions dels representants de les potències imperialistes en pugna, però ni tan sols això serveix perquè

determinats suposats marxistes (en realitat autèntics i veritables creients en el capitalisme) entenguin i acceptin aquest necessari desenvolupament i conseqüència del mode capitalista de producció, que haurem de jugular abans, durant o després d'esclatar la guerra.

La paralització d'amplis sectors de la producció mundial es va presentar el 2020 en la forma de confinaments, bloqueigs de ports i tancaments de fàbriques. En aquest procés EEUU va intentar (infructuosament) tancar la Xina exigint el tancament de les seves fronteres amb l'excusa dels contagis, com havia aconseguit fer amb el Japó imposant-li la contingentació als anys 90. Aquesta paralització parcial de la producció i de la circulació capitalista mundial, així com la posterior **represa epilèptica de la producció i circulació** (a mitjans del 2020 i principis del 2021) han produït dialècticament desabastiments i abarrotaments alternament als diferents nodes de la circulació mercantil a través de les múltiples convulsions del procés. Hem vist simultàniament una sobreproducció productiva condemnada a l'ociositat per falta de matèries primeres i una sobreproducció de mercaderies que no es podien desplaçar. I, per si algú objecta el caràcter relatiu d'aquesta supercapacitat productiva i sobreproducció, no s'ha d'oblidar mai que: **"Si es diu que la superproducció és purament relativa, es fa una afirmació absolutament exacta; però de la mateixa manera pot dir-se de tot el règim capitalista de producció: tampoc aquest, en el seu conjunt, és més que un règim de producció relatiu, que els seus límits no són absoluts, malgrat sí que ho són per ell i a base d'ell."** (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx).

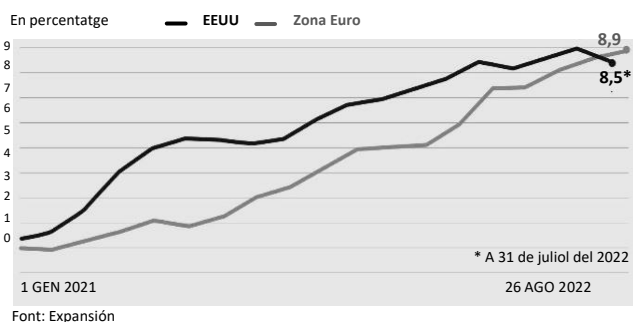
La represa epilèptica de la circulació capitalista ha produït una escassetat conjuntural de matèries primeres i productes intermedis (capital constant de les successives indústries capitalistes a la cadena de producció) que ha fet augmentar dràsticament els seus preus, produint al seu torn un sobreencàrrec d'aquestes que ha tensat encara més el desequilibri entre oferta i demanda fent augmentar encara més els seus preus i la inversió de capital, preparant la sobreproducció futura de totes aquestes matèries primeres i productes intermedis. A la llista d'afectats trobem tota una sèrie de metalls, els semiconductors, el petroli i el gas. De l'evolució posterior de les cadenes de subministrament proporcionarem les dades més endavant i tractarem dels cereals en particular. Alhora ens interessa deixar assentat aquí que és aquest fenomen succeït en el marc del **procés de reproducció i rotació del capital productiu** (que engloba la seva producció i circulació) el que ha motivat l'augment dels preus, la **inflació**. No es pot deixar de mencionar l'augment dràstic del preu del transport de contenidors per mar des d'Àsia al món (veure "El Comunista" nº68, pàg. 10, per més detall), que s'ha produït com a combinació de la represa epilèptica de la circulació i del desplaçament del centre de gravetat de la producció capitalista a Àsia.

Observem l'evolució del preu del petroli. A finals d'abril del 2020, el preu del petroli va començar a pujar arribant al març del 2021 al nivell de 70\$ que havia assolit a l'inici de gener del 2020. Va seguir pujant a partir d'aquí i el barril de Brent estava situat en 92\$ en el moment de l'entrada de l'exèrcit rus a Ucraïna, nivell al qual ha tornat a estar més endavant després d'haver assolit un pic de 130\$ el barril.

L'explicació d'aquest increment del preu del petroli està publicada a "El Comunista" n°68 (pàg. 14) a les taules que mostren que **l'OPEP ha mantingut el subministrament de petroli per sota de la demanda global i substancialment per sota de la seva capacitat de producció**. L'augment del preu del petroli és un dels principals motors de l'actual inflació que, com es veu, no està directament relacionat ni amb la política monetària ni tan sols amb la guerra a Ucraïna (tot i que el redireccionament dels fluxos de venda i l'especulació hagin aportat l'estímul per arribar a un pic puntual): **si l'OPEP augmentés la producció conforme a la seva capacitat productiva real, el preu del petroli s'enfonsaria com un plom**.

Si ara observem a la següent gràfica l'evolució de la inflació a EEUU i a la UE, veurem que la inflació comença a augmentar acceleradament el març del 2021. La inflació segueix creixent i accelera el pas en el moment en què el preu del petroli supera el nivell de gener del 2020. La inflació a EEUU estava a 7,5% i pujant en el moment de l'entrada de les tropes russes a Ucraïna (24-02-2022) i que ha començat a alentir-se després tot i la continuació de la guerra a Ucraïna.

Algunes explicacions errades

Amb l'ànim de profunditzar en la precisió de les causes de l'actual inflació, prendrem els últims números publicats de l'actual "il Programma Comunista" (n° 3/2022) i de "il Comunista" (n°173), del mateix grup que publica "Le Prolétaire", per comparar les explicacions publicades en elles.

Pel que fa a "il Programma Comunista" (n° 3/2022), el seu anàlisi es limita a dir que la inflació és "filla primogènita" de la política monetària, compartint així les il·lusions monetaristes de la burgesia. Haurien d'explicar per què no es va disparar la inflació durant els anys 2008-2014 (programa de compra d'actius de la Fed) o successius del 2014 (programa de compra d'actius del BCE) o fins i tot durant 2019-2020 (moment de màxima intensitat de compra d'actius i baixada de tipus) o al Japó des de l'any 2000, sinó que s'ha disparat justament durant el primer trimestre del 2021, en plena represa epilèptica de la producció i amb la producció del petroli mantinguda per sota de la demanda. En tot cas, la "filla primogènita" de la política monetària és la inflor del capital especulatiu, la inflor de l'endeutament general i la posterior rebentada d'aquestes bombolles que estem presenciant.

Tampoc "il Comunista"/"Le Prolétaire" (n°173) proporciona una explicació suficient ni correcta. S'afirma que el creixement estimat pel 2021 per part de l'OMC (10,8%) "dibuixa el quadre d'una forta represa econòmica" i té com "causa principal" la "injecció massiva de capitals i de creació monetària" que ha "aconseguit relançar l'economia". Deixem de costat de moment que prendre l'índex del comerç mundial (i a més només d'un sol any) com a base per afirmar una "força represa econòmica" és una mica limitat. Però la mateixa OMC ha calculat el 5,3% de caiguda del comerç global al 2020, així que es poden fer els següents comptes: 100 (punt de partida el 2019); $100 - 5,3\% \times 100 = 94,7$ (punt d'arribada el 2020); $94,7 + 10,8\% \times 94,7 = 104,92$ (punt d'arribada el 2021). En cas de confirmar-se el 10,8% respecte al 2020 (màxima depressió del comerç), l'increment del comerç mundial respecte del 2019 seria menys de la meitat, és a dir, el 4,92% deixant en dubte el suposat "quadre de forta represa econòmica". S'ha d'afegir que s'afirma que "la principal causa" ha estat la política monetària de la Fed i el BCE però les dades són de l'augment del comerç mundial, on el principal increment d'exportacions i importacions és aportat per Àsia. És probable també que ja hagi arribat a les seves oïdes que uns pocs mesos després de la seva valoració el món capitalista en general està parlant de "recessió". Les gràfiques sobre la producció industrial de diversos països publicats en aquesta mateixa pàgina contradiuen també l'afirmació realitzada.

Al mateix article, "il Comunista"/"Le Prolétaire" afirma que el fet d'haver prosseguit amb els programes de compra quan "havien aparegut els primers senyals de la inflació" va conduir a què "el resultat inevitable ha estat la caiguda del valor dels diners i per tant la consegüent inflació". Amb aquest argument, la inflació s'explica per la continuació de la política monetària quan ja havia aparegut la inflació. Així queda sense explicar per què apareix la inflació, és a dir, la seva veritable causa.

Que la política monetària expansiva durant una dècada no va disparar la inflació és un fet material. Per tant, l'explicació mecànica i simplista en base a la política monetària coixeja per tot arreu. Per contra, s'ha d'entendre per què no van produir inflació els mateixos programes fins aquest moment (i per què la inflació ha seguit pujant tot i haver-se frenat els programes), quines són les condicions en les que una emissió massiva de diners pot produir inflació (la qual cosa és certa) i en quines altres condicions la injecció massiva de diners no aconsegueix ni tan sols revertir la deflació.

A un altre punt del mateix número de "il Comunista"/"Le Prolétaire" (n°173) trobem una autèntica **frase de periodista**: "A Europa, des del 2011, el cost dels diners no augmentava". Amb això es passa per alt completament del fons de la qüestió que és que des del 2011 el que ha succeït és una caiguda continuada del tipus d'interès, el qual ha estat a zero i a negatiu des del 2014 fins el 2022. Això és completament diferent a dir que "el preu dels diners no augmentava"...

Marx feia escarni de la mania d'agafar termes de la premsa burgesa en lloc d'utilitzar els conceptes precisos del socialisme científic: "la lluita de classes existent és substituïda per una frase de periodista: «el problema social», per a la solució del qual «es prepara el camí»" (Crítica al Programa de Gotha, 1875). La ja mencionada no és l'única "frase de periodista", que es troba en aquest número de "il Comunista"/"Le Prolétaire" donat que s'utilitzen a discreció etiquetes com "crisi sanitària mundial" (que no significa res i pren les conseqüències per les causes) i "crisi energètica" (tornarem després sobre què s'entén per això) o "crisi del gas" (sic); etiquetes que només serveixen per

desdibuixar el concepte marxista de crisi i la realitat material de la crisi al capitalisme.

En aquest segon article s'intenta un altre esquema per explicar la inflació. Primer s'explica la "crisi energètica" per la guerra a Ucraïna i després s'explica la inflació per la "crisi energètica" i la guerra a Ucraïna. Com es pot veure a les estadístiques publicades, l'increment del preu de l'energia en general i a Europa en particular és anterior a la guerra a Ucraïna, malgrat que hagi seguit incrementant-se després. Com hem mostrat també, la inflació és al seu torn anterior a la guerra a Ucraïna i es motiva per la represa epilèptica de la circulació. Segueix a continuació al mateix article una autèntica confusió entre l'increment dels preus globals i l'increment dels costos energètics (es presenten els segons com si fossin els primers) per concloure sorprenentment: "*Per tant no tot era culpa dels costos energètics...*". A més de ser contradictori amb les dades de l'increment dels costos de l'energia proporcionats a la frase anterior (oportunament confosos amb l'increment dels costos en general), veiem que "il Comunista"/"Le Prolétaire" comparteix amb "il Programma Comunista" la il·lusió monetària com explicació principal de l'actual inflació. Com a molt, la ubica com a resultat de la "crisi energètica" que fan derivar de la guerra a Ucraïna. És rellevant notar que per "crisi energètica" la revista "il Comunista"/"Le Prolétaire" sembla concebre solament la carestia de gas i l'augment de preus a Europa, donat que l'ubiquen a continuació de l'inici de la guerra a Ucraïna, però, com ja hem vist, el preu del gas i del petroli van augmentar a nivell mundial molt abans i es mantenen alts per causes diferents.

A la seva explicació es produeix una inversió dels processos reals. En canvi, a la realitat material, és la situació econòmica de sobreproducció de forces productives, mercaderies i capitals que s'havia gestat i s'estava manifestant (junt amb el desplaçament del centre de gravetat del capitalisme i la ruptura del repartiment mundial) la que ha determinat l'esclat de la guerra a Ucraïna; la mateixa situació que ha produït el col·lapse de la cadena de subministrament torpedinant la rotació i la reproducció global del capital; la mateixa que ha imposat la paralització de part de la capacitat productiva i la incineració en curs de part del capital fictici acumulat.

Les conseqüències d'una mateixa causa interaccionen entre elles i s'interrelacionen, podent actuar com amplificadores o com mitigadores dels efectes en qüestió. En realitat, sovint actuen dialècticament en ambdós sentits. Per exemple, el bloqueig al petroli rus ha generat inicialment un augment addicional del preu del petroli, però, al mateix temps, ha forçat la venda d'una quantitat enorme de petroli i gas amb descomptes d'entre 20 i 35\$ per barril: el mateix fenomen contenia els elements que anaven a fer baixar el preu al seu punt de partida pocs mesos després. No obstant, és una autèntica confusió ubicar el que és una de les conseqüències d'una causa determinada, com a causa principal de les altres derivades suplantant la causa última original.

Troblem també al "il Comunista"/"Le Prolétaire" la curiosa afirmació que "*el gas i el petroli són indispensables per a la producció capitalista, una producció generadora de guanys que no poden funcionar amb fonts d'energia renovables*". Això no és

més que una reverberació de la mística ecologista petitburgesa que s'afirma, a més, sense ni tan sols intentar argumentar-la. Per contra, afirmem que és perfectament possible un capitalisme igual de sanguinari i explotador que l'actual sobre la base de les denominades energies renovables (veure article "*Fonts d'energia i capitalisme*" pàgs. 12 i 13 d'aquesta revista).

Finalment, trobem la següent afirmació: "*Ahir, la crisi petrolífera del 1973 ha anticipat la crisi mundial del 1975; avui, la crisi del gas (sic), si no anticipa per algun any una crisi mundial de les dimensions de la del 1975, ha creat la gènesi dels seus factors*".

COM SI EL CAPITALISME NO ESTIGUÉS EN PLENA CRISI DES DEL 2008! I, més específicament, com si no anessin punxant estrepitosament des de desembre del 2021 totes les borses, els bons estatals i el deute corporatiu (el mercat de renda fixa ve caient fins i tot des de gener del 2021) mentre la reproducció i rotació del capital es realitza a través de convulsions i espasmes. No podem deixar de recordar que la veritable crisi del sistema capitalista és una **CRISI DEFLACIONÀRIA** i la del 1975 va ser una crisi inflacionària.

Serveixi l'anterior per donar elements sobre la insuficiència de les explicacions de la inflació merament monetàries o que ubiquin el seu origen al conflicte militar a Ucraïna o a l'escassetat de gas a Europa.

Abans de continuar amb l'anàlisi del desenvolupament dels esdeveniments a la resta d'articles, volem recordar un parell de valoracions addicionals sobre el tema que estem tractant:

"El que aquí ens interessa sobretot són les conseqüències a mig-llarg termini: (...) amb tota aquesta inversió d'avui es prepara la gegantesca superproducció de demà." (El Comunista nº66, pàg. 18).

"La (super)capacitat productiva continua intacta i, al mateix temps, una major demanda provoca una major oferta i no una alça definitiva dels preus del mercat" (Salari, preu i guany, K. Marx, 1865), és a dir, una major sobre capacitat productiva. (...) sense la generació de més electroxocs, espasmes i col·lapses la tendència general seria reprendre la senda de la sobreproducció i la deflació.

Tot això no descarta que al món capitalista en general i al capitalisme occidental en particular es desenvolupin – i fins i tot de forma més accentuada – episodis d'inflació. (...)

El que significa és que el capitalisme només pot tractar de sortir del pantà en el que va enfonsant-lo la sobreproducció a través d'una sèrie creixent de crisis, conflictes i espasmes." (El Comunista nº68, pàg. 16).

Veurem en els següents articles les conseqüències que havia de tenir en l'àmbit financer el desenvolupament anterior i la descàrrega del qual l'imperialisme occidental ha intentat concentrar sobre l'imperialisme rus. Al mateix temps que analitzem en quina mesura s'ha aconseguit aïllar o no a Rússia, observarem l'evolució de les cadenes de subministrament i la seva afectació a la rotació i reproducció del capital, l'exacerbació de la guerra comercial desencadenada, el redireccionament dels fluxos de mercaderies i matèries primeres, així com el reflex polític militar a l'interior de les principals potències imperialistes i als xocs entre elles.

MANIFESTACIÓ DE LA CRISI EN EL PLA FINANCER

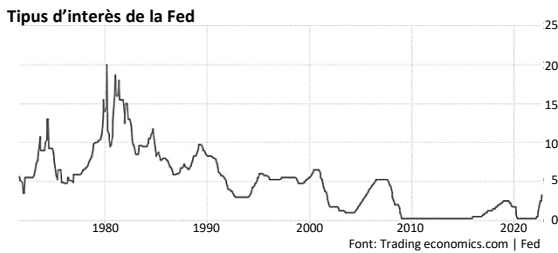
Com explicàvem en el número anterior, *“l'allau de mercaderies des d'Àsia, l'increment dels preus del seu transport, la congestió dels punts d'entrada de la circulació, l'augment del preu de l'energia pel manteniment de la producció per sota de la demanda, l'escassetat de la mercaderia força de treball, la caiguda de preus en el període anterior, etc. Tot això, empenyia cap a dalt els índexs de la inflació i es posava sobre la taula la recepta clàssica: abandonar el programa de compra d'actius, pujar els tipus d'interès i inclús començar a pensar a reduir el balanç acumulat per la Fed.*

Recordem que **“el preu d'aquests títols i valors augmenta o disminueix en raó inversa al tipus d'interès.”** (El Capital, Llibre III, Secció 5ª, Capítol XXIX, K. Marx). Per tant, la pujada dels tipus d'interès punxaria la bombolla del mercat de deute fix, colpejaria durament la Borsa, dificultaria enormement el refinançament de les empreses altament endeutades a través de bons escombraria i crèdits apalancats, afectant d'una manera especialment sagnant a les empreses estatunidenques.” (El Comunista nº68, pàg. 19).

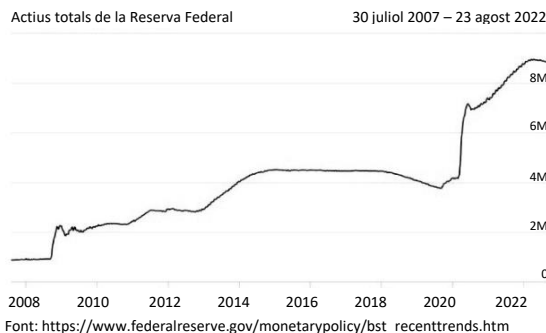
Aquest ha estat precisament el curs que han seguit els esdeveniments.

Els passos de la Fed

La Reserva Federal, després de frenar el programa de compra d'actius, ha pujat els tipus d'interès en diverses ocasions des de març de 2022 arribant al 3,25% al setembre de 2022.

També ha deixat vèncer una petita part del deute acumulat en el seu balanç. Amb tot, la Fed continua intervenint massivament en el mercat de deute recomprant deute per valor superior als 8 bilions de dòlars per tal de mantenir el seu balanç, que només s'ha reduït un 2%:

Totes aquestes pujades no són més que el preludi d'altres tantes baixades, que s'acabaran imposant en última instància com a reflex de la caiguda de la taxa de guany, igual que l'escassetat és el preludi de la futura sobreproducció.

Revalorització del dòlar respecte la resta de divises

El dòlar s'ha revaloritzat substancialment en relació amb la majoria de divises, cosa que significa – pel paper que juga el dòlar en els intercanvis mundials – que EEUU s'ha convertit en un **exportador d'inflació** igual que anteriorment la Xina i Àsia en general estaven **exportant deflació**.

En data 8 d'abril de 2022, l'evolució de les denominades

monedes del G-10 respecte al dòlar era la següent (Expansió, 08-04-2022): +2,97% (Austràlia); +1,01% (Nova Zelanda); +0,39% (el Canadà); +0,10% (Noruega); -2,24% (Suïssa); -3,43% (el Regne Unit); -4,26% (UE); -4,26% (Dinamarca); -4,30% (Suècia); -7,17% (el Japó).

Això obliga en gran mesura a la resta de bancs centrals a actuar també en el sentit de pujar els tipus d'interès per tractar de contrarestar la devaluació de la seva moneda en relació amb el dòlar. També tindrà com a conseqüència un motiu addicional de la resta de burgesies mundials de fixar el seu comerç en altres divises per tal de no estar subjectes a les bandades de la Fed en relació al dòlar. La seva posició de força s'acabarà convertint en el mecanisme que l'afeblirà.

Com dèiem en "El Comunista" nº68, la devaluació de l'euro és un dels motius de la inflació a la zona de la UE.

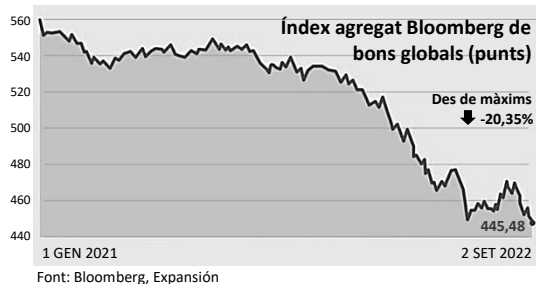
En l'evolució històrica en relació amb el dòlar, l'euro va tenir una primera devaluació just després del seu naixement l'any 1999, seguida d'una revalorització contínua fins el juliol de 2008. A partir d'aquest moment, la tendència a través de les oscil·lacions ha estat a la baixa. La tirada de devaluació continuada actual es va iniciar al maig de 2021, un any abans l'inici de la pujada dels tipus d'interès de la Fed.

Sense perjudici que el BCE ha buscat en general que l'euro no es revalués en excés respecte al dòlar per potenciar les exportacions de la UE, el nivell massa baix de l'euro en l'actual context d'inflació multiplica els efectes de la mateixa atès que encareix totes les importacions denominades en dòlars. Una sèrie de pujades del tipus d'interès per part del BCE **tendrien** a revalorar l'euro en relació al dòlar. El BCE en particular ha acabat el programa de compra d'actius al juny i ha realitzat dues pujades de tipus del 0,5% i del 0,75%, deixant de tenir la taxa de dipòsit en negatiu per primera vegada des de 2014 i passant a un tipus d'interès nominalment positiu de l'1,25%. Diem "tendrien" perquè hi ha altres elements que tiren l'euro a la baixa, com el despreniment d'euros per part de diversos bancs centrals en el seu afany d'assegurar-se dòlars i iuans, o la pèrdua de confiança en l'economia europea, que poden ser fins i tot més determinants.

La revalorització del dòlar no és tampoc sinònim d'avantatges absoluts pels EEUU ja que perjudica les empreses que tenen una part important del seu negoci a l'exterior: *“El llistat d'empreses de referència que han sofert cops multimilionaris o milmilionaris ha crescut cada dia després que la divisa estatunidenca aconseguís aquest mes el seu nivell més alt en 20 anys, entre elles IBM, Netflix, Johnson & Johnson i Philip Morris. (...) la fortalesa del dòlar redueix el valor de les seves vendes internacionals i les fa menys competitives en comparació amb els seus rivals locals.”* (Financial Times, 25-07-2022).

Punxada del capital especulatiu

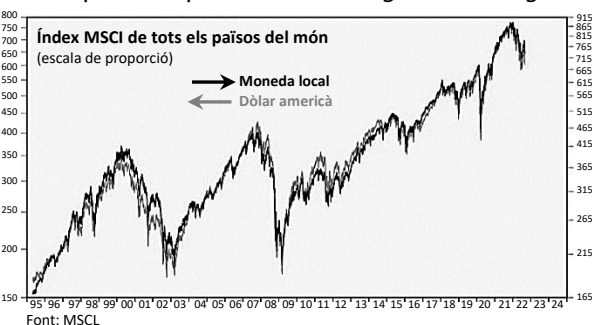
El món burgès es delectava a l'inici de l'any amb la pluja de dividendes rebuda pels accionistes mentre s'enfonsava sota els seus peus el valor nominal del capital especulatiu: les borses de tot el món han sofert dràstiques caigudes durant l'any així com el mercat de renda fixa, les criptomonedes s'han desplomat, les plataformes amb les quals van il·lusionar els petits inversors (Robinhood, entre d'altres) estan en serioses dificultats i les subscripcions recollides en les sortides a Borsa aquest any han caigut un 95% als EEUU.

Les caigudes anuals acumulades el 2022 per les borses a dia 1 de setembre de 2022 són, a les borses americanes: -13,29% (Dow Jones); -17,02% (S&P 500); -24,47% (Nasdaq).

I, a les borses europees: -1,36% (FTSE, britànica); -9,5% (Ibex, espanyola); -14,37% (Cac, francesa); -15,69% (SMI, suïssa); -18,17% (Euro Stoxx 50, europea); -21,16% (FTSE Mib, italiana).

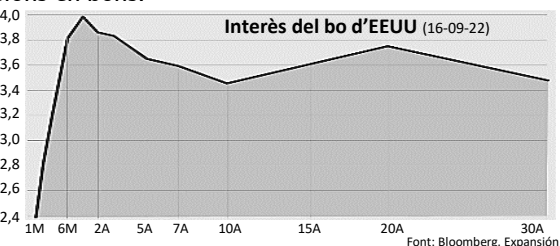
A l'índex MSCI ACWI que fa el monitoratge de gairebé 3.000 borses en 48 països es pot observar la caiguda a nivell global:

Adicionalment, tota la bombolla de les criptomonedes ha punxat, amb els consegüents "corralitos" i fallides. Al juliol la caiguda anual acumulada era la següent: -44,26% (Binance Coin); -52,13% (Bitcoin); -56,23% (Ripple); -57,3% (Ethereum); -60,5% (Dogecoin); -61,69% (Cardano) i -76,95% (Solana).

Inversió de la corba de tipus d'interès

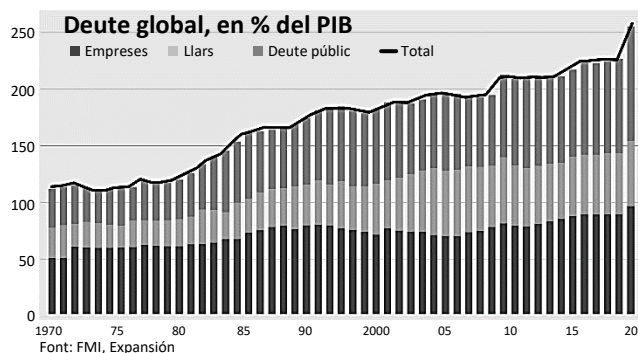
La inversió de la corba de tipus del bo d'EEUU, continua reflectint en l'actuació dels agents capitalistes la seva percepció d'una tendència decreixent de la taxa de rendiments de les seves inversions en bons:

I no només als EEUU: "Els rendiments a dos anys de Nova Zelanda van superar el dimecres els tipus a 10 anys per primera vegada des de 2015. La diferència entre els futurs dels bons a 10 i tres anys d'Austràlia -la seva mesura favorita- està en el punt més pla en més d'una dècada, mentre que la corba de rendiment del Regne Unit es va invertir breument a principis d'aquest mes." (Bloomberg, 09-08-2022).

Excés global de deute, rendiments reals

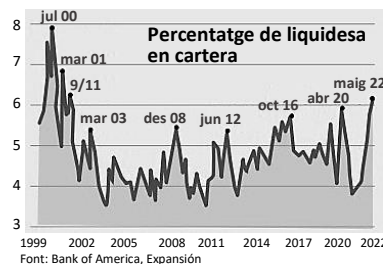
El món capitalista està en nivells de deute rècord. L'emissió de deute corporatiu ha caigut a mínims al mateix temps que ha augmentat la quantitat de deute escombraria, la dificultat de refinançament i el risc d'impagament.

S'ha reduït el volum del deute nominalment en negatiu (romanent en aquesta situació principalment el japonès), però els rendiments continuen estant en negatiu si es té en compte la inflació.

L'excés de liquidesa dels fons

L'efecte de les vendes d'accions i de bons (aquest és el camí pel qual s'ha implementat en la pràctica la seva caiguda de preu) per part dels fons ha generat en aquests un elevat percentatge de liquiditat. És a dir, que els reemborsaments obtinguts en aquestes vendes no són reinvertits. Es diu que és per tenir "cobertura", però això no és una altra cosa que **una massa de capital ocios que no troba un àmbit d'inversió** en la producció real ni en l'àmbit d'inversió especulatiu que està en plena rebentada.

Dit d'una altra manera, això és una mostra que seguim en un marc de sobreproducció relativa de capitals: "Existirà una superproducció absoluta de capital tan aviat com el capital addicional per als fins de la producció capitalista sigui = 0. La finalitat de la producció capitalista és, com sabem, la valorització del capital, és a dir, l'apropiació de treball sobrant, la producció de plusvàlua, de guany. (...) En la pràctica les coses es presentarien de tal forma, que una part del capital quedaria totalment o parcialment ociosa (perquè per poder valoritzar-se d'alguna manera hauria de desallotjar de la seva posició a un capital ja en funcions) i l'altra part es valoritzaria a una quota més baixa de guany per efecte de la pressió del capital ocios o ocupat només a mitges." (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Capítol XV, K. Marx).

Xina continua per la senda que els altres estan intentant deixar

Mentre la majoria d'altres bancs centrals restringeixen la seva intervenció monetària, el Banc Popular de la Xina el 15 d'abril de 2022 va retallar un 0,25% la ràtio de reserves requerides, el 20 de maig de 2022 va retallar el 0,20% el tipus mínim hipotecari (al que es va afegir una retallada del 0,15% del tipus hipotecari a cinc anys per part dels bancs xinesos) i va retallar els tipus d'interès un 0,10% en data 15 d'agost de 2022.

EVOLUCIÓ DE LES TENSIONS EN LA CADENA DE SUBMINISTRAMENT

Semiconductors

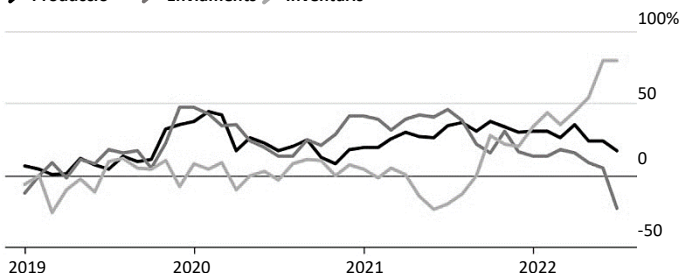
Els semiconductors van ser dels primers productes a sofrir una escassetat general durant la represa epilèptica de la producció a mitjans del 2021 (vegeu "El Comunista" nº66, pàg. 17). Un any després, fins i tot abans de realitzar totes les inversions promeses i previstes, que s'hagin construït i posat en funcionament les noves fàbriques, els preus en el mercat de xips comencen a caure i els inventaris estan a vessar.

■ Índex de la borsa de semiconductors a Filadèlfia (preu final)

Els fabricants de xips sud-coreans s'han trobat amb una caiguda del 22,7% de les vendes i una quantitat de xips emmagatzemats un 80% major que l'any passat. Això és l'avantsala d'una situació de sobreproducció.

■ Producció ■ Enviaments ▨ Inventaris

Metalls

Els metalls (ferro, coure, alumini, etc.) que s'havien disparat de preu per l'escassetat de les reserves existents són ara els protagonistes d'una caiguda dels seus preus.

"El coure es troba ja en mínims de 20 mesos, en perforar recentment la cota dels 7.000 dòlars per tona. Metall industrial per excel·lència, el coure ja cau el 32% des dels màxims marcats no fa molt: poc més de tres mesos. (...) El mineral de ferro –que s'utilitza per fabricar acer– està en una situació similar. Ha perdut tot allò guanyat en el que va d'any, alça que va arribar a aconseguir el 45%, i ara cotitza per sota dels 100 dòlars per tona." (Expansión, 18-07-2022). "El preu de les barres de ferro de reforç, molt utilitzades en la construcció, ha baixat un 20% des de principis de maig." (Expansión, 22-06-2022).

■ LME Index

L'evolució de la Borsa de Metalls de Londres (LME) ha il·lustrat la caiguda, demostrant que gran part del preu aconseguit prèviament era purament especulatiu.

Cereals

Els cereals han estat objecte d'especial especulació en ser Ucraïna i Rússia països que junts "subministren el 29% del blat, el 24% de l'ordi i el 15% del blat de moro del món. També el 69% de l'oli de gira-sol i el 18% de potassi." (La Vanguardia, 27-05-2022). No obstant això, també els cereals i altres matèries primeres alimentàries com la soia han començat a caure de preu, esborrant tot l'augment de preu que van tenir com a efecte immediat de l'inici de la guerra a Ucraïna. I això malgrat el recàrrec en els nolis del transport marítim de cereals per la guerra que ha arribat gairebé al 60%.

"Els futurs dels cereals es van enfonsar als Estats Units, i el blat va tancar la setmana a nivells no vistos des d'abans de la invasió russa d'Ucraïna. (...) Dos informes clau del Departament d'Agricultura dels EEUU del dimarts indicaven subministraments de cereals majors dels esperats. (...) Fins i tot la soia es va desplomar, malgrat que el USDA va estimar una superfície menor de la prevista inicialment. (...) Tant el blat de moro com la soia van acabar el dia venent-se als seus nivells més baixos des de finals de gener, com també va fer l'oli de soia." (Bloomberg, 01-07-2022).

Malgrat que hi ha hagut algunes notícies de crema de camps a Ucraïna, el report ha estat més aviat minoritari. El problema es presenta doncs per les empreses agrícoles ucraïneses en termes de la reposició del capital constant. És a dir, no tant en la pèrdua del producte produït sinó en la necessitat de realitzar la venda per obtenir liquiditat per invertir en el capital constant en el nou cicle. "El govern ucraïnès espera que la producció de cereals caigui al voltant d'un 40% respecte el 2021 (...) Així i tot, es traspasa un romanent de 20 milions de tones a la temporada que comença el mes que ve." (Bloomberg, 19-06-2022).

L'eventual robatori de part de la collita per part de l'imperialisme rus i la seva comercialització a través de Turquia i Síria, ha posat de fet en circulació almenys aquesta part de la collita, la qual cosa, sumada al gra que s'ha mobilitzat d'altres parts del món (Austràlia, per exemple), i a l'increment de les exportacions russes (que enguany tindran una collita rècord) ha ajudat a mitigar l'augment de preu.

Per mediació de Turquia i després de la petició realitzada per la Unió Africana a Rússia, es va aconseguir un acord perquè poguessin sortir vaixells amb cereals des d'Ucraïna. L'acord va trigar a posar-se en pràctica, però finalment el primer vaixell va salpar l'1 d'agost amb 26.000 tones de blat, seguit d'altres tres amb un carregament de 58.000 tones en total. A data de 8 de setembre haurien salpat 200 vaixells. En vista que el 38% dels vaixells es dirigeix a la UE i no a Àfrica, Rússia ha amenaçat amb trencar l'acord.

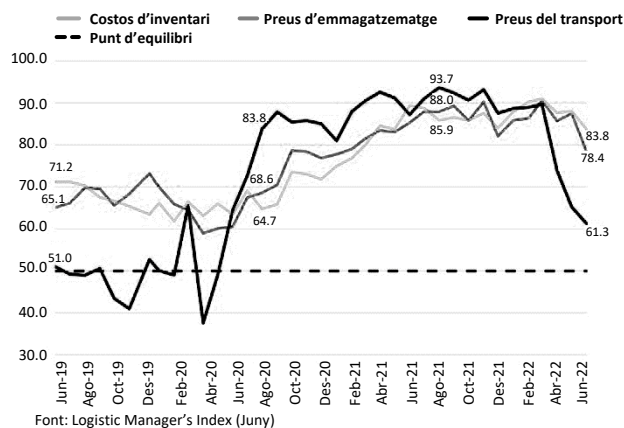
Cal notar que els preus havien caigut ja a inicis de juliol (veure més amunt), un mes abans que pogués sortir el primer vaixell des d'Odessa. En realitat, si totes les reserves de blat acumulades a Ucraïna (més de 20 milions de tones mètriques) es possessin de manera immediata a la circulació, hi hauria un excés dràstic de l'oferta sobre la demanda que enfonsaria el preu del blat.

Des del punt de vista de l'imperialisme rus, els alts preus que han tingut els cereals durant uns mesos, han resultat ser un gran negoci atès que el seu principal competidor en el mercat ha quedat fora de joc: "Rússia ha continuat exportant el seu blat a

un preu més alt, trobant compradors disposats i obtenint més ingressos per tona. A més, espera una collita abundant de blat en la pròxima temporada (...). Els preus mundials del blat han pujat més del 50% enguany, i el Kremlin ha recaptat 1.900 milions de dòlars." (Bloomberg, 24-05-2022).

Inventaris

Tot el sobreencàrrec realitzat davant la situació de desproveïment ha generat uns estocs que comencen a estar fins i tot massa plens.

Observi's com la corba del transport s'ha tornat a situar per sota de la del magatzematge i de les mercaderies emmagatzemades (inventari), com abans de la represa posterior als primers tancaments i confinaments, encara que no al nivell de contracció (per sota de 50).

"Els nivells d'inventari continuen creixent, encara que a una taxa lleugerament reduïda (-1,3) de 67,6. Aquesta taxa és significativament inferior a la taxa de creixement més alta de tots els temps, de 80,2, observada al febrer, però continua estant molt per sobre de la mitjana històrica de 62,9 per a aquesta mètrica. En els últims sis mesos, les empreses han fet un esforç concertat per a reduir els elevats nivells d'existències d'aquesta primavera. Molts minoristes han treballat intensament, i en alguns casos han **soferit importants pèrdues financeres, per reduir els nivells d'inventari**. Target va informar d'una caiguda del 90% en els seus beneficis nets en el segon trimestre, en gran part a causa dels seus esforços concentrats per reduir els

inventaris. Això va incloure la cancel·lació de 1.500 milions de dòlars en comandes discrecionals, així com la **reducció dels preus dels productes que ja estaven embussats a les seves botigues i cadenes de distribució.**" (Logistic Manager's Index report, agost 2022).

Transport marítim

Els preus del transport marítim de contenidors han seguit el seu gradual descens mentre continua el diferencial entre els preus d'Àsia cap als EEUU o Europa (i viceversa), així com de la UE als EEUU (i viceversa). Als preus de la següent taula cal afegir que el preu d'un contenidor per a Àsia és de 960\$ des dels EEUU i de 498\$ des del nord d'Europa.

Ruta	Àsia – Oest EEUU	Àsia – Est EEUU	Àsia – Europa Nord	Europa Nord – Est EEUU
19-25/09/22	3.241\$	7.326\$	7.251\$	7.146\$
Última setmana	-17%	-14%	-8%	5%
Últim any *	-80%	-61%	-51%	2%

* Comparat amb la setmana corresponent en 2021

El diferencial entre el preu d'Àsia a la costa est dels EEUU i des del mateix origen a la costa oest dels EEUU indica que s'ha produït un redreçament de part del flux de mercaderies que abans arribava a la costa oest i que ara arriba a la costa est, per evitar els col·lapses i abarrotaments. Es van reduint a poc a poc les cues en el port de Los Angeles, en disminuir la demanda i en distribuir-se les arribades a altres ports de totes dues costes.

Transport ferroviari, fluvial i per carretera

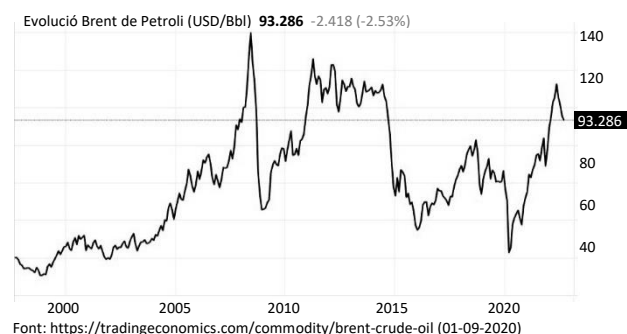
El cost del transport fluvial i per carretera a Europa s'ha disparat. El primer per la baixada dràstica dels cabals dels rius a causa de la sequera, que van arribar a ser intransitables en alguns trams. El segon per l'encariment del dièsel i l'escassetat de camioners.

El transport terrestre entre la Xina i Europa va arribar a 1.517 trens al juliol i la càrrega lliurada va arribar als 149.000 TEUs en el mateix període, la qual cosa suposa un augment de l'11% i el 12% interanual, respectivament. "Els trens de càrrega Xina-Europa abasten 200 ciutats en 24 països europeus (...) Fins ara, la xarxa ha mantingut el nivell d'explotació de "1.000 trens al mes" durant 27 mesos consecutius." (China Daily, 08-08-2022).

FONTS D'ENERGIA I CAPITALISME

Evolució dels preus del petroli

En el següent gràfic observem l'evolució del preu del petroli, amb els seus pics el 2008, des de 2011 a 2014 i en 2022. Actualment ha tornat a baixar al preu anterior a l'inici de la guerra a Ucraïna. Aquest preu és encara un preu elevat que obliga a transferir una gran part del guany a la renda de la terra.

La causa última de l'alt preu del petroli és que ha mantingut la producció per sota de la demanda i de la seva pròpia capacitat productiva.

Molt de guany i poca inversió.

El preu del petroli està condemnat a caure a llarg termini a causa del seu desplaçament per un altre tipus d'energies. Aquesta circumstància produeix a nivell immediat un encariment del petroli per diverses raons: 1) els estats productors mantenen l'oferta per sota de la demanda per a assegurar-se que obtenen guany mentre encara no ha estat reemplaçat o desplaçat, 2) l'absència d'inversió encareix l'extracció, 3) l'absència de suficients fonts d'energia i infraestructures amb les quals substituir a nivell immediat els combustibles fòssils produeix insuficiència de subministrament.

Aquest és el motiu pel qual les petrolieres estatunidenques, malgrat els grans guanys, han decidit bolcar-se en els dividendes i segueixen sense realitzar noves inversions.

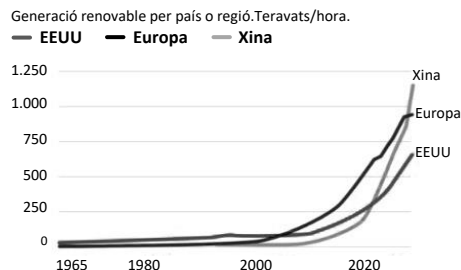
Energies renovables

La bogeria de l'anarquia de la producció mercantil, produeix el fenomen contrari en determinats nodes del flux d'energia mundial, en particular als EEUU. L'energia solar i eòlica s'arriba a vendre a preus negatius. Els preus a l'engròs en les set xarxes

dels EEUU van començar a ser puntualment negatius el 2012, incrementant-se gradualment la freqüència fins a arribar a al voltant de 200 milions de vegades el 2021.

Per què? Perquè **en el capitalisme (i en qualsevol societat mercantil) l'oferta precedeix a la demanda:** primer es produeix una quantitat ingent d'energia i després es mira com col·locar-la.

La Xina és la principal inversora en increment de la producció d'energia renovable i ha superat com a productor net tant als EEUU com a la UE.

Font: BP Statistical Review of World Energy

Energia nuclear

"Al voltant de 30 països estan considerant apostar novament per les plantes d'energia nuclear per a generar electricitat (...) a Àsia uns 34 reactors estan en construcció i uns 15 a Europa (...) Pequín vol uns 150 nous reactors convencionals en els pròxims 15 anys, més del que la resta del món ha construït en els últims 35." (El País, 21-08-2022).

La UE ha hagut d'assumir el ridícul paper de classificar com a energia "verda" tant el gas com l'energia nuclear de fissió. França construirà 6 reactors nuclears addicionals mentre projecta la construcció de 8 més, però ha hagut de parar les centrals nuclears per efecte de la sequera.

El Japó ha anunciat també l'extensió de la vida dels seus reactors nuclears per sobre de 60 anys i espera tenir un total de 17 reactors nuclears actius, com a part essencial de la "transformació verda".

D'altra banda, la llista de països que estan ampliant, construint o tenen plans de construcció de centrals nuclears amb assistència xinesa o russa inclouen: Egipte, Bielorrússia, l'Azerbaidjan, Hongria, Turquia, Bangladesh, l'Iran, l'Índia, Nigèria, Kenya, Uganda, Tanzània, Ruanda i Zimbàbue.

Retorn al carbó

Com vam veure en "El Comunista" n°68 (pàg. 14), l'intent general del món capitalista de prescindir de les energies fòssils va tenir (i continua tenint) com a resultat inicial el retorn a l'energia fòssil més primària: el carbó.

Aquest retorn al carbó s'ha donat de forma generalitzada i fins i tot Alemanya va autoritzar a reactivar les centrals de carbó. De totes maneres, la Xina i l'Índia *"van representar més del 70% del creixement de la demanda de carbó el 2021, amb un augment del 3,7% i el 2,7%, respectivament. Les importacions xineses de carbó rus han crescut un 37% en comparació amb 2019"* (Expansió, 06-07-2022).

L'Índia està a més comprant coc veneçolà (producte derivat de les fraccions més pesades del cru) per a substituir el carbó, a l'ésser el primer més barat.

Redireccionament dels fluxes de l'energia

Els EEUU i la UE han imposat una sèrie de sancions cap a Rússia i Rússia ha tallat el gas progressivament a diversos països de la UE, cosa que analitzarem amb major detall en la pàg. 25.

A conseqüència de l'anterior, Rússia ha estat venent el seu

petroli i gas amb descomptes d'entre 20 i 35\$ el barril sobretot a la Xina i a l'Índia, obtenint igualment uns substanciosos ingressos.

Aquests descomptes en relació als petrolis de referència han de pressionar a la baixa el preu del petroli.

D'altra banda, això ha produït també que disminuís el consum de GNL per part de la Xina i s'ha produït un desplaçament del flux de GNL d'Àsia cap a Europa.

L'alt preu del petroli i del gas ha fet que Rússia hagi ingressat una quantitat important de capital. De la mateixa manera que tots els esforços dels EEUU per mantenir alt el preu del petroli van ressuscitar el capitalisme rus com a potència mundial, les accions dels EEUU per a tractar d'enfonsar-ho li proporcionen al mateix temps el bot salvavides.

Potencial acord nuclear a l'Iran

En aquest context d'escassetat d'energia a Europa i d'elevació del preu del petroli sembla accelerar-se la signatura de l'acord nuclear amb l'Iran, però hi ha molts interessos contraris i contradictoris. L'acord estava a punt de signar-se, però l'Iran va exigir que s'eliminés als Pasdaran de la llista d'organitzacions terroristes, valorant que estava en una posició de força davant la necessitat de l'imperialisme occidental que es reduís el preu del petroli. Després van ser els EEUU els que, havent renunciat Iran a la seva pretensió, no van voler signar en vista de les pressions de tots els seus aliats en la zona (Israel i l'Aràbia Saudita principalment).

"Si se signa un nou acord nuclear, l'Iran podria exportar fins a 1,3 milions de barrils diaris de cru iranià –equivalents a prop del 5% del subministrament total de l'OPEP." (Expansió, 27-08-2022). *"Entorn de 93 milions de barrils de cru iranià estan actualment emmagatzemats en vaixells al Golf Pèrsic, a Singapur i prop de la Xina, d'acord amb la signatura de monitoratge de vaixells Kpler."* (Bloomberg, 29-08-2022).

La posada en circulació de tots aquests barrils produiria una caiguda del preu del petroli que motiva l'oposició de l'Aràbia Saudita.

L'OPEP+ ha mantingut les files tancades

L'OPEP ha mantingut les files tancades amb Rússia i no ha fet cas de les peticions dels EEUU d'aïllar Rússia i d'incrementar la producció. El motiu és que necessiten que el barril no baixi de 100 dòlars per a treure el màxim de guany mentre el petroli continua tenint la importància actual. L'OPEP ja ha anunciat la intenció de reduir la producció de petroli en 100.000 barrils al dia.

Energia i capitalisme

Mentre el petroli continui jugant un paper en la producció, generarà conflictes al voltant dels seus jaciments i canals de distribució. El fabulós negoci de la renda de la terra (inherent al capitalisme com es pot llegir en El Capital, Llibre III, Secció 6ª) permet als propietaris del petroli embutxacar-se una part enorme del plusvalor extorsionat al proletariat mundial. Això pot fer detonar en qualsevol moment el conflicte en aquestes àrees.

És important ressaltar que totes les circumstàncies esmentades més amunt com a problemàtiques per a passar d'una font d'energia a una altra es deuen a l'anarquia de la producció mercantil i que una transició entre diferents fonts d'energia es produiria sense aquestes convulsions en una societat no mercantil. De fet, **només en una societat no mercantil serà possible aquest tipus de transició sense que posi potes enlaire tota la producció i el consum mundial.**

En l'actual societat mercantil capitalista, el futur reemplaçament d'una font d'energia per una altra fa que la primera baixi de preu i no sigui rendible invertir en ella; això fa que els capitalistes que exploten la primera font redueixin el subministrament quan encara no està el reemplaçament llest, per a fer pujar el preu i obtenir sobreguany mentre puguin; es redueixen les inversions en la font que serà reemplaçada perquè poden representar pèrdues a llarg termini amb la qual cosa es tendeix a reduir i encarir la producció d'aquesta font; l'escassetat i augment de preu de la primera comporten l'augment de preu de la segona, tot això preparant el moment en què s'enfonsarà el preu de les dues; això es repeteix en forma d'espasmes en diversos cicles en els quals cada pujada sobtada genera guanys extraordinaris però contreu la demanda i cada caiguda sobtada produeix pèrdues i frena la producció, generant una bandada cap a l'altre pol.

Com es faria el reemplaçament d'una font d'energia per una altra en una societat no mercantil, és a dir, comunista? Simplement es mantindria en el nivell necessari la producció de la primera font d'energia mentre es va incrementant la capacitat de la font de reemplaçament. L'única mesura de l'èxit del procés de reemplaçament seria que no hi hagués hagut desabastiment. Ningú es beneficiaria d'escassetats puntuals o prolongades, ni ningú tindria pèrdues per haver mantingut en funcionament la font d'energia a reemplaçar. I això serà així (i només serà així si es dona aquesta condició) perquè **en el socialisme el producte del treball no tindrà forma de mercaderia, s'integrarà en el treball global no donant una volta sinó directament** i serà la societat sencera la que haurà distribuït les seves capacitats de la millor manera per a garantir la satisfacció de les seves necessitats.

El fet que, en una societat mercantil, un procés tan simple sigui impossible i es vegi sotmès a autèntiques muntanyes russes és una evidència de l'anarquia de la producció mercantil i de com, **en una societat mercantil, "el producte domina els**

productors." (Anti-Dühring, 1878, F. Engels).

Afegirem que la renda de la terra no està associada únicament al petroli, com no ho estava únicament a la producció de cereals per a la qual va ser formulada inicialment. **La renda de la terra proporciona la teoria marxista del MONOPOLI i aquesta llei actuarà, mentre existeixi capitalisme**, en qualsevol situació similar (terres rares, paleses, hidrogen, etc.) com a generadora d'una sobrecàrrega a la humanitat i de guerres per l'obtenció del sobreguany resultant.

Digui el que digui la mística ecologista petitburgesa, el capitalisme no és incompatible amb el reciclatge (veure el capítol V del Llibre III del Capital, titulat: Economia en l'ús de capital constant), ni amb l'ús de fonts d'energia diferents dels combustibles fòssils. I, no obstant això, **el capitalisme significa DESTRUCCIÓ de l'entorn**, com denunciàvem en "*El culpable de la destrucció del medi ambient és el capitalisme*" (El Comunista nº63, pàg. 27).

Això sí, en la mesura en què hi ha una inversió enorme cristal·litzada en capital fix (refineries, oleoductes, gasoductes, vaixells petrolers i metaners, gasolineres, etc.), aquest capital es resisteix a ser devaluat i actua com una força contrària al seu reemplaçament per altres fonts d'energia. D'altra banda, estan aquelles burgesies que poden obtenir la renda de la terra del petroli, però quedarien marginades amb altres fonts d'energia (no és que altres fonts d'energia no produeixin renda de la terra) que també actuen com a força contrària. Això ha alentit la introducció d'altres fonts d'energia, però no perquè les fòssils siguin més "capitalistes" que l'eòlica o la solar. Qualsevol que sigui la font d'energia, mentre actuïn sobre ella les lleis del monopoli, crearà renda de la terra i amb ella un sobreguany.

Només abatent el capitalisme la humanitat podrà deixar de cedir una part desproporcionada del seu temps i energia per coses el temps de les quals socialment necessari és molt menor i només llavors **podrà deslliurar-se també de les renyines, crims i conflictes que genera l'actual renda de la terra.**

LA LLUITA DE LA CONCURRÈNCIA EN EL TAULER MUNDIAL

La força, l'astúcia i el determinisme econòmic

"De qualsevol manera que sigui, sempre quedarà ociosa necessàriament una part de l'antic capital, ociosos en la seva funció de capital, en la mesura en què ha de funcionar com a tal capital i valoritzar-se. Quina part concreta d'ell quedarà ociosa, és el que ha de decidir la LLUITA DE LA CONCURRÈNCIA. Mentre les coses van bé, la concurrència actua, segons hem vist en estudiar l'anivellament de la quota general de guany, com una germanor pràctica de la classe capitalista, entre la qual el botí es distribueix col·lectivament, en proporció a la quantia de la part aportada al negoci per cadascú. Però quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura que sigui possible la part alíquota que en elles li correspon, per a fer carregar amb elles als altres. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la FORÇA i l'ASTÚCIA (...)." (El Capital, Llibre III, Secció 3ª, Cap. XV, K. Marx).

Aquesta força i astúcia l'hauríem d'atribuir als Putins, Zelenskis, Bidens i Xi Jinpings de torn? **MAI!**

"O llegim la història com a marxistes, o recaiem en les masturbacions escolàstiques que expliquen esdeveniments colossals per les maniobres del monarca (que a la vegada pretén presentar-les com l'efecte d'una causa eficient, que seria la

transmissió de la corona a l'hereu o a la descendència), o per les gestes del cap mercenari a qui empenyia la intenció de ser glorificat i immortalitzat per la posterioritat! El vincle entre una previsió conscient, una voluntat motriu i un resultat directe que «plasma» la societat i la història, nosaltres el considerem vedat a l'individu, no només al pobre crist-molècula perduda en el magma social, sinó sobretot al coronat, al que porta el ceptre, al revestit de càrrecs, d'honors i amb el nom constel·lat pels títols anteposats i les inicials majúscules. És justament aquest home el que no sap el que vol i no aconsegueix el que pensava, i al qual, si se'n disculpa la noble imatge, el determinisme històric reserva la dosi més alta de puntades de peu al darrere. Si s'accepta la nostra doctrina, és el cap qui revesteix al màxim la funció de marioneta de la història." (Fonaments del Comunisme Revolucionari, 1957).

Vol dir això que el marxisme consisteix en un materialisme simplement mecànic i fatalista? **Tampoc.**

A través d'un procés cec i anàrquic es conforma una tendència general derivada de les necessitats materials dels diferents sectors del capitalisme mundial el reflex del qual es manifesta en les accions i declaracions dels seus titelles-representants. Aquests s'il·lusionen amb dirigir-lo i controlar-lo quan les seves voluntats i declaracions no són més que el reflex d'aquest procés anàrquic que s'opera a les seves esquenes i se'ls

imposa inexorablement.

“En la naturalesa hi ha agents inconscients... pel contrari en la història de la societat els que actuen estan dotats evidentment de consciència, homes que actuen amb reflexió o passió que tendeixen a determinats objectius... Però aquesta intenció sigui com sigui d'important per a la indagació històrica, especialment d'èpoques i esdeveniments donats, res pot treure-li al fet de que el curs de la història està dominat per íntimes lleis generals...

Només rarament esdevé el que s'ha desitjat... tots els xocs de les innombrables voluntats i accions individuals condueixen a un estat de coses que és absolutament anàleg a l'imperant en la naturalesa inconscient. Els objectius de les accions són desitjats, però els resultats que produeixen aquestes accions no són els desitjats, o, quan semblen correspondre a l'objectiu desitjat, tenen de fet en conclusió conseqüències diferents de les desitjades... (F. Engels, citat en *“L'individu com a titella de la història”*, 1953).

No es tracta de negar que els diferents grups de la burgesia tinguin desitjos, voluntats, plans i explicacions sobre les seves accions i dels resultats que busquen. Es tracta de negar qualsevol influència decisiva d'aquests desitjos, voluntats, plans i explicacions en el resultat final i negar-los com a causa motriu de la seva actuació, l'explicació última de la qual s'ha de trobar per contra en les determinants econòmiques.

El capitalisme no podrà mai controlar ni planificar veritablement el seu sistema basat en l'anarquia de la producció, però sí que pot intentar-ho i així arriba a la seva fase superior, a l'imperialisme: *“En el complicat procés històric pletòric de multiformes aspectes locals, d'avenços i retrocessos, de fluxos i de refluxos, el capitalisme, com a classe social, té la possibilitat de reaccionar davant aquestes contradiccions econòmiques incurables que li són pròpies? Segons la clàssica crítica marxista, la classe burgesa no posseirà mai una teoria segura ni un coneixement científic de l'esdevenir econòmic, i (per la seva mateixa naturalesa com per la seva raó de ser) no podrà instaurar una disciplina sobre les forces irresistibles que ella mateixa va suscitar, com el clàssic aprenent-bruixot que no podia dominar les infernals potències invocades.*

Però això no ha de ser interpretat escolàsticament en el sentit que el capitalisme no tingui cap possibilitat de preveure i d'almenys retardar les catàstrofes a les quals ho condueixen les seves mateixes exigències vitals. El capitalisme no podrà renunciar a la necessitat de produir cada vegada més, i en el seu segon estadi desenvoluparà desenfrenadament la seva funció de potenciar la seva monstruosa màquina de producció, però lluitarà per a donar sortida a una massa creixent de productes, que amenaçarien amb sufocar-lo, i ho fa estenent el seu mercat fins al límit del món conegut. És així com entra en la seva tercera fase, la de l'imperialisme.” (El cicle històric de l'economia capitalista, Prometeo nº5, 1947).

El pla de l'imperialisme occidental

Per a intentar mitigar l'efecte de la punxada del capital especulatiu i la paralització de forces productives que hem exposat en les pàgines anteriors i descarregar el màxim de les seves pèrdues sobre un altre, EEUU necessitava intentar descarregar la crisi sobre un dels seus competidors, aïllar-lo i tractar de recuperar posicions relatives en l'imperialisme mundial per a rehabilitar les seves credencials de MATÓN militar i econòmic.

Aquest és el pla que els hi va sortir bé el 1990 amb la primera guerra d'Iraq (descarregant la crisi sobre l'Iraq mateix i sobre el Japó), el que van intentar el 2001-2003 amb l'Afganistan i l'Iraq (aconseguint una recuperació temporal, però enredant-se en un conflicte que han hagut d'abandonar posteriorment), el que van tornar a intentar el 2008 amb Geòrgia, el que van intentar a finals de 2013 a Ucraïna amb el Maidan, el que van intentar amb la Xina el 2020 i el que està en curs actualment. En l'anterior revista explicàvem:

“Els EEUU necessitaven una excusa i l'excusa és l'atac militar de Rússia a Ucraïna. Per això, l'intent de l'imperialisme estatunidenc va més enllà de fer que Rússia es retiri d'Ucraïna. De fet, als EEUU ni tan sols els interessa que Rússia es retiri, sinó que li seria molt més profitosa una guerra llarga a Ucraïna.

Per a desplegar aquest pla, s'han posat en marxa tota una sèrie de sancions: 1) la sortida massiva d'empreses de Rússia, 2) la congelació d'actius d'empreses i bancs, 3) la prohibició de comprar i vendre amb empreses estatals russes, 4) el tancament de l'espai aeri a aerolínies russes, 5) l'expulsió d'alguns bancs russos del sistema de pagaments SWIFT, 6) la suspensió de cotització de les empreses russes en les borses occidentals, 7) el veto de les empreses russes al Mobile World Congress, 8) la prohibició de comprar gas i petroli rus als EEUU, 9) la negativa dels bancs estatunidencs a pagar els cupons del deute rus, etc.” (El Comunista nº68, pàg. 22).

Uns mesos després, podem valorar els resultats inicials de l'intent al qual els EEUU ha arrossegat a la UE i el Japó a més del Canadà i Austràlia, però a molt pocs més...

Intent d'aïllament de Rússia i reagrupació de l'imperialisme occidental

Primer passarem revista a l'intent d'aïllament de Rússia.

A l'abril, Alemanya, França, Itàlia i Espanya, entre altres, van expulsar a desenes de diplomàtics russos al que va seguir la corresponent expulsió de diplomàtics europeus de Rússia.

Al maig, a la reunió de l'APEC (Cooperació Econòmica Àsia Pacífic) i coincidint amb la gira de Biden a Àsia, els representants d'Austràlia, el Canadà, els EEUU, el Japó i Nova Zelanda van abandonar la sala quan el ministre rus iniciava el seu torn de paraula.

La UE ha decidit restringir els nous visats als ciutadans russos. Rússia havia abandonat prèviament l'Organització Mundial del Turisme abans de ser suspesa.

La UE ha atorgat a Ucraïna i Moldàvia l'estatus de candidats, no sense generar butllofes en la llista de candidats que porten anys esperant.

L'OTAN ha integrat a Suècia i Finlàndia, a més de ressuscitar de la mort cerebral en la qual la considerava sumida Macron, president de França (veure la fulla distribuïda pel Partit i publicada en aquesta revista en la pàgina 23: *“Contra l'OTAN i totes les santes aliances de la burgesia mundial!”*)

Els EEUU han intentat per tots els mitjans que Rússia fes impagament (default), recolzant-se en els seus bancs que s'han negat a fer les transferències dels pagaments. Malgrat això, no ho han aconseguit perquè part del deute tenia una opció de pagament en rubles i perquè els propis creditors haurien d'assumir una pèrdua enorme en cas que es materialitzés l'impagament.

Entre declaracions pomposes i accions reals vacil·lants, un nombre important d'empreses europees i estatunidenques han abandonat Rússia. Aquesta sortida a la fi d'abril havia generat ja enormes pèrdues globals per valor de 60.000 milions a les empreses occidentals i molt poc trastorn en l'economia russa.

Com era fàcil de preveure, el buit deixat per les occidentals, l'han omplert... les empreses xineses!

A això se li ha afegit les sancions sobre el gas i el petroli, l'exclusió del SWIFT i la congelació de fons.

Resistència de Rússia a l'aïllament i reagrupació entorn de la Xina

Passem a observar en quina mesura Rússia continua jugant un paper i manté llaços amb gran part del món capitalista.

Malgrat haver tingut el PIB rus la major caiguda des de 1994, l'economia russa s'ha recuperat bastant bé del xoc inicial i el ruble és una de les divises que més s'ha revaluat i que millor es comporta respecte al dòlar.

Ni tan sols les empreses dels països que han imposat les sancions a Rússia les compleixen completament, buscant alternatives a través d'empreses fictícies a Turquia (que no ha imposat sancions a Rússia) per a comerciar amb Rússia. D'una manera similar, també les empreses estatunidenques troben maneres d'esquivar les sancions imposades pels EEUU a la Xina, a través de Mèxic principalment.

Un terç dels països africans es van abstenir en la votació de l'ONU per a "condemnar la invasió russa d'Ucraïna". En el següent article d'aquesta revista veurem el perquè.

Al juny es va celebrar el Fòrum Econòmic Internacional de Sant Petersburg, al qual van acudir 41 delegacions mentre que el 2021 havien acudit 130. Entre les delegacions que van participar es troben Egipte, la Xina, Turquia, l'Iran, el Brasil, Nicaragua, Xile, Veneçuela i Cuba. El president xinès va participar telemàticament en la sessió plenària d'aquest. Segons els representants russos, "en aquesta edició es van signar acords comercials per 5,6 bilions de rubles (92.700 milions d'euros) enfront dels 3,8 bilions (62.900 milions d'euros) del passat any." (El País, 20-06-2022).

En el mateix mes de juny es va celebrar la cimera dels BRICS (Brasil, Rússia, Índia, Xina i Sudàfrica) en la qual l'imperialisme rus va demanar a la resta d'imperialismes presents ajuda enfront a les "accions insensates i egoistes de determinats Estats que, utilitzant mecanismes financers, traspassen a tot el món els seus errors en la política macroeconòmica" (Expansión, 24-06-2022) al que va seguir l'asseveració del president indi de què en allò referent al govern de l'economia mundial, els cinc països tenen "un enfocament molt similar." L'Índia ha rebutjat al setembre de 2022 negociar un acord de comerç amb els EEUU.

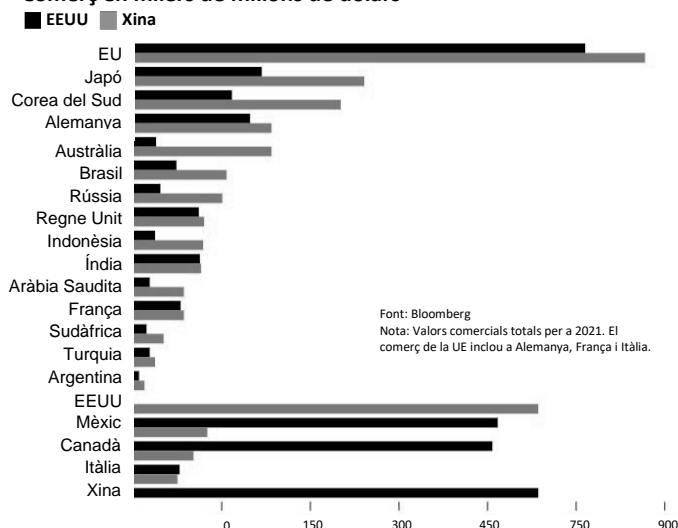
Hem vist abans com l'Índia i la Xina han estat els principals compradors de petroli rus, amb descompte inclòs, i la Xina no s'ha limitat a això: "Entre gener i juliol, els intercanvis comercials entre la Xina i Rússia van augmentar un 29%, fins a superar els 74.138 milions d'euros. (...) les importacions del gegant asiàtic de Rússia van augmentar un 48,8%, fins a aconseguir els 60.347 milions." (Expansión, 09-08-2022).

Corea del Nord ha reconegut a les Repúbliques de Lugansk i Donetsk. Per la seva banda, la Xina ha respòs amb el silenci a les peticions d'Ucraïna de tenir converses diplomàtiques.

Rússia ha donat suport al nou govern de Sri Lanka prometent-li el subministrament de petroli.

Els EEUU van exigir l'expulsió de Rússia del G-20 però la Xina es va oposar i l'expulsió no es va materialitzar. És hora d'analitzar el comportament dels països membres d'aquest organisme: més de la meitat no ha imposat sancions a Rússia. L'explicació es troba molt senzillament en la base material econòmica. Tots els països del G-20, excepte Mèxic, Canadà i Itàlia tenen més comerç amb Xina que amb EEUU.

Comerç en milers de milions de dòlars

La pròxima reunió d'aquest grup mundial ampliat de caníbals i lladres serà a Indonèsia. El president d'Indonèsia ha anunciat que tant Xi Jinping com Putin li han comunicat que assistiran a la propera reunió. Una explicació material del seu anunci: "En els 5 anys fins a 2022, les inversions dels EEUU a Indonèsia van ser menys d'un quart dels 40.000 milions que la Xina i Hong Kong combinats han posat en joc. (...) Mentre que Rússia és responsable de només una petita part de les inversions, la companyia petrolera estatal indonèsia Pertamina té negoci conjunt amb Rosneft per a construir una refineria de 13.500 milions de dòlars." (Bloomberg, 19-08-2022).

El paper global jugat per Rússia en el pla militar el veurem en l'article d'aquesta revista "Desenvolupament de l'efervescència militar com a reflex de la guerra comercial".

En últim lloc, també hi ha hagut altres declaracions tèbies com les del Brasil o les del Vaticà que no prenen partit, però han manifestat que Rússia no és l'únic responsable de la situació.

Inversió en infraestructures pel món

Tots els representants de les diferents burgesies s'han embarcat en diverses gires per Àfrica, Llatinoamèrica i Oceania per a tractar d'aconseguir acords i guanyar àrees d'influència. Amb quina base material compten els uns i els altres per a sustentar els seus plans d'expansió? (veure també "El Comunista" nº68, pàg. 11).

En el marc del G7, els EEUU han anunciat "un programa per a mobilitzar 190.000 milions de dòlars (uns 180.000 milions d'euros) de capital públic i privat fins a 2027. (...) La UE ja va llançar a la fi de l'any passat el seu pla en aquest sector, amb la intenció de mobilitzar 300.000 milions d'euros, també amb 2027 com a horitzó per a completar el desemborsament. En conjunt, el grup confia a aconseguir injectar al voltant de 570.000 milions d'euros." (La Vanguardia, 27-06-2022).

El que passa és que l'imperialisme xinès porta ja invertits des de 2013 almenys 843.000 milions de dòlars (algunes fonts com la Universitat de Fudan xifren la inversió acumulada en 980.000 milions de dòlars) en 165 països del món en el projecte de la Nova Ruta de la Seda. Aquesta inversió, no només anunciada sinó ja realitzada, produeix els següents resultats: "En els primers set mesos d'aquest any, les importacions i exportacions totals de la Xina als països involucrats en la Nova Ruta de la Seda va aconseguir els 7,55 bilions de iuans (1,12 bilions de dòlars), un 19,8% més, segons les últimes dades de l'Administració General de Duanes del país." (China Daily, 08-08-2022).

La lluita pels xips i el cotxe elèctric

Els EEUU han aprovat la "CHIPS Act", un fons de 52.000 milions de dòlars per a finançar fabricants, amb una condició significativa (no sense oposició): *"Les empreses que rebuin els fons han de prometre no incrementar la seva producció de xips avançats a la Xina. (...) Intel ha exercit una forta pressió contra la mesura de frenar les inversions estatunidenques en el sector dels xips de la Xina. A finals de 2021, el fabricant de xips estatunidenc volia augmentar la producció a la Xina, però aquest pla va ser rebutjat per la Casa Blanca."* (Bloomberg, 02-08-2022).

D'altra banda, fins a quin punt representarà aquest pla un increment real de la producció als EEUU? *"La fàbrica de TSMC a Arizona acabarà representant un mínim 1% de la seva capacitat mundial. I així i tot, una vegada que aquests xips estiguin fabricats, es pujaran directament a un avió per a ser provats i empaquetats a Àsia, abans de ser acoblats en un telèfon o PC a la Xina."* (Bloomberg, 30-07-2022).

Les sancions en tecnologia imposades pels EEUU a la Xina a partir de 2020 han tingut aquest resultat: són xineses *"19 de les 20 empreses de la indústria dels xips que creixen més veloçment durant els passats quatre trimestres"* (Bloomberg, 20-06-2022). Un ex director executiu de Google, ho plantejava en els següents termes: *"Si Pekín desenvolupa avantatges duradors en tota la cadena de subministrament de semiconductors, generaria avenços en tecnologies fundacionals que els Estats Units no poden igualar."* (Wall Street Journal, 20-06-2022).

És molt simptomàtic l'efecte produït per l'últim intent proteccionista dels EEUU en relació al cotxe elèctric. La Llei per a la Reducció de la Inflació (IRA) *"ofereix fins a 7.500 dòlars en crèdits fiscals per als nous vehicles elèctrics sempre que les seves bateries es componguin de materials crítics -com el liti, el níquel i el cobalt- que s'extreguin, processin o reciclin als EE.UU. o en els socis de l'acord de lliure comerç del país. La llei exclou els components crítics de les bateries procedents de la Xina, Rússia i altres "entitats estrangeres preocupants"*. (Bloomberg, 15-09-2022). Aquesta mesura dirigida contra la Xina i Rússia ha provocat la protesta de... la UE i de Corea del Sud, que ha arribat a qualificar la llei com una "traïció". De fet, aquesta previsió perjudica fins i tot les empreses dels EEUU: *"Tesla, General Motors y Ford (...) encara depenen dels fabricants de bateries xineses i del níquel rus. "Actualment, és una norma que ningú pot complir, incloses les empreses estatunidenques."* (Bloomberg, 15-09-2022). *"La presidenta de Tesla Inc. (...) ha defensat l'èmfasi del fabricant de cotxes elèctrics estatunidenc a la Xina i els seus plans d'expansió en aquest país (...) Tesla va lliurar 76.965 vehicles fabricats a la Xina a l'agost."* (Bloomberg, 14-09-2022).

D'altra banda, malgrat que els EEUU han mantingut la major part dels aranzels sobre els productes xinesos que havia aprovat l'anterior corrent governant, una altra cosa és quin efecte tenen, perquè les empreses xineses introdueixen part dels seus productes als EEUU igualment, sota l'etiqueta "made in Mexico": *"La inversió xinesa a Mèxic va passar de 154 milions de dòlars en 2016 a 271 milions el següent any (...) arribant a gairebé 500 milions de dòlars l'any passat."* (Bloomberg, 14-09-2022).

Evolució dels mitjans de pagament i divises

Una part de l'intent d'aïllament de Rússia es basava en la preponderància de l'imperialisme occidental en les divises i mitjans de pagament, però aquesta situació està canviant gradualment. Per exemple, després de la reunió del president de

Turquia amb el de Rússia, el primer va anunciar que *"cinc bancs turcs han adoptat el sistema de pagaments rus Mir."* (Bloomberg, 06-08-2022). A més, a conseqüència de les sancions una part gradualment creixent del comerç en el qual es veu involucrada Rússia es fa en iuans, rubles i rupies, com en els contractes de subministrament de gas de Rússia a la Xina i l'Índia.

En la Borsa de Moscou el comerç de iuans s'acosta al del dòlar, amb un volum de 40.251 milions de rubles la primera divisa i 56.961 milions de rubles la segona.

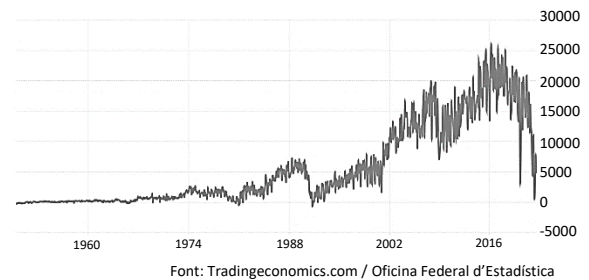
"Moscou també està reescriuint les normes per a permetre que el seu fons sobirà inverteixi en les monedes de la Xina, l'Índia i Turquia, després que les sancions bloquejessin les compres d'euros i dòlars." (Bloomberg, 30-08-2022).

De fet, *"Rússia està considerant un pla per a comprar fins a 70.000 milions de dòlars en iuans i altres monedes "amigues" aquest any per a frenar la pujada del ruble, abans de canviar a una estratègia a més llarg termini de vendre les seves tinences de la moneda xinesa per a finançar la inversió."* (Bloomberg, 01-09-2022).

El dòlar venia retrocedint gradualment en la proporció de les reserves mundials. No obstant això, els principals sacrificats de l'auge del iuan estan sent de moment l'euro i el ien: *"L'última enquesta anual a les autoritats monetàries que realitza USB mostra que, en l'últim any, la divisa xinesa és la segona més adquirida i amb major intenció de compra. (...) La moneda comunitària [l'euro], la segona en termes d'importància en la cistella del FMI, lidera la llista de vendes de les institucions en l'últim any, seguida del ien."* (Expansión, 02-07-2022).

Balances comercials de les grans potències

Alemanya ha sofert al juliol de 2022 el primer dèficit comercial des de 1991 (de -1.000 milions de dòlars, després revisat a un petit superàvit de 800 milions de dòlars):

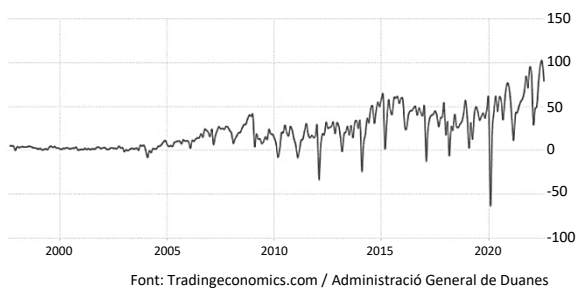
Font: Tradingeconomics.com / Oficina Federal d'Estadística

Per la seva banda, els EEUU està reduint el seu dèficit comercial, situant-se a l'agost de 2022 la seva balança comercial en -70.700 milions de dòlars.

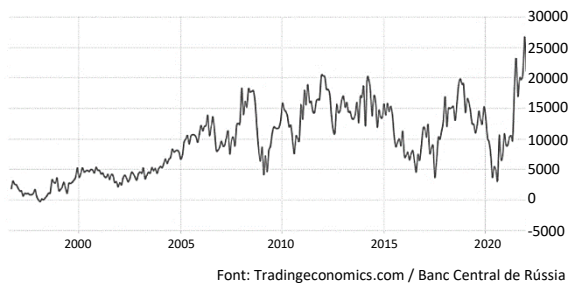

Font: Tradingeconomics.com / Oficina d'Anàlisi Econòmic (BEA)

La Xina manté un consistent superàvit comercial que, a través d'oscil·lacions, ha anat a l'alça, situant-se a l'agost de 2022 en +79.390 milions de dòlars.

Rússia manté també un superàvit comercial malgrat les sancions que han reduït les exportacions, però encara més el nivell d'importació.

De fet, Rússia ha multiplicat el seu superàvit de compte corrent (la balança comercial de béns i serveis més les rendes netes, els interessos, els beneficis i els dividendes i els pagaments de transferències corrents) per tres, fins a 167.000 milions de dòlars.

Boicots contra empreses no xineses i feblesa de les empreses occidentals

Una manifestació de la dependència de les empreses occidentals en relació al mercat xinès i la feblesa que es deriva d'això, són les disculpes i genuflexions que han de fer cada vegada que el públic consumidor xinès sent ferit el seu sentiment nacionalista i realitza un boicot. S'han organitzat "com a mínim 78 boicots d'empreses estrangeres des de 2016 (...) Més del 80% de les empreses es va disculpar". (Bloomberg, 11-07-2022). Una altra mostra de la dependència del món sencer respecte a la Xina ha estat, el paperot que ha hagut de fer l'enviada de l'ONU en relació amb la seva visita a Xinjiang: no ha estat capaç més que de fer un tímid informe abans de (que li fessin) renunciar al seu lloc.

Un cop d'ull al nucli de l'imperialisme mundial

En "El Comunista" nº67 (pàg. 6) publiquem l'evolució de la participació per països en la llista de Fortune Global 500 en la qual s'observa que el capitalisme de l'àrea xinesa ja porta superant a l'estatunidenc des de fa uns anys en nombre d'empreses dins de les 500 amb major facturació.

Si observem el rànquing mundial de les 500 empreses amb major facturació publicat per la revista Fortune a l'agost de 2022, veiem que per primera vegada **la facturació (revenue) de les empreses del capitalisme de l'àrea xinesa (Xina, Hong Kong i Taiwan) supera la facturació de les empreses estatunidenques**. El consol dels representants dels EEUU és que les seves empreses en la llista tenen un benefici (profit) agregat major. Encara que el terme anglès "profit" pot ser sinònim del guany en la versió en aquesta llengua d'El Capital de Marx, aquest "profit" que apareix en Fortune no és el guany en sentit marxista sinó el benefici després d'interessos, impostos, depreciacions i amortitzacions. Per tant, no és d'estranyar que en aquella àrea on el guany troba on reinvertir-se i el procés d'acumulació segueix (encara que alentint-se) es manifesti un

augment de la facturació i un menor benefici net (que no guany).

Reproduïm a continuació la taula dels primers 20 bancs mundials publicats per The Banker a l'agost de 2022:

Primers 20 bancs mundials en 2022				
Lloc	Banc	País	Tier 1 (M\$)	Actius (M\$)
1	ICBC	Xina	508.848	5.521.410
2	China Construction Bank	Xina	403.322	4.749.447
3	Agricultural Bank of China	Xina	377.137	4.563.447
4	Bank of China	Xina	342.245	4.195.041
5	JPMorgan Chase	US	246.162	3.743.567
6	Bank of America	US	196.465	3.169.495
7	Citigroup	US	169.568	2.291.413
8	Wells fargo	US	159.671	1.948.068
9	HSBC Holdings	UK	156.292	2.957.939
10	Bank of Communications	Xina	150.742	1.831.359
11	China Merchants Bank	Xina	130.515	1.541.966
12	Mitsubishi UFJ Financial Group	Japó	126.440	3.053.365
13	Postal Savings Bank of China	Xina	124.491	1.976.118
14	Crédit Agricole	França	122.215	2.640.406
15	BNP Paribas	França	113.926	2.993.686
16	Industrial Bank	Xina	107.465	1.350.553
17	Goldman Sachs	US	106.766	1.463.990
18	Shanghai Pudong Development Bank	Xina	103.443	1.277.356
19	China Citic Bank	Xina	99.221	1.262.619
20	Banco Santander	Espanya	93.695	1.813.449

La Xina ha passat de tenir 4 a tenir 5 dels 10 primers bancs per actius. Més concretament, té els 4 primers i també el número 10. Els EEUU té els bancs del 5 al 8 i el número 9 és un banc britànic d'origen hongkonguès.

A on porten les dades precedents?

Podem esbossar les següents conclusions preliminars. El principal perjudicat en la lluita entre germans capitalistes enemics és òbviament el capitalisme ucraïnès que està rebent la destrucció física de la guerra. Aquest ve seguit de l'imperialisme de la UE que ha perdut l'equidistància entre la Xina i els EEUU al mateix temps que tampoc pot fiar-se dels EEUU, ha vist disminuir la seva balança comercial i afeblir-se la seva moneda com a divisa, mentre s'enfronta a les conseqüències del tall del gas rus. Rússia òbviament ha rebut un cop i ha augmentat la seva dependència de la Xina, però s'ha vist compensada en el comerç dels cereals i de les armes i per l'augment del preu del petroli. Els EEUU ha aconseguit un petit alleujament en la balança comercial però no ha aconseguit evitar la punxada de la seva bombolla especulativa, té una situació interna a la vora de la guerra civil i no ha aconseguit que el G-20 s'alineï amb el seu plantejament. La principal beneficiada de la situació és la Xina, malgrat no haver estat la seva promotora.

El desenvolupament material del capitalisme impedeix que els EEUU es beneficiïn substancialment dels seus propis actes, fins i tot quan aconsegueixen objectius parcials, mentre que fan que sigui la Xina qui reculli els avantatges de les seves accions a nivell mundial.

En vista de les dades precedents, és possible i **es va fent fins i tot probable que el resultat d'aquest intent d'aïllar a Rússia sigui l'aïllament dels mateixos EEUU (i dels seus aliats)**, just el que l'actual corrent governant s'havia proposat evitar.

Permetrà els EEUU aquest aïllament gradual sense lluitar per tots els mitjans i, arribat el cas, sense **MORIR MATANT?**

DESENVOLUPAMENT DE L'EFERVESCÈNCIA MILITAR COM A REFLEX DE LA GUERRA COMERCIAL

L'exèrcit rus va iniciar la seva ofensiva el 24 de febrer de 2022. Malgrat el seu ràpid avanç inicial, no va aconseguir arribar a Kíev en els primers dies, havent-se de detenir per a assegurar el subministrament. La següent fase va veure a l'exèrcit rus concentrant el seu esforç a controlar el Donbàs. L'exèrcit rus s'ha concentrat a assegurar la connexió pel sud, prenent Mariúpol i la central nuclear de Zaporíyia. Les tropes ucraïneses es troben actualment desplegant una ofensiva en el sud i el nord. En qualsevol de les fases, els morts els posa el proletariat de tots dos països en una guerra criminal en la qual tots els contendents representen interessos imperialistes propis i de tercers.

Control social i militarització

A Ucraïna i a Rússia s'han pres acceleradament i s'estan prenent mesures de militarització que han de servir d'avís al proletariat dels països encara no bel·ligerants.

Des de l'entrada de tropes russes a Ucraïna, el govern ucraïnès va prohibir sortir del país als homes d'entre 18 i 60 anys, va instaurar el registre obligatori en les oficines militars i a través del reclutament obligatori *"té ara entorn de 700.000 soldats en actiu."* (Bloomberg, 21-09-2022). Això evidencia que la "defensa de la pàtria" es fa per coacció de l'Estat burgès i que els treballadors són enrolats a la força, com ho evidencia també l'ús per part de la burgesia ucraïnesa de veterans de la guerra de l'Afganistan per "ensenyar a superar el tabú de matar" als nous soldats.

Tant a Ucraïna com a Rússia es van produint ajustos de comptes i detencions contra els dissidents o "suïcidis" com el del president de Lukoil, empresa que s'havia pronunciat contra la guerra, i quatre directius de Gazprom.

Pel seu costat, Rússia va eliminar l'edat màxima per enrolar-se en les forces armades, ha decretat l'ampliació del nombre d'efectius de l'exèrcit a través d'un pla d'incentius, s'ha instaurat la hissa de bandera, es dona formació patriòtica i militarista a les escoles i instituts i s'ha creat una organització juvenil per fomentar el patriotisme. Davant els revessos militars i les acusacions de traïció per no desplegar tot el potencial militar, Rússia ha hagut d'anunciar el 21 de setembre la mobilització de 300.000 reservistes i està duent a terme referèndums d'integració en les zones ocupades que van associats a la declaració d'utilitzar armes nuclears en cas d'agressió a les seves fronteres i al desplegament de l'exèrcit considerant la zona com a russa. En el pla de la producció, Rússia ha promogut una llei per a l'economia de guerra de tal forma que les empreses no podran rebutjar els encàrrecs del govern el qual podrà imposar als treballadors, a més a més, la realització d'hores extres, treball nocturn, en caps de setmana o vacances. Per imposar aquestes condicions de treball compten amb la col·laboració dels "representants dels treballadors", és a dir, amb la camisa de força del sindicalisme subvencionat.

Davant aquesta màquina coercitiva burgesa que opera en tots dos costats del front per obligar els proletaris a morir i a matar a altres germans de classe, no serveixen de res les objeccions de consciència ni les il·lusions del pacifisme. L'única consigna útil per al proletariat és la consigna revolucionària de tornar els canons dels fusells contra la pròpia burgesia, l'única que pot detenir el bany de sang entre germans de classe i transformar la guerra imperialista en guerra civil revolucionària: *"Et donaran un fusell. Pren-lo i aprèn bé a manejar les armes. És una ciència imprescindible per als proletaris, i no per disparar contra els teus germans, els obrers d'altres països, com succeeix*

en la guerra actual, i com t'aconsellen que ho facis els traïdors al socialisme, sinó per a lluitar contra la burgesia del teu propi país, per a posar fi a l'explotació, a la misèria i a les guerres, no amb bons desitjos, sinó vençant la burgesia i desarmant-la." (El programa militar de la revolució proletària, Lenin, 1916).

Support militar imperialista a Ucraïna

El capitalisme ucraïnès compta amb l'aprovisionament d'armament per part de: Alemanya, Austràlia, Bèlgica, el Canadà, Croàcia, República Txeca, Dinamarca, Eslovàquia, Eslovènia, Espanya, els EEUU, Estònia, Finlàndia, França, Grècia, Irlanda, Itàlia, el Japó, Letònia, Lituània, Luxemburg, Noruega, Polònia, Portugal, Romania, Suècia, el Regne Unit i Turquia.

Els EEUU han aprovat als mesos de març i maig dos paquets per proporcionar ajuda continua al capitalisme ucraïnès, de 13.600 i de 40.000 milions de dòlars respectivament. En aquests pressupostos, dues terceres parts són ajuda militar, una altra tercera part diners per a sostenir el funcionament de l'Estat i una part residual està destinada a programes d'aliments per a civils. Els EEUU preparaven a l'agost l'enviament de 1.000 milions en ajuda militar tret de les seves reserves d'armament, la 18ª sortida dels inventaris existents des d'agost de 2021.

El Regne Unit va anunciar el 10 d'abril de 2022 l'aportació de material militar i, durant la cimera de l'OTAN, va anunciar l'enviament d'ajuda suplementària per valor de 1.160 milions d'euros, que inclourà defenses aèries, drons i equipament per a guerra electrònica.

La UE ha començat també a subministrar armament a Ucraïna. Alemanya va canviar la seva política prèvia a finals de maig, anunciant l'enviament de 50 tancs Gepard i entrenament per les tropes ucraïneses. Després ha enviat defensa antiaèria i radars. La realitat de la guerra ha imposat una reculada del sector tendent a una entesa amb Rússia o, com a mínim, a una posició de neutralitat: és massa perillós permetre sense més a l'imperialisme rus que pugui ocupar qualsevol país de l'àrea d'influència de la UE i tampoc poden permetre que aquests països caiguin en braços dels EEUU completament.

No obstant això, Hongria s'ha desmarcat de la resta de països de la UE: *"No volem que la frontera hongarès-ucraïnesa sigui un escenari de lliurament d'armes. (...) No enviarem ni permetrem el trànsit d'armes."* (El País, 12-05-2022).

Les empreses xineses, com el fabricant de drons DJI, han actuat amb cautela també: *"va anunciar la suspensió temporal de les seves operacions a Rússia i Ucraïna per a evitar que els seus aparells s'usin com a armes."* (La Vanguardia, 28-04-2022).

D'altra banda, l'anàlisi de 27 armes o sistemes d'armament rus trobats sobre el terreny, mostren que *"es van trobar més de 450 components electrònics fabricats fora de Rússia, fins al 70% d'ells per companyies dels Estats Units, i la resta, del Japó, Taiwan, Suïssa, Holanda, Alemanya, la Xina, Corea del Sud, el Regne Unit i Àustria."* (La Vanguardia, 13-08-2022). El negoci és el negoci i *"una companyia russa hauria importat al març (amb la guerra ja en curs) material de Texas Instruments per valor de 600.000 dòlars."* (La Vanguardia, 13-08-2022).

Resurrecció i ampliació de l'OTAN

L'OTAN ha estat ressuscitada a so de bombo i platerets en la cimera realitzada a Madrid amb la modificació de la definició del seu "concepte estratègic". El text resultant es refereix a Rússia com *"la més significativament i directa amenaça"* i a la Xina dient que *"les seves ambicions i polítiques coercitives desafien els nostres*

interessos". També s'ha afegit una declaració que promet la "defensa de cada polzada de territori aliat". Això és evidentment un pas més cap a la preparació de la tercera guerra mundial, però davant aquesta altisonant declaració convé recordar que la política militar dels EEUU ha estat més aviat atiar uns contra els altres i després intervenir des de lluny o quan ja està inclinada la balança. Està per veure si aquest bloc romandrà unit realment quan un dels seus membres entri en guerra.

Finlàndia i Suècia han estat convidades a l'OTAN i, malgrat una resistència inicial per part de Turquia, el seu procés d'integració està pràcticament culminat. Turquia ha obtingut, a canvi de no bloquejar el procés, el compromís de Finlàndia i Suècia d'aixecar l'embargament d'armes, revisar la legislació antiterrorista i signar tractats d'extradició per lliurar als exiliats kurds i turcs reclamats per Turquia.

El nombre d'efectius de l'OTAN en alerta ha augmentat fins a 300.000. Els EEUU van enviar a Europa 20.000 soldats al febrer, cosa que va fer arribar el nombre de soldats estatunidencs fins a 100.000. La presència militar dels EEUU a Europa augmentarà a més amb dos nous destructors a la base de Rota, l'obertura d'una caserna general i un batalló de suport a Polònia, una brigada de 3.000 soldats a Romania, major presència militar als països bàltics, dos esquadrans addicionals de F-35 al Regne Unit i un reforçament de les posicions antiaèries a Alemanya i Itàlia.

La guerra a Ucraïna ha generat una major integració de l'imperialisme de la UE, però també ha evidenciat la seva feblesa militar i importants contradiccions en el seu interior que s'analitzaran amb més detall a l'article "*Integracions i desintegracions de la unió imperialista europea*".

Exercicis militars organitzats per Rússia

Rússia ha continuat amb l'organització i participació en exercicis militars a nivell mundial com els exercicis militars realitzats a Venèçuela per part de Rússia, la Xina i l'Iran a l'agost de 2022 i les maniobres realitzades a Rússia al setembre amb la participació de la Xina, l'Índia, Bielorússia, el Kazakhstan, Kirguizistan, Armènia, l'Azerbaidjan, Tadjikistan, Síria, Algèria, Mongòlia, Laos i Nicaragua (que ha donat llum verda per a la instal·lació de bases militars russes en el seu territori).

Aquests exercicis o similars venen promocionant-se per part de Rússia des de fa anys. A tall d'exemple, al setembre de 2019 van realitzar exercicis militars a Rússia de manera conjunta Xina, l'Índia, el Pakistan, el Kazakhstan, Kirguizistan, Tadjikistan i Uzbekistan. Al desembre de 2019, Rússia i l'Índia van realitzar exercicis militars conjunts en territori indi. Al febrer de 2021, Rússia va organitzar altres exercicis militars amb la participació de l'Índia i d'altres 10 països entre els quals es trobaven la Xina i el Pakistan com a observadors.

Tingui's en compte que, a més de formar milers de militars estrangers a les seves escoles, "*entre els anys 2017 i 2021, Rússia s'ha convertit en el segon exportador d'armament del món, amb una quota de mercat del 19%*". (La Vanguardia, 16-08-2022).

Conflictes a Europa, el Caucas i Àsia central

La guerra a Ucraïna no és una guerra entre Rússia i Ucraïna sinó la manifestació d'un conflicte major. A Europa, es manifesta als Balcans i a Moldàvia.

El ministre rus d'Exteriors no va poder visitar Sèrbia al juny pel tancament de l'espai aeri per part de Bulgària, Macedònia del Nord i Montenegro. És cert que Sèrbia va condemnar Rússia a l'ONU però s'ha negat a aplicar cap sanció. També ha pactat "*prorrogar tres anys la compra de gas natural a Rússia a preu reduït. (...) és el quart país del món més dependent del gas rus*

(gairebé per complet), les seves principals elèctriques estan participades majoritàriament per companyies russes (...) les manifestacions prorusses per la guerra han atret més gent que les proucraineses." (El País, 07-06-2022).

A l'agost, s'han produït una sèrie de bloquejos de la frontera de Kosovo per part de la minoria sèrbia després que el Govern hagi deixat de reconèixer la documentació expedida a Sèrbia. Tampoc Sèrbia reconeix la documentació kosovar i la policia i les forces d'intervenció de l'OTAN s'han desplegat en vista dels bloquejos i barricades aixecades. Finalment, amb la intervenció de l'imperialisme europeu s'han apaivagat temporalment les aigües amb un acord de reconeixement mutu de la documentació.

A Bòsnia i Hercegovina, el representant de l'ONU ha vetat una llei de la República Sèrbia de Bòsnia, la qual cosa ha motivat que l'ambaixada russa denunciés l'ONU com un desestabilitzador, al mateix temps que "*no reconeix la seva autoritat i que considera il·legítimes les seves activitats.*" (La Vanguardia, 14-04-2022).

Rússia ha exigint a Moldàvia, que importa un 89% del gas de Rússia, que pagui els interessos de demora del deute contret consistent en "*417 milions d'euros, encara que amb interessos l'eleva a 683 milions*" (El País, 14-05-2022), sota pena de tallar-li el subministrament. Paral·lelament, la UE va declarar que "*vam anunciar l'any passat un suport de set milions d'euros per a equipaments [militars]; aquest any, planifiquem incrementar aquesta quantitat.*" (El País, 05-05-2022).

A Transnístria, on Rússia manté 2.000 soldats, va haver-hi un atac amb "*llançagranades contra el Ministeri de Seguretat de l'Estat, va haver-hi dues explosions en el centre de radiotelevisió del poble de Maiak i també van atacar una unitat militar en Parcani*" (La Vanguardia, 27-04-2022). El govern moldau afirma que es tracta d'una provocació per justificar un major desplegament rus. Sigui com sigui, el que és evident és que el barril de pólvora està preparat i es juga entorn d'ell alegrement amb un encenedor pres. A Transnístria hi ha el major dipòsit d'armes d'Europa Oriental i la UE acaba d'acceptar com a candidat a Moldàvia per reforçar el seu govern. Rússia afirma que "*qualsevol acció contra les seves tropes a Transnístria serà un atac directe a Rússia.*" (Europa Press, 01-09-2022).

El 13 de setembre tornava a incendiar-se el conflicte entre Armènia i l'Azerbaidjan, amb xocs militars a les seves fronteres que van acabar amb 49 soldats armenis i 50 àzeris morts. Cada burgesia acusa l'altra d'haver iniciat el xoc i Armènia ha demanat ajuda militar a Rússia. Recordem que Rússia té una base militar a Armènia i 2.000 soldats a Nagorno-Karabakh però que en 2020 es va negar a ajudar militarment Armènia. Turquia ha manifestat que està "*sempre en el costat de l'Azerbaidjan*" (Bloomberg, 13-09-2022) i Rússia ha negociat un alto el foc amb tots dos bàndols. Des d'un punt de vista dels interessos imperialistes, la detonació d'un conflicte militar entre Armènia i l'Azerbaidjan seria un intent d'enfrontar a Turquia i Rússia, amb un possible tall addicional de gas cap a la UE com a efecte col·lateral.

També ha esclatat un enfrontament a la frontera entre Kirguizistan i Tadjikistan en el qual han mort 24 soldats, al qual ha seguit ràpidament un acord d'alt al foc.

Organització de Cooperació de Shanghai

L'organització de cooperació en matèria econòmica i de seguretat constituïda per la Xina, Rússia, el Kazakhstan, Kirguizistan, Tadjikistan i Uzbekistan, l'Índia, el Pakistan i l'Iran va celebrar la seva cimera a Uzbekistan. Turquia (membre de

l'OTAN) i país observador de l'OCS des de 2014 també va participar i ha demanat el seu ingrés.

En aquesta reunió tant la Xina com l'Índia han demanat explicacions a Rússia sobre la seva intervenció militar a Ucraïna, sense retirar-li per això el suport.

En qualsevol cas, el centre d'atenció de la Xina ha estat donar instruccions a la resta perquè resisteixin qualsevol ingerència estrangera que persegueixi desestabilitzar els seus territoris, preveient els moviments que intentarà organitzar els EEUU i també les explosions espontànies que la recrudescència de la situació material pugui produir; com està succeint actualment a l'Iran amb la repressió de les protestes que de moment sumen 41 assassinats de manifestants i ha comportat el tancament d'internet.

Intervenció militar a Síria

Al juliol s'ha celebrat una cimera entre Turquia, Rússia i l'Iran en la qual van acordar la coordinació de la seva intervenció militar a Síria i, en paraules del representant del capitalisme iranià, *"posar fi a la influència de Washington en el conflicte."* (El País, 20-07-2022).

Bloc militar d'Israel i quatre països àrabs

Pel que fa a Israel, al reconeixement per part del Marroc i al permís de l'Àrabia Saudita perquè els seus avions puguin sobrevolar la península aràbiga, se suma que: *"Els caps de la diplomàcia d'Israel, Egipte, Emirats Àrabs, Bahrain i el Marroc es van coordinar ahir per a dissuadir a l'Iran. (...) La cita sense precedents, beneïda per la presència del secretari d'Estat dels EEUU, Antony Blinken, va il·luminar un "fòrum estable de cooperació en matèria de seguretat, intel·ligència i tecnologia en un marc de progrés i tolerància religiosa."* (El País, 29-03-2022).

La lluita imperialista a l'Àfrica

La Iniciativa de Seguretat Global promoguda per la Xina s'ha posat en funcionament a la Banya d'Àfrica, on la Xina ha convocat una cimera de "pau" a la qual han acudit set dels vuit països de la zona (ha faltat Eritrea). La Xina té motius de política imperialista i també econòmics: *"crèdits xinesos per valor de 33.900 milions de dòlars han inundat la regió des del 2000 (...) a principis de mes, un grup d'empreses xinès va comprar una participació de 560 milions de dòlars en una mina de zinc i coure a Eritrea."* (The Wire, 26-06-2022). A més d'invertir en infraestructures, la Xina també ha participat en menor mesura en la venda d'armes: *"Des de 2010 a 2020, gairebé una cinquena part de totes les vendes d'armes xineses va ser en països africans, amb prop del 20% d'elles dirigides a Àfrica oriental."* (The Wire, 26-06-2022).

Al Sahel, els 5.500 soldats francesos han hagut d'anar-se'n completament de Mali, els soldats espanyols han passat de 600 a 400 i s'espera que es redueixin a 200, Alemanya redueix de 600 a 300 els seus militars presents a la zona que seran destacats a Níger i no a Mali. **L'imperialisme europeu ha estat escombrat del Sahel.** Al seu lloc hi ha, a Mali, uns 2.000 militars i mercenaris russos. Rússia està negociant la construcció d'una base militar a Sudan i té tropes també a República Centreafricana. La Xina, que ja compta amb una base militar a Djibouti està negociant instal·lar una segona base a Guinea Equatorial. La situació actual la descriu bé el següent extracte: *"l'exèrcit de Mali va rebre la setmana passada un nou lot d'armament de Rússia compost per sis avions de combat i helicòpters, i el president Putin va prometre per telèfon al líder colpista, coronel Assimi Goita, estendre l'ajuda militar a altres*

àmbits, com l'alimentari i l'energètic. La setmana passada, un relleu de soldats alemanys de la missió de l'ONU a Mali, Minusma, es va trobar amb la prohibició per part de Mali d'aterrar." (La Vanguardia, 16-02-2022).

Aquesta retirada de les tropes europees ha anat seguida d'un increment dels atemptats i dels atacs de grups denominats *gihadistes* (recordem que la majoria d'aquests grups han estat o són finançats pels mateixos EEUU o estats europeus), en represàlia per l'operació militar de l'exèrcit malià i un centenar de mercenaris russos a Moura.

Quines són les bases materials d'aquesta expulsió gairebé sense esforç de l'imperialisme europeu del Sahel?

El comerç de Rússia amb Àfrica és de 20.000 milions d'euros anuals i un terç de les armes que es compren a l'Àfrica procedeixen de Rússia. Els principals compradors són Egipte i Algèria, però també Nigèria, Sudan, Angola o Mali.

El 12 d'abril de 2022, Rússia i Camerun van signar *"un acord militar per a l'intercanvi d'informació i entrenament de tropes, un tipus de pactes que s'han convertit en moneda corrent a Àfrica i que existeixen en una vintena de països."* (El País, 04-05-2022). En quant a la Xina: *"En els últims 20 anys, un petit grapat d'empreses estatals i financeres xineses han finançat un de cada cinc projectes de noves infraestructures a Àfrica, i construït un terç d'ells. (...) Un quart dels ports comercials d'Àfrica té vincles amb companyies xineses, deixant només vuit països costaners o insulars sense alguna forma d'infraestructura portuària xinesa. (...) La major concentració és a l'Àfrica occidental, des d'on minerals crítics incloent bauxita, cobalt i coure són exportats. (...) Només quatre projectes ferroviaris completats entre 2015 i 2017 han afegit gairebé 2.800 quilòmetres de vies (...) Constructors i financers xinesos han secundat almenys 78 centrals d'energia – utilitzant sobretot energia hidràulica o carbó – amb una capacitat de generació total de gairebé 27.000 megavats, aproximadament l'equivalent de Bèlgica. (...) ZTE té projectes de telecomunicacions en almenys el 60% de països africans, mentre s'estima que Huawei ha guanyat concessions per a un 70% de les xarxes de 4G del continent."* (The Wire, 22-05-2022).

Afganistan

Enmig de declaracions grandiloqüents, EEUU va anunciar que havia matat amb un dron un membre (actualment irrelevant) d'Al-Qaeda a Kabul. La influència estatunidenca s'ha vist reduïda a la mínima expressió després de la seva retirada, sense perjudici d'utilitzar l'Estat Islàmic de Khorasán per crear alguna dificultat puntual al sector dels Talibans governant i partidari d'una gestió capitalista moderna, com l'atemptat contra un responsable talibà partidari que les dones puguin estudiar.

Per contra, en la cimera de la OCS, la Xina va proposar que s'ajudi *"a l'Afganistan a crear estructures polítiques "inclusives" i eliminar "el brou de cultiu del terrorisme"*. (La Vanguardia, 17-09-2022), és a dir, abrigallar al govern afganès i estendre la influència xinesa en aquest Estat.

La lluita per l'indo-pacífic central

La Xina no va aconseguir al juny que una desena de països del Fòrum de les Illes del Pacífic signessin la seva "Visió de Desenvolupament Conjunt de la Xina i les Illes Nacions del Pacífic", acord que incloïa una relació molt més estreta en *"matèria de seguretat, comerç o tecnologia"* (La Vanguardia, 04-06-2022). No obstant això, a l'abril, sí que havia aconseguit signar un acord amb les Illes Salomó que *"contemplava qüestions de comerç, pesca i –sobretot– seguretat, en permetre*

l'enviament de forces de seguretat xineses per mantenir l'ordre social. Els vaixells militars xinesos podran efectuar visites i dur a terme "recanvis logístics". (El País, 28-05-2022). Aquest acord ha generat una inquietud a Austràlia i els EEUU en que la Xina acabi instal·lant una base naval allà. Les illes Salomó van començar a reconèixer la Xina en lloc de Taiwan el 2019.

Els EEUU també han denunciat que la Xina està construint una base naval a Cambodja, però tant la Xina com Cambodja ho neguen. El que sí que admeten és que ampliaran conjuntament la base de Ream. EEUU té raons per a aquest nerviosisme que veu en cada moviment de la Xina una nova base militar perquè, independentment que aquestes ho siguin o no, la veritat és que la influència xinesa en la zona s'estendrà inevitablement i, si no les té ara, les tindrà.

Al març els EEUU i Filipines van realitzar les seves maniobres militars conjuntes de major envergadura en tres dècades: *"5.100 soldats estatunidencs i 3.800 soldats filipins entrenaran al país sudasiàtic des del 28 de març fins al 8 d'abril. (...)"* (Bloomberg, 23-03-2022).

Provocacions a Taiwan i Corea

Malgrat l'oposició del mateix president dels EEUU, la presidenta del Congrés dels EEUU (també membre del partit demòcrata) va realitzar una visita oficial a Taiwan a inicis d'agost.

No és la primera vegada que un representant dels EEUU visita Taiwan recentment, veure "El Comunista" nº64 (pàgs. 22-23).

Aquesta visita va motivar una demostració de força militar per part de la Xina que va realitzar els seus majors exercicis militars pròxims a l'illa, utilitzant foc real i reproduint un bloqueig marítim i aeri de Taiwan. Això ha anat acompanyat d'una multiplicació de la retòrica patriòtica nacionalista en tots dos costats. La Xina va replicar també amb el bloqueig temporal d' *"importacions de més d'un centenar de productes de múltiples empreses d'alimentació taiwaneses"* (El País, 03-08-2022), posant en relleu la dependència econòmica de Taiwan pel que fa a les exportacions a la Xina.

La Xina afirma que les maniobres entorn de Taiwan seran habituals i que són, en paraules del mitjà estatal xinès Global Times, un *"assaig de les operacions de reunificació"* (El País, 08-08-2022). La Xina també ha sancionat per tota la vida a set polítics i funcionaris taiwanesos.

Els EEUU han continuat alimentant les provocacions amb dues visites posteriors amb dos grups de parlamentaris estatunidencs a Taiwan, fent passejar un parell de vaixells per aigües internacionals de l'estret de Taiwan i fins i tot signant un pacte comercial amb Taiwan. També han aprovat la *"venda d'armes defensives a Taiwan per un import pròxim als 1.100 milions de dòlars."* Ara bé, *"La transacció pot trigar anys (!) a materialitzar-se (...)"* (La Vanguardia, 04-09-2022).

EEUU juga damunt d'un barril de pólvora amb un encenedor que només fa espurnes, il·lusionant-se en què, per un error de càlcul, algú provoqui una flama de veritat i el barril esclati. L'única cosa que pot fer és provocar i la Xina no té motius per deixar-se provocar perquè el temps juga al seu favor (a diferència de Rússia amb Ucraïna, per exemple). Ni els EEUU poden sostenir comercialment Taiwan, ni intervindran militarment per a ajudar-lo. En el pla econòmic, EEUU és el major morós mundial i l'economia de Taiwan està plenament integrada amb la xinesa. En el pla militar, EEUU ha hagut de replegar el seu exèrcit amb la cua entre cames de l'Iraq i l'Afganistan mentre recupera la seva estratègia històrica d'esperar que els altres s'hagin dessagnat abans d'intervenir. No obstant això, tot l'anterior no

significa ni molt menys que no pugui arribar a esclatar el barril de pólvora.

El mateix joc de piròman l'intenta realitzar a Corea, on els EEUU han realitzat maniobres militars conjuntes amb l'exèrcit de Corea del Sud. Als més de 30 míssils llançats a la mar del Japó per Corea del Nord el 2022 se sumen ara els 8 que van llançar també Corea del Sud i els EEUU el 6 juny. De totes maneres, a Corea del Sud es van produir manifestacions importants en contra dels exercicis militars amb els EEUU i per canviar la política cap a Corea del Nord i la Xina.

La pròpia burgesia ja parla sense embuts en els seus mitjans de tercera guerra mundial

El ministre d'exters rus (Lavrov) va declarar el 26-04-2022 sobre la tercera guerra mundial que *"el perill és greu, és real, no es pot subestimar"*. Una cosa similar va dir el canceller d'Alemanya (Scholz) que va declarar en Der Spiegel que *"Faig el que puc per a evitar una tercera guerra mundial"*, al mateix temps que es comprometia a enviar armament a Ucraïna.

En el següent passatge del Manifest trobem tots els ingredients determinants de la situació actual: necessitat de la destrucció de les forces productives excedents i nou repartiment del món: *"D'una part, (...) la DESTRUCCIÓ obligada d'una massa de forces productives; d'altra, (...) la CONQUESTA de nous mercats i l'EXPLOTACIÓ més intensa dels antics."* (Manifest del Partit Comunista, 1848).

El nostre Partit ha afirmat: *"La veritable i pròpia crisi que es plantejarà històricament entre segona i tercera guerres mundials serà, encara més que aquella entre primera i segona guerres, internacional, (...). I aquesta crisi col·locarà al món en la vigília d'una altra guerra general, si no el col·locarà en la vigília de la revolució, una de les condicions de la qual és el desenvolupament, que requereix dècenns, d'un partit el programa del qual sigui destructiu del "mite del produir" i del "mite del consumir", lligats pel "mite mercantil".* (El Curs del Capitalisme Mundial en l'Experiència històrica i en la Doctrina de Marx, 1958).

Com a marxistes, no necessitem llavors les declaracions de la burgesia per tenir la certesa de la inevitabilitat (si una revolució no ho impedeix) de la tercera guerra mundial, imposada pel desenvolupament de la crisi de sobreproducció relativa de capitals. Dit això, ens sembla simptomàtic que en la voluntat i manifestacions externes dels representants de torn del sistema impersonal que és el capitalisme es comenci a reflectir amb major nitidesa aquest curs futur dels esdeveniments.

Els actuals conflictes són l'avantsala d'un conflicte major que executi la destrucció que el capitalisme necessita. Davant aquesta situació, per al proletariat mundial l'únic camí alternatiu a ser immolat com a carn de canó en la matança mundial és el de recuperar les consignes del **derrotisme revolucionari**, de **l'internacionalisme de classe**, la seva organització en **Partit Comunista Internacional** per a la **transformació de la guerra imperialista en guerra civil revolucionària**, el **derrocament de la seva pròpia burgesia** i la instauració transitòria de la **dictadura del proletariat** cap a una societat sense classes, sense propietat privada, sense treball assalariat, sense règim mercantil i d'empresa.

CONTRA L'OTAN I TOTES LES SANTES ALIANCES DE LA BURGESIA MUNDIAL

Es celebra en aquestes dates la cimera de l'OTAN a Madrid. Sense cap dubte, **una cimera de criminals i assassins, la cimera d'una organització burgesa terrorista mundial.** I aquesta cimera es celebra amb un govern a l'Estat espanyol de falsos "socialistes" i "comunistes" que no són més que els més fervents lacais i defensors del sistema capitalista, els seus millors gestors. Cal **denunciar, destruir i passar per sobre d'aquest fals socialisme i fals comunisme, hem de recuperar el marxisme.**

La crisi avança i l'imperialisme occidental es rearma per tractar de contenir i fer front els seus competidors. **El proletariat explotat als països de l'OTAN ha de desitjar la derrota del seu propi país imperialista i actuar en conseqüència.** Aquesta és l'única posició internacionalista, el **DERROTISME REVOLUCIONARI: "En temps de guerra reaccionària, una classe revolucionària no pot deixar de desitjar la derrota del seu govern (...) Els socialistes han d'explicar a les masses que per a elles no hi ha més salvació que el derrocament revolucionari dels "seus" governs."** (El socialisme i la guerra, Lenin, 1915).

Una part de l'oportunisme ens voldria fer triar entre els EEUU, la UE, Rússia, la Xina, l'Iran, etc. **Hem de rebutjar aquest parany, que és el de sempre.** La burgesia occidental no és l'única que intervé militarment a tot el món mitjançant tropes regulars, mercenaris i sicaris. La lliçó de 1871, quan Prússia va alliberar l'exèrcit francès per massacrar la Comuna de París, és vàlida avui a nivell mundial: **tots els exèrcits del món estan confederats contra el proletariat.**

Igual que **al cor de tot petit burgès batega l'ambició i la cobdícia del gran capital,** al cor de totes les burgesies antiimperialistes d'ahir batega l'ambició i cobdícia imperialista dels seus opressors colonialistes d'ahir. Això no treu el caràcter necessari i revolucionari burgès (no proletari) de les revolucions anticolonials que van haver de trencar, junt a les traves precapitalistes locals, la camisa de força que van intentar cosir els imperialismes arribats anteriorment: Espanya, Anglaterra, França i ... els EEUU. Però seria d'una **ceguesa supina i una traïció al marxisme** no veure que les àrees que van ser l'escenari d'aquesta lluita anticolonial burgesa són ara part integrant del mercat mundial i que les burgesies que dominen en elles juguen un paper propi en la guerra pel domini del mercat mundial i el repartiment de l'explotació del proletariat mundial.

La nostra posició: **"(...) imaginem un esclavista posseïdor de cent esclaus que lluita contra un altre, que posseeix dos-cents, per una distribució més "equitativa" d'aquests esclaus. És clar que parlar en aquest cas de guerra "defensiva" o de "defensa de la pàtria" seria falsejar la història i equivaldria, a la pràctica a una simple farsa dels hàbils esclavistes per enganyar la gent senzilla, els petits burgesos i la gent inculta. (...) I no correspon als socialistes ajudar un bandit més jove i més vigorós a que despulli altres bandits més vells i saciats. El que han de fer els socialistes és aprofitar la lluita dels bandits per enderrocar-los a tots."** (El socialisme i la guerra, Lenin, 1915).

Així com la Santa Aliança va tractar de frenar la revolució burgesa amb una internacional de l'absolutisme, el món capitalista ha fundat després de la segona guerra mundial les seves Internacionals (ONU, OTAN, Aukus, OTSC, BM, FMI, BDI, etc.), per mantenir el seu ordre contra la revolta de les forces productives i contra el seu futur enterraments, el proletariat.

Malgrat la utilització en vastíssima escala de la mentida democràtica, els vencedors militars de la segona carnisseria mundial són els executors testamentaris del contingut social i econòmic del feixisme: integració de les xarxes mundials del capital en organismes que intentin l'autolimitació i control de les contradiccions econòmiques, integració del moviment sindical dins l'aparell de l'Estat per extirpar d'arrel fins el més mínim impuls de lluita immediata, organismes centralitzats per la repressió i la guerra. Aquest desenvolupament del capitalisme ja previst per Marx a *El Capital* i explicat per Lenin a *L'imperialisme, fase superior del capitalisme* **no només no atenua definitivament les explosions econòmiques, polític-militars i socials, sinó que prepara el seu esclat amb potencial destructor i repressiu multiplicat.**

El joc macabre de l'oportunisme consisteix en fer creure a la classe proletària que no pot aixecar-se per lluitar pel seu propi programa històric, que no pot donar ni un pas sense recolzar-se i sotmetre's a aquesta o altra fracció de la burgesia o de la petita burgesia, sense llogar-se com a peó a aquesta o altra potència capitalista contra una altra considerada pitjor.

Aquest és el resum de l'oportunisme d'avui i d'ahir: localment, sempre a remolc de tal o qual moviment social interclassista o consigna democràtica; globalment, sempre llogats a tal o qual potència capitalista contra una altra suposadament pitjor.

Davant el desenvolupament del món capitalista que hem descrit, el moviment de la classe proletària només podrà reprendre la seva lluita si comprèn que no es pot ni s'ha de plorar l'estadi caduc de la tolerància lliberal, de la independència sobirana de les nacions, sinó que la història ofereix només una via per eliminar totes les explotacions, totes les tiranies i les opressions: **la via de l'acció revolucionària de classe que, en tot país qualsevol que sigui, alineï la classe obrera contra la burgesia local, amb completa autonomia de classe** en el pensament, organització i comportament polítics, en l'acció de combat; **unint les forces dels proletaris de tot el món per sobre de les fronteres de tots els països** – en la "pau" i en la guerra – **en un organisme unitari l'acció del qual no es detingui fins al complet aniquilament de les institucions del capitalisme.**

PER L'INTERNACIONALISME PROLETARI!

- Rebuig a tot nacionalisme: "els obrers no tenen pàtria".
- Rebuig a la solidaritat amb l'economia de l'empresa i amb l'economia "nacional".
- Derrotisme revolucionari contra la pròpia burgesia en temps de guerra comercial o militar.
- Organització conjunta i internacional dels proletaris de totes les llengües en el Partit Comunista Internacional per a la revolució comunista a escala mundial.

ABAIX EL CAPITALISME CRIMINAL I ASSASSÍ!

EL CAPITALISME XINÈS NO S'ESCAPA DE LA CRISI DE SOBREPRODUCCIÓ

Malgrat les promeses del Banc Popular Xinès de mantenir “estable el finançament del sector immobiliari (...) incloent bons i préstecs” (Bloomberg, 01-08-2022), es desenvolupa amb força la **CRISI DE SOBREPRODUCCIÓ** en el sector immobiliari a la Xina que va començar a manifestar-se amb els impagaments d'Evergrande (que encara està negociant la reestructuració del seu deute). Des del 2020 hi ha hagut “com a mínim 14 concursos de creditors per part de promotors immobiliàries” i, en els dos primers mesos del 2022, han caigut les vendes: “Xina Vanke Co., el segon promotor més gran del país per vendes, va experimentar un descens del 44%. (...) l'empresa més important, Xina Overseas Land & Investment Ltd., va experimentar una caiguda del 48%.” (Bloomberg, 08-03-2022). La desesperació dels capitalistes immobiliaris xinesos és de tal magnitud que “han promès acceptar les existències d'all – així com de síndries, blat i ordi – dels agricultors com entrada per la compra de nous apartaments. (...) malgrat que els preus de l'habitatge han caigut a mínims històrics.” (Financial Times, 05-07-2022). L'afectació de la crisi no es limita al sector de la construcció i darrere de la construcció venen la resta de sectors com la “caiguda del 18% a la producció d'acer i ciment.” (El País, 19-09-2022).

Per intentar revertir la situació, l'Estat xinès al servei del capital ha desplegat la següent combinació de mesures monetàries i d'inversió directa el 2022: “el 15 d'abril, retallada del 0,25% a la ràtio de reserves requerides; (...) el 20 de maig, retallada del 0,35% al tipus mínim hipotecari; (...) el 23 de maig, pla de 33 mesures que inclouen 142.000 milions de iuans en descomptes de l'IVA i 300.000 milions de iuans de bons per a la construcció de ferrocarrils; (...) el 30 de juny, concessió d'1,1 bilions de iuans de finançament bancària per a infraestructures; (...) el 15 d'agost, retallada del 0,10% dels tipus d'interès; (...) el 19 d'agost, préstecs per 200.000 milions de iuans per a la propietat; (...) el 24 d'agost 300 mil milions de iuans de fons a bancs de política estatal per invertir en projectes d'infraestructura, 500.000 milions de iuans en bons especials de governs locals i 200.000 milions de iuans en bons que emetran les empreses estatals de generació d'energia” (Bloomberg, 26-08-2022). Tot això acompanyat de fins a 393.300 milions de dòlars en reduccions d'impostos per ajudar a les empreses.

A més, l'onada de calor i els incendis han reduït la producció hidroelèctrica i han obligat al tall de subministraments a diverses zones, especialment a Sichuan, comportant el tancament temporal de fàbriques.

En aquest context, alguns capitalistes recorren al robatori descarat, com en un grup d'empreses estatal a Qinghuangdao: “El grup comptava amb un total de 300.000 tones de concentrat (...) però només hi ha 100.000 tones en el dipòsit. (...) el valor en dòlars del material que falta és de 490 milions de dòlars.” (Bloomberg, 04-08-2022); o a Henan, on “els banquers de cinc prestadors de crèdit locals van robar diners dels depositants (...) sacsejant la confiança als 3.800 bancs que són crucials pel crèdit a l'àmbit rural xinès en desenvolupament. El banc central ha identificat recentment a 300 prestadors rurals com a institucions d'alt risc.” (Bloomberg, 02-08-2022).

Tot això té ja un impacte en sectors de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera, que han organitzat protestes com l'amenaça conjunta d'impagament de les hipoteques per forçar la represa de la construcció d'habitatges inacabats i que ha arribat “en quatre setmanes, [a] més de 320 projectes a 100 ciutats.” (Bloomberg, 03-08-2022). També s'han organitzat

protestes davant el corralito imposat pels bancs de Henan amb afectació a “400.000 clients amb un total de 40.000 milions de iuans (5.960 milions d'euros) dipositats”, obligant a l'Estat a intervenir per “tornar, en nom d'uns quants bancs rurals, els fons d'alguns clients (...).” (La Vanguardia, 12-07-2022).

Punta de llança del control social burgès

Les mesures introduïdes amb la justificació del Covid han sigut l'última reblada de clau del sistema de control social xinès que, mitjançant l'ús de les més altes tecnologies disponibles, és l'enveja de totes les burgesies mundials. Per exemple, s'han estat manipulant els anomenats “codis de salut” (d'ús obligat per accedir a mitjans de transport i locals públics) integrats a les aplicacions de mòbil per a bloquejar protestes. Tecnologies com la de reconeixement facial o l'ús d'IA per a revisar el contingut de les comunicacions han estat perfeccionades durant anys a Xinjiang, estenent-se gradualment a tot el territori.

Parlant del pla tecnològic, l'imperialisme xinès ha llançat un sistema operatiu alternatiu a Microsoft Windows anomenat openKylin, desenvolupat per empreses vinculades a l'exèrcit (The Wire, 17-07-2022) i intenta desenvolupar una alternativa a la internet controlada per EEUU basada en blockchain (The Wire, 24-07-2022). No obstant això, segueix endarrerit en la producció d'altres tecnologies, com tuneladores o avions civils: “Airbus ha confirmat aquest divendres la signatura de comandes amb Air Xina, Xina Eastern, Xina Southern i Shenzhen Airlines per un total de 292 avions de la família A320, valorats en 37.000 milions de dòlars.” (Europa Press, 01-07-2022), però és qüestió de temps que la burgesia xinesa prengui també posicions en aquests àmbits.

A Hong Kong, s'ha eliminat pràcticament tota dissidència pública a la integració amb la Xina i s'ha celebrat amb manifestacions patriòtiques el 25è aniversari de la recuperació de l'excolònia britànica.

La denominada “política de Covid zero” es manté malgrat que alguns sectors (com el lligat al primer ministre Li Keqiang) han començat a criticar-la tímidament pel seu impacte econòmic i com a manifestació del xoc intern d'interessos en vista del pròxim congrés del Partit (falsament autodenominat comunista). El control social, la prevenció davant la introducció d'una nova font de contagis, l'amenaça latent d'un tancament de fronteres si es reproduïx una epidèmia i la preparació per a la guerra, són els factors principals que determinen aquesta actuació: EEUU ja va intentar tancar la Xina dins de les seves fronteres al 2020 i intentarà no fallar un altre cop si se li presenta una nova ocasió.

De totes maneres, els dràstics confinaments i els tests massius obligatoris no han minvat substancialment el paper de VOLCÀ DE LA PRODUCCIÓ de la Xina a nivell mundial. Entre altres coses perquè el capitalisme xinès ha obligat a la classe obrera de molts sectors, sota pena de perdre el lloc de treball, a viure directament als centres de producció: ¡Veritables CAMPS DE CONCENTRACIÓ CAPITALISTES de mà d'obra assalariada!

Tot aquest panorama és una demostració més de la **falsedat del socialisme a la Xina**, amb o sense “característiques xineses”: **a la Xina hi ha CAPITALISME, sense més.**

INTEGRACIONS I DESINTEGRACIONS DE LA UNIÓ IMPERIALISTA EUROPEA

El procés d'integració de l'imperialisme europeu continua estant subjecte a forces centrífugues i centrípetes que augmenten d'intensitat a mesura que avança la crisi, retroalimentant-se o compensant-se segons el cas.

Proteccionisme i empreses en problemes

La UE té una inflació del 10,8% i creixent, els ports del nord d'Europa segueixen amb abarrotaments, els preus de l'energia estan disparats i la sequera durant els mesos d'estiu va tenir un fort impacte sobre el comerç fluvial que circula pel Rin, el Weser, l'Elba, el Danubi, etc., el qual *"contribueix en 1 tona anual de carrega per cada resident de la UE i contribueix en 80.000 milions de dòlars en l'economia de la regió només com a mitjà de transport."* (Bloomberg, 10-08-2022). El BCE *"assegura que un 25% dels fons de deute està en una situació molt vulnerable per la mala qualitat creditícia dels seus actius (...) preveu que el nivell de defaults s'elevi fins al 8% enguany."* (Expansión, 26-05-2022).

Davant aquesta situació, la Comissió Europea ha anunciat que permetrà *"als governs dels països membres concedir fins a 400.000 euros a les companyies més afectades per la guerra a Ucraïna i la pujada en els preus energètics (...) introduir immediatament règims de subvenció de fins a 35.000 euros per empresa en els sectors específics de l'agricultura, la pesca i l'aqüicultura (...) els Estats membres podran concedir ajudes de fins a 25 milions d'euros per als grans consumidors d'energia i de fins a 50 milions d'euros per a les empreses de sectors concrets molt vulnerables a les pujades de costos vistes en les últimes setmanes (alumini i altres metalls, fibres de vidre, pasta, fertilitzants o hidrogen i nombrosos productes químics)."* (Expansión, 24-03-2022).

Encara que està pendent d'aprovació pel parlament de la UE, la Comissió ha anunciat l'Instrument d'Emergència del Mercat Únic (inspirat en la Llei de Producció de Defensa dels EEUU) per poder intervenir empreses en sectors crítics i imposar l'acceptació de comandes.

La UE està tramitant també un reglament que li permetrà vetar la compra d'empreses europees per part de companyies de fora de la UE amb subvencions estatals i controlar les contribucions del sector públic a empreses dins de la UE amb *"multes que podrien assolir el 10% de la facturació de l'empresa afectada."* (Expansión 17-07-2022).

Mentre intenten protegir el seu mercat interior, diversos estats de la UE intenten impulsar tractats de lliure comerç per a conquistar una porció major de mercat internacional: *"Els 15 signants destaquen que mentre el 80% del comerç del Japó es concreta a través dels acords de lliure comerç (...) la UE a penes exporta un terç per aquesta via. Entre els signants de la petició estan (...) Espanya, Alemanya, Itàlia, Països Baixos, Portugal, els tres països bàltics, Finlàndia, Suècia, Croàcia, Dinamarca, Eslovènia i Malta. No està França (...) a qui a Brussel·les no es dubta d'assenyalar com el que està posant més pegues a l'entrada en vigor, encara que sigui de manera provisional, dels pactes ja subscrits amb Mercosur (el Brasil, l'Argentina, l'Uruguai i Paraguai) o l'actualització dels aconseguits amb Mèxic i Xile."* (El País, 22-06-2022).

La petita burgesia també està acusant les conseqüències de la situació. Un exemple són les protestes a Holanda per part de la petita i mitjana burgesia agropecuària contra la decisió del govern holandès de complir una sentència del TJUE de 2019, la qual cosa comporta reduir un 30% la xifra total de caps de bestiar mitjançant incentius o expropiacions: *"Carreteres*

bloquejades, munts de palla cremats al costat de les autopistes, supermercats desabastits, tones de fem escampades, policies que responen a trets a les protestes de tractoristes... "El que està passant aquí passarà en uns anys en altres països d'Europa i del món", avisa Jos Ubels, president de Farmers Defence Force, una de les organitzacions que més ha mobilitzat al camp holandès. Ramaders d'Alemanya i Polònia es van solidaritzar la setmana passada amb ells i van bloquejar carreteres." (La Vanguardia, 12-07-2022).

Grans plataformes

La UE segueix sense ser capaç de produir una alternativa a les grans plataformes, habitualment estatunidenques. En la continuació del seu intent de sotmetre-les, s'ha aprovat la Llei de Serveis Digitals que permetrà ordenar la retirada de contingut i que les empreses tecnològiques hagin de proporcionar els algorismes que implementen. La llei afecta a les empreses amb *"almenys, 45 milions d'usuaris finals actius o 10.000 usuaris professionals actius aquest any. Tant Google com Amazon, Facebook, Apple, Microsoft compleixen aquests requisits (...) també la pàgina d'allotjaments Booking.com i el grup de comerç electrònic Alibaba."* (Expansión, 20-08-2022). En el mateix sentit, el TGUE va confirmar la multa de 4.125 milions d'euros imposada a Google (tot i que encara pot ser recorreguda davant el TJUE), amb el que des de 2017 la UE ha imposat un total de més de 8.000 milions de dòlars en multes a Google.

Està pendent d'aprovació per la UE la Llei de Mercats Digitals amb la qual obligarà a les aplicacions de missatgeria de les principals companyies a què siguin interoperables amb la resta i s'ha imposat, a partir de 2024, un carregador únic (USB-C) per a un total de catorze aparells electrònics.

La tensió de les primes de risc

Amb la finalització de l'extensió del programa de compra d'actius, els rendiments dels bons dels diversos estats europeus han pujat. Això significa un increment dels costos de finançament dels estats de la UE i el diferencial respecte al rendiment del bo alemany (la "prima de risc") va començar a augmentar per al deute italià, espanyol, etc.

Aquesta força centrífuga, ha estat contrarestada pel BCE mitjançant el poder de compra que li donen els gairebé 9 bilions d'euros de deute engolit que són recomprats pel BCE cada vegada que arriben al seu venciment. Per a contenir la dispersió de les primes de risc, es deixa vèncer deute dels països amb menor dispersió i es recompra el deute dels estats amb major prima de risc.

Cada vegada sent amb major constrenyiment la burgesia europea la necessitat d'eliminar aquest taló d'Aquil·les i donar curs a l'emissió conjunta de deute a través dels eurobons. La UE va emetre 215.000 milions d'euros vinculats als programes contra la desocupació (SURE) i el pla de reconversió de l'economia (NGEU), però: *"El BCE demana liquiditat per enrobustir els eurobons (...) la falta d'un actiu segur a nivell comunitari és una de les grans diferències respecte al mercat estatunidenc, on el treasury és el rei indiscutible. (...) la seva emissió continuada també "reduiria la bretxa d'un mercat que ara mateix és petit i fragmentat."* (Expansión, 12-09-2022).

Les tensions pel petroli i el gas rus

Els diferents graus d'interconnexió i dependència entre els estats de la UE i Rússia es projecten en xocs entre ells.

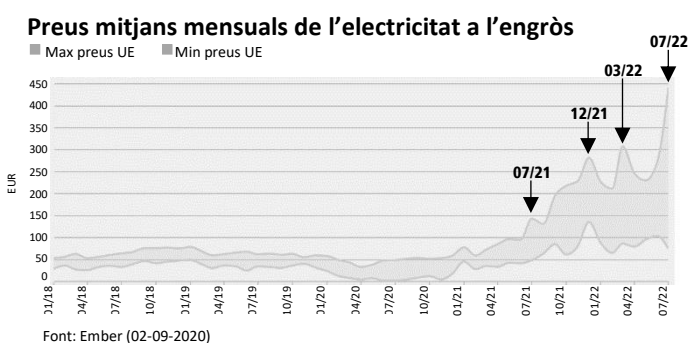
La UE va haver de fer malabarismes per poder prohibir la importació de petroli rus, però continuar permetent a Hongria

comprar-lo: es va prohibir el petroli rus que arribés per mar, però no el que arribi per terra. Però Hongria no és l'únic estat amb el que s'han produït friccions. Per exemple, en quant a la proposta de topar el gas rus, "Àustria és el país que més clar ha mostrat el seu rebuig, però no és l'únic que alberga reticències. Països com Alemanya o la República Txeca no han ocultat els seus dubtes sobre la idea d'establir un sostre al preu del gas rus." (Expansión, 09-09-2022).

El procés de desconexió del gas rus havia començat ja en diversos països, malgrat que la connexió a través del Nord Stream 2 s'havia acabat. Polònia tenia especialment avançada aquesta desconexió: "Varsòvia ja va anunciar el 2019 la seva intenció de no prorrogar el contracte que tenia amb el gegant rus Gazprom més enllà de 2022. D'aquí a final d'any, podrà rebre gas noruec per mitjà del projecte Baltic Pipe, un nou gasoducte submarí que connectarà Noruega amb Polònia." (Expansión, 28-04-2022). Aquest és un dels motius pels quals l'imperialisme rus es va veure empès a actuar militarment abans que la seva capacitat de pressió mitjançant el gas s'hagués reduït massa.

Hi ha diversos països, a més dels EEUU, aspirants a omplir el buit de negoci deixat per Rússia: des de Venècia a Qatar, passant per Israel, l'Azerbaidjan, Colòmbia i el Perú, han arribat a acords o han augmentat la producció i exportació de petroli, gas i carbó.

Els preus de l'electricitat a Europa van començar a pujar en 2021, assolint un primer pic al juliol de 2021 i van continuar pujant fins a assolir un segon pic al desembre de 2021. Després d'una baixada va tornar a produir-se un pic al març de 2022 i després d'una altra baixada s'han disparat al juny-juliol de 2022, davant la imminència del tancament del gas rus.

Al setembre, Rússia ha tallat definitivament el gas a Europa, cosa que va fer disparar-se els preus del gas un 30%. Després el preu va baixar un 40% després de l'anunci de la Comissió Europea d'un pla amb el qual intervindria el preu de l'Energia a 180€ per megawatt: "els estats membres recaptaran 117.000 milions anualment a través del límit temporal als productors d'electricitat. Altres 25.000 milions vindrien de la taxa a les empreses de fòssils." (Expansión, 15-09-2022).

Per a intentar garantir el subministrament, Alemanya ha intervingut les tres refineries de petroli de Rosneft com havia fet anteriorment amb la filial de Gazprom a Alemanya.

Aproximació entre l'imperialisme espanyol i els EEUU i repercussió amb el Marroc-Sàhara-Algèria

L'Estat espanyol ha reconegut la sobirania marroquina sobre el Sàhara occidental, com havia fet prèviament EEUU, alineant-se políticament. Això és un reflex d'un alineament a nivell econòmic de diverses peces.

Els interessos de l'Estat espanyol al Sàhara Occidental i al Marroc no són nous. A més de la posició estratègica del Sàhara Occidental, aquest compta amb importants recursos: "Els més importants són els jaciments de fosfats, encara que també hi ha

mines d'or." (Expansión, 22-03-2022). Els fosfats són necessaris per a la fabricació de fertilitzants i la seva síntesi no es pot fer al laboratori: "El Marroc té el 70% de les reserves mundials, mentre que les de la Xina, els Estats Units i Rússia s'estan acabant (...) Les de Bucraa podrien representar un 1% del total." (Expansión, 22-03-2022). El Marroc va inaugurar el 2021 el port de Dakhla, que "compta amb una zona industrial i logística de més de 1.600 metres quadrats. (...) Ara, està ampliant el d'Al-Aaiun, on "instal·larà una fàbrica de fertilitzants." (Expansión, 22-03-2022).

També en la pesca tenen interessos compatibles: "L'actual acord de pesca entre la UE i Rabat va entrar en vigor al juliol de 2019 per un període de quatre anys i permet 128 llicències de vaixells europeus, entre ells 92 espanyols. El Marroc ingressarà en total més de 208,7 milions d'euros, i aquest any el cànon ascendeix a 55,1 milions." (Expansión, 22-03-2022).

Recordis que el reconeixement dels EEUU va tenir com a condició el reconeixement diplomàtic d'Israel per part del Marroc; vegem en què s'ha materialitzat: "la passada tardor, una filial del grup israelià Ratio Petroleum va tancar amb el Marroc un acord per a fer prospeccions de petroli i gas. La firma, a més, tindrà el 100% dels drets d'exploració de tots dos hidrocarburs en una àrea de 109.000 quilòmetres quadrats." (Expansión, 22-03-2022).

Finalment, també s'ha acordat amb el Marroc que "rebrà 500 milions de la UE per a controlar les seves fronteres." (El País, 15-08-2022). És a dir, que continuarà realitzant el seu paper de mató assassí com a delegat del capitalisme espanyol i europeu contra els immigrants que es veuen empesos cap a les tanques per pressions materials, en intents espontanis o orquestrats.

Quina ha estat la peça que ha permès l'encaix de totes les altres peces del puzzle? L'entrada massiva de GNL des dels EEUU a l'Estat espanyol i el paper que l'imperialisme espanyol espera jugar sobre la base de la seva infraestructura de recepció, emmagatzematge, regasificació i distribució del GNL. Ja al juliol de 2020 es va produir un desplaçament del gas algerià per part del GNL estatunidenc (veure "El Comunista" n°64, pàg. 12). Aquest desplaçament va motivar la represàlia d'Algèria cap a l'Estat espanyol, tallant el gas al Marroc el que inherentment significa tallar una de les entrades de gas a la península ibèrica.

Actualment, l'Estat espanyol rep a través dels seus terminals de GNL més gas del que necessita i s'ha convertit en un exportador de gas. Aquest gas s'exporta a través dels gasoductes existents, incloent-hi el gasoducte que fins fa poc bombava des d'Algèria a l'Estat espanyol passant pel Marroc però que ara ho fa en sentit contrari exportant gas al Marroc. A aquests, se'ls vol afegir el Midcat per arribar fins a Alemanya i el gasoducte Espanya-Itàlia. De fet, l'Estat espanyol s'ha convertit en el principal comprador de GNL rus a nivell mundial. L'origen rus de part del gas explica que la UE s'hagi desentès – de moment – del finançament de la connexió gasística entre la península ibèrica i Alemanya (Midcat). El segon comprador mundial de GNL rus és França, que és el soci/competidor que bloqueja precisament la construcció del Midcat.

L'estat espanyol també s'ha convertit en un "hub" a través de les seves terminals pel qual, sense necessitat de regasificar el GNL, els metaners descarreguen el seu GNL que és posteriorment carregat per altres metaners al seu destí final.

Com es veu, l'economia i el negoci manen en el capitalisme i el Govern de falsos socialistes i falsos comunistes del PSOE i Unidas Podemos (del qual forma part el PCE), han corregut un espèl vel a totes les seves anteriors declamacions de solidaritat amb els sahrauís en pro del GUANY. Tampoc han tingut objeccions a aplaudir o mirar hipòcritament cap a un altre costat

davant la repressió cada vegada més crua contra els immigrants que intenten passar les tanques a la frontera i que va suposar l'ASSASSINAT a mans de forces de l'ordre burgès de més de 30 immigrants al juny.

Dins d'aquest moviment, s'ha estret la relació entre Itàlia i Algèria pel gas i els diferents interessos econòmics es projecten dins d'Àfrica en la discussió (o millor, competició) per treure el gas de Nigèria a través del Sàhara (projecte algerià) o per mar, vorejant tota la costa fins al Marroc (projecte marroquí).

Les tendències russòfiles a Alemanya

Hi ha a Europa i especialment a Alemanya una sèrie de tendències de la burgesia que fa dècades que tendeixen a una entesa estratègica amb Rússia.

Un element obvi d'aquesta tendència és el canceller d'Alemanya entre 1998 i 2005, Gerhard Schröder, membre del Partit Socialdemòcrata alemany, que era fins i tot president del consell d'administració de Rosneft i de la junta d'accionistes de Nord Stream AG. Per a forçar-lo a abandonar aquestes posicions, l'Estat alemany li va retirar al maig les seves prebendes com a excanceller, tenint com a conseqüència que abandonés el consell de Rosneft, encara que es manté en el seu càrrec de president del comitè d'accionistes de Nord Stream AG.

L'actual president federal d'Alemanya és persona *non grata* a Ucraïna: "*Volodímir Zelenski, rebutja la seva presència. Steinmeier, de filiació socialdemòcrata, va conrear una política prorussa en la seva època de ministre d'Exteriors (...).*" (La Vanguardia 13-04-2022).

I també Angela Merkel, cancellera d'Alemanya des de 2005 fins a novembre de 2021 i membre del partit democratacristià, ha tingut una posició general d'aproximació cap a Rússia i "*va exercir un paper actiu per a negar a Ucraïna l'estatus de país candidat a entrar en l'OTAN en la cimera de Bucarest de 2008 (...)*" "*No veig per què hauria de dir-me a mi mateixa que va ser un error i per això no em disculparé*", li va dir a Osang, alemany de l'est com ella. "*En retrospectiva, estic contenta de no haver de culpar-me per no tractar de prevenir un succés com aquest. Al contrari, afortunadament m'he esforçat prou juntament amb els successius presidents francesos i això em dona una certa tranquil·litat*", va assegurar." (El País, 12-06-2022).

Aquesta tendència a una aliança estratègica amb Rússia, s'ha vist doblegada i retreta de cop pel desenvolupament dels esdeveniments i la irrupció en el pla militar del MATÓN rus en el seu propi pati del darrere. Però que s'hagi vist doblegada no significa ni molt menys que vagi a desaparèixer sense més, atès que és un reflex de tota una sèrie d'interrelacions econòmiques i geoestratègiques dins del continent euroasiàtic i que empenyen al capitalisme alemany en aquella direcció. Aquestes no són les úniques forces ni relacions que actuen, però són forces i relacions estructurals que difícilment deixaran d'actuar. Aquesta corrent és el reflex també de la falta de perspectiva econòmica que suposa per a una sèrie de sectors situar-se a rebuff de l'imperialisme estatunidenc.

Finalment, no és cap secret que el partit Alternativa per a Alemanya rep suport polític i econòmic de Rússia. El seu portaveu "*va demanar aquesta setmana en el Bundestag la normalització de les relacions amb Rússia i l'obertura del Nord Stream 2*" (El País, 12-09-2022).

Hongria i Polònia

Esment a part mereix el paper de bloqueig intern de l'imperialisme europeu jugat per Hongria i per Polònia.

Ja hem vist que Hongria no va acceptar el veto al petroli rus i també s'ha negat la burgesia hongaresa a permetre l'enviament

d'armes a través del seu territori a Ucraïna. Les declaracions oficials de la fracció governant de la burgesia hongaresa són contràries a la Comissió Europea i a l'actual govern ucraïnès: "*La llista de forces rivals tal com la va recitar Orbán és: "L'esquerra a casa, l'esquerra internacional, els buròcrates de Brussel·les, l'imperi de Soros (magnat a qui acusa d'interferir a Hongria) amb tots els seus diners, els mitjans de comunicació Internacionals i, al final, fins i tot el president ucraïnès (...)* qui la setmana passada el va acusar de "*ser pràcticament l'únic a Europa que fa costat obertament a Putin*"". (La Vanguardia, 05-04-2022).

La Comissió Europea ha començat a aplicar la màquina del xantatge econòmic per retornar el rebel al tancat i "*va anunciar ahir que, per primera vegada, s'activarà el procés que ha de permetre la congelació dels fons europeus (...)* ajudes agrícoles, els fons de cohesió o fins i tot el fons de recuperació, més de 20.000 milions d'euros. (...) Per aquest motiu la Comissió té obert un altre procediment, el de l'article 7 del Tractat, que en última instància podria deixar sense vot en les decisions del Consell al govern hongarès. Però en aquest últim cas, la unanimitat sí que és necessària, i fins ara Budapest sempre ha tingut el suport de socis com Polònia." (La Vanguardia, 06-04-2022).

Com amb la resta de tendències centrífugues, aquesta situació genera l'impuls contrari i la UE es planteja acabar amb el vot per unanimitat per a evitar bloquejos per part d'estats membres d'aquesta: "*Macron, Von der Leyen i la presidenta del Parlament Europeu, (...) es van pronunciar a favor d'un canvi en el tractat i de la votació per majoria perquè la UE actui amb major rapidesa.*" (Financial Times, 11-05-2022).

Adicionalment, "*Hongria ha bloquejat ara el projecte de la UE per a imposar un impost mínim del 15% a les grans multinacionals, en sintonia amb el pacte aconseguit el passat estiu en l'OCDE. (...) Hongria pren així el relleu de Polònia.*" (Expansión, 18-06-2022).

Hongria també va tractar de bloquejar el finançament per part de l'imperialisme europeu de la burgesia i dependent Autoritat Palestina, a la qual la UE "*cada any li injecta uns 600 milions d'euros.*" (La Vanguardia, 15-06-2022).

Malgrat actuar en un sentit similar quant al bloqueig intern de l'imperialisme europeu, si Hongria tendeix a vincular-se amb Rússia, Polònia ho fa amb els EEUU: "*Que un president dels Estats Units visiti Polònia no és extraordinari. George W. Bush i Barack Obama, per exemple, ho van fer tres vegades durant els seus mandats. (...) Polònia alberga al voltant de 10.000 dels 100.000 militars que Washington manté desplegats a Europa.*" (El País, 26-03-2022). Polònia havia preparat, de fet, ja el tall de la seva dependència del gas rus i, de moment, "*ha rebut a més de 3,6 milions*" (El País, 02-06-2022) de refugiats ucraïnesos.

I si sembla que s'havien desbloquejat els fons de recuperació per a Polònia, coetàniament a l'aixecament del seu veto a la taxa per a les multinacionals, la realitat un mes després és que: "*la Comissió Europea manté bloquejats 15.500 milions d'euros assignats a Hongria i 36.000 milions corresponents a Polònia.*" (La Vanguardia, 14-07-2022).

Com a resposta es van produir les declaracions de Kaczynski: "*Els (els poderosos a la UE) pretenen doblegar-nos i subjugar-nos al poder d'Alemanya. No podem retrocedir més. Nosaltres no cabem en els plans d'Alemanya i Rússia per dominar Europa. Una Polònia independent, econòmica, social i militarment forta, és per ells un obstacle.*" (La Vanguardia, 11-08-2022) mentre el cap del govern cridava a "*combatre els dos imperialismes*" (el rus i l'europeu). I no li falta raó a la rànica fracció governant de

la burgesia a Polònia en denunciar com a "imperialistes" tant a Rússia com a la UE, però s'han oblidat pel camí d'esmentar-se a ells mateixos i als EEUU, entre molts altres.

El secretari del partit Llei i Justícia (PiS), actualment en el poder, amenaçava: *"Intentarem usar totes les possibilitats contemplades en els tractats, i aquestes inclouen el dret de veto, que pot utilitzar-se de manera estricta o més ampla. (...) Per tant, aplicarem la tàctica de la dent per la dent."* (Expansión, 09-08-2022). I al cap d'un mes es declarava institucionalment que *"Polònia exigeix a Alemanya 1,3 bilions pels danys de la II Guerra Mundial."* (El País, 02-09-2022).

Tots aquests escarafalls evidencien la dependència econòmica de Polònia en relació als fons bloquejats per la Comissió Europea i, per tant, són una demostració de feblesa. Però això no significa que la ruptura o fins i tot l'expulsió no siguin possibles.

Països candidats i el negoci de la reconstrucció

La UE ha atorgat l'estatus de "candidats" a Ucraïna i a Moldàvia, després de donar unes quantes voltes i que França proposés com a succedani una "comunitat política europea". Això ha generat tensions en altres estats que porten anys en la llista: Turquia és candidata des de 1999 (en 2019 el Parlament Europeu va suspendre la candidatura); Montenegro, des de 2010; Sèrbia, des de 2012; Albània, des de 2014 i Macedònia del Nord ho és des de 2005. *"Albània, Macedònia del Nord i Sèrbia van mostrar el seu empenyament davant un procés d'adhesió l'esperit del qual consideren "tèrbol" (...). Van carregar contra una UE "dividida" que encara els tracta com a "convidats."* (El País, 24-06-2022)

Un esperó important del manteniment de la cohesió de la UE és la perspectiva del negoci de la reconstrucció del nou "candidat" ucraïnès, que s'ha quantificat de moment en *"750.000 milions de dòlars"* (La Vanguardia, 05-07-2022). La burgesia europea té previst *"confiscar 300.000 milions de Rússia"* per *"costejar bona part de la reconstrucció."* (Expansión, 10-05-2022).

Conflicte amb el Regne Unit per la frontera a Irlanda

Segueix el conflicte amb el Regne Unit pels acords en relació amb la frontera a Irlanda del Nord. La UE ha iniciat "accions legals" al respecte, però no serà una qüestió de "dret" el que determini el final d'aquesta lluita sinó la interdependència econòmica interna de l'illa i amb la UE, així com les relacions amb la resta d'imperialismes.

De moment, la tendència no és precisament favorable a la burgesia britànica. Al maig, el Sinn Féin va guanyar les eleccions autonòmiques a Irlanda del Nord i els EEUU *"ha recordat a Londres que el Congrés dels EEUU no donarà llum verda a cap acord comercial si es torna a establir una "frontera dura" a Irlanda del Nord."* (Expansión, 21-05-2022).

D'altra banda, la UE (a través del TDHE) va bloquejar al juny la primera deportació de 130 immigrants del Regne Unit a Ruanda amb avió. Aquesta actuació criminal de la burgesia britànica (que la burgesia danesa també vol dur a terme) no ha estat detinguda per qüestions "humanitàries" sinó per la lluita entre imperialistes concurrents que utilitzen qualsevol arma que tinguin a mà.

Subministrament de la mercaderia força de treball

Quant al subministrament de la mercaderia força de treball, els explotadors europeus i, sobretot, a França, Bèlgica, Alemanya, Hongria, Holanda o Irlanda *"tenen ja problemes per a trobar treballadors en 28 activitats que ocupen a 27 milions de*

treballadors. Aquesta situació s'aguditza en 19 d'aquestes activitats, que es corresponen amb lampistes, paletes, fusters, conductors de camions, mecànics, electromecànics, programadors informàtics i d'aplicacions web, enginyers civils, infermeres, assistents sanitaris o metges especialistes." (El País, 27-04-2022). Pel seu costat, *"les ofertes de treball que [la burgesia espanyola] no va ser capaç de cobrir el 2021 van fregar les 110.000 xifres vacants que l'INE va elevar a 134.000 en el primer semestre d'enguany, (...) en un país que gairebé aglutina un de cada quatre aturats a la UE."* (Expansión, 21-06-2022).

Durant tot l'estiu els aeroports han estat col·lapsats i milers de vols han hagut de ser cancel·lats, per falta de mà d'obra i les aturades i conflictes que s'han produït. Un sindicalista subvencionat espanyol de l'empresa de serveis sindicals UGT, explica *"en els serveis de terra s'han acomiadat a milers de persones en països com Alemanya, Països Baixos o el Regne Unit; a Espanya es van aplicar els ERTO i la recuperació dels treballadors ha estat menys costosa que en aquests països."* (La Vanguardia, 10-07-2022). Aquesta és la funció del sindicalisme integrat i subvencionat, i, en particular, dels ERTOs: garantir que la burgesia no tingui problema de subministrament de la mercaderia força de treball per a la seva explotació capitalista, que la pugui aparcar i recuperar sense problemes.

Com a pas cap a l'homogeneïtzació del mercat laboral a la UE, la Comissió Europea impulsa una directiva que estableixi les regles per a la fixació del salari mínim interprofessional en els estats membres, l'actualització dels salaris més baixos i l'aprofundiment de la participació del sindicalisme integrat per a lligar ben lligada a la classe obrera amb aquesta camisa de força.

Per a assegurar-se el subministrament de carn d'explotació, la UE està agilitzant la contractació internacional per a cobrir els llocs vacants i, en paral·lel, ha arribat a un acord pel qual els diferents Estats es comprometen a un mecanisme de repartiment d'immigrants que pot convalidar-se amb el pagament d'una quantitat als estats que assumeixin més immigrants. Al mateix temps, han acordat *"normes més estrictes en el control de les fronteres (...) reglament de dades biomètriques (Eurodac) i el control previ a la frontera exterior."* (La Vanguardia, 11-06-2022) per a controlar la immigració massiva: 155.090 immigrants havien entrat a la UE fins a juliol de 2022, un 86% més que en el mateix període de 2021 i el major volum en sis anys.

La feblesa militar de la UE i les seves ànsies militaristes

L'Alt representant de la UE per a Afers exteriors i Seguretat, el socialdemòcrata espanyol Josep Borrell ha passat de l'ambigu i mentider "OTAN, d'entrada no" de 1982 a les següents declaracions obertament militaristes: *"No n'hi ha prou amb el comerç, no n'hi ha prou amb l'Estat de dret, no n'hi ha prou amb ser una bona potència civil, hem de ser també una potència militar (...) l'exèrcit, les capacitats de defensa, són el nucli de la sobirania nacional."* (El País, 01-06-2022).

Malgrat aquestes ànsies militaristes i imperialistes tan poc dissimulades, l'imperialisme europeu està bastant enrere en relació amb la resta dels seus competidors: *"de 1999 al 2021 la despesa de defensa entre tots els països de la UE a penes s'ha incrementat un 20%; enfront del 66% dels EEUU; el 292% de Rússia i el 592% de la Xina."* (La Vanguardia, 19-05-2022). La mateixa Comissió Europea ha hagut d'admetre que *"el lliurament d'armes a Ucraïna ha delmat les existències dels països, el que posa de manifest que els vint-i-set no estan preparats per a defensar-se."* (La Vanguardia, 19-05-2022).

A més de l'enviament més o menys sincronitzat d'armes a Ucraïna, s'incrementarà l'ajuda militar a Moldàvia, s'integra en les estructures militars de la UE a Dinamarca i la Comissió Europea "va proposar un fons de 500 milions d'euros per a la compra conjunta d'armament" (La Vanguardia, 19-05-2022). Aquesta quantitat és al mateix temps significativa i molt petita. Significativa per la tendència a la integració en el pla militarista i molt petita pel seu valor absolut i relatiu.

Fins i tot al seu pati posterior, la UE té dificultats per competir: dels 2.200 milions d'ajuda militar que els EEUU ha anunciat "la meitat es destinarà a Kíev i la resta es dividirà entre Albània, Bòsnia, Bulgària, Croàcia, República Txeca, Estònia, Geòrgia, Grècia, Kosovo, Letònia, Lituània, Moldàvia, Montenegro, Macedònia del Nord, Polònia, Romania, Eslovàquia i Eslovènia (...) l'ajuda consisteixi en subvencions i préstecs que permetran a aquests països comprar armes i equips de defensa fabricats als EEUU." (El País, 09-09-2022).

Mentrestant, continuen donant-se passos cap a la integració policial europea i l'ampliació de prerrogatives policials (suposadament limitades a "situacions de crisi online"): "La reforma de l'agència policial de la Unió Europea li permet sol·licitar tot tipus d'informació sobre persones sense cap relació amb la comissió d'un delicte. (...) Una altra de les novetats que introdueix la reforma és que Europol podrà fer servir totes aquestes dades per a entrenar algorismes d'intel·ligència artificial que permetin desenvolupar eines per combatre el crim." (El País, 27-05-2022).

Per la represa de la lluita de classe

El 25 d'agost de 2022, el president de França (E. Macron) declarava la "fi de l'abundància", demanant "esforços" i "sacrificis" atès que "serà necessari pagar el preu necessari per a assegurar la nostra llibertat". En la mateixa línia s'havia pronunciat el militarista Josep Borrell, dient que "la ciutadania ha d'estar disposada a pagar un preu per a mantenir el suport a Ucraïna i a la unitat de la UE. Estem en plena guerra: aquestes coses no són gratis."

El seu pla és clar: que el proletariat s'estrenyi encara més el cinturó i serveixi de CARN DE CANÓ en el front i CARN D'EXPLOTACIÓ en la rereguarda per a assegurar la llibertat d'explotació i acumulació de l'imperialisme capitalista francès i europeu. L'actual UE no és una altra cosa que un bloc per a la lluita imperialista pel repartiment del món i contra la revolució proletària: "Per descomptat, són possibles acords temporals entre els capitalistes i entre les potències. En aquest sentit són també possibles els Estats Units d'Europa, com un acord dels capitalistes europeus... sobre què? Només sobre la manera d'aixafar en comú el socialisme a Europa, de defensar junts les colònies robades (...)." (Lenin, La consigna dels Estats Units d'Europa, 1915).

El proletariat de cap dels estats europeus no pot tenir CAP SOLIDARITAT NACIONAL AMB LA PRÒPIA BURGESIA, sinó que ha d'empènyer i organitzar a l'interior de cada país i de la UE en general la lluita per enderrocar la seva "pròpia" burgesia.

ESQUERDES I FRACTURES DINS DELS EEUU

Situació de la classe obrera

La situació a l'interior dels EEUU continua deteriorant-se: més de 20 milions de famílies no poden pagar la factura de la llum, l'esperança mitjana de vida ha caigut més d'un any fins als 76,1 anys, els lloguers s'han disparat i s'han incrementat els desnonaments, la inflació s'acarnissa en els productes més bàsics, la llet en pols infantil ha desaparegut durant diversos mesos, segueix l'epidèmia d'addicció als opiacis (fentanil), els deutes per estudis dels sectors de l'aristocràcia obrera i de la petita burgesia s'acumulen sense poder-se pagar, etc.

Per tractar de controlar la situació, el govern dels EEUU intenta una sèrie de mesures de contenció i control social. Com a mesura cosmètica, trobem l'impost a les 700 famílies més riques que serveix de propaganda, però res més. Després tenim el pla de despesa del govern, al qual finalment s'ha sotmès el senador demòcrata que el bloquejava, i que ara es denomina "Llei per la reducció de la inflació". També s'ha aprovat "l'alleujament del deute per estudiants que condona fins a 20.000 dòlars en crèdits per estudiant." (Bloomberg, 24-08-2022), mesura dirigida als sectors de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera que pensaven que els seus fills anaven a tenir una carrera meteòrica i les il·lusions de la qual s'han frustrat estavellant-se amb la realitat material. La burgesia estatunidenca aplica el que ja Marx explicava a la Crítica al Programa de Gotha (1875): "a les classes altes se'ls paguen les seves despeses d'educació a costa del fons dels impostos generals". Entre les més profundes, tenim el foment de la camisa de força del sindicalisme subvencionat que ja vam analitzar a "EEUU intenta una reedició del New Deal" (El Comunista nº66, pàg. 27), per exemple, amb la constitució d'un sindicat a Amazon, secundat i aplaudit pel govern capitalista burgès dels EEUU. La part més intel·ligent de la burgesia americana sap

perfectament que necessita la faixa del sindicalisme subvencionat per frenar qualsevol indici de lluita i reivindicació dels treballadors i, sobretot, el seu desenvolupament en un sentit revolucionari.

"La ineficiència organitzativa de les unions ultrareformistes i ultrarealistes es va convertir, pel règim burgès, en un perill: **el seu reconeixement i l'aparença d'una legislació filoobrera eren condicions indispensables pel restabliment de la pau social interna**, i, per això, de la mateixa represa econòmica. Era necessari (segons s'anaven desenvolupant les mesures anticrisi i anaven tenint el seu efecte), preparar el barrat al que dirigir les masses disciplinades, fluctuants, i contínuament llançades per la crisi a la sorra del conflicte social. Ni el barrat podia ser ja solament la vella A.F.L. (...) El vell llop no ha canviat de pèl: John Lewis pren la iniciativa de la creació del C.I.O **només per prevenir la formació d'una central sindical autònoma i "vermella"**." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

Aquest tipus de sindicalisme promogut per l'Estat no serveix per defensar la classe obrera sinó per controlar-la. Hauran de renèixer i **és funció del Partit Comunista Internacional encoratjar i ajudar a néixer, als EEUU i a tot el món, organitzacions de lluita immediata** fundades sobre paràmetres amplis d'afiliació, però amb caràcter intransigent de classe i de rebuig al corporativisme, fora i contra del sindicalisme integrat.

"7.- El partit **no adopta mai el mètode de formar organitzacions econòmiques parcials que comprenen només a treballadors que accepten els principis i la**

direcció del partit comunista. Però el partit reconeix sense reserves que no solament la situació que precedeix la lluita insurreccional, sinó també tota fase de marcat increment de la influència del partit entre les masses, no pot delinear-se sense que s'estengui entre el partit i la classe un estrat d'organitzacions amb objectius econòmics immediats i amb alta participació numèrica, en el sí de les quals existeixi una xarxa que emani del partit (nuclis, grups i fracció comunista sindical). **És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per a la lluita immediata, les quals podran fins i tot assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. El partit encoratja sempre les formes d'organització que faciliten el contacte i l'acció comuna entre els treballadors de diverses localitats i de diferents professions, rebutjant les formes tancades.** (Tesis Característiques, 1951).

Immigració

El capitalisme assassí continua cobrant-se vides en el seu aprovisionament de mercaderia força de treball il·legal que intenta travessar la frontera dels EEUU des de Mèxic: 50 treballadors immigrants van morir asfixiats i de la calor en un camió a Texas el 28 de juliol de 2022. La policia va detenir a tres responsables, però, per més que s'encebin de cara a la galeria contra ells, aquests assassinats continuaran repetint-se perquè és el SISTEMA CAPITALISTA i no algun individu aïllat el que els produeix i reproduceix inevitablement. Així, la culpa s'assigna a l'individu i el veritable culpable – el sistema capitalista – surt immaculat de les seves atrocitats.

El motiu material d'aquest flux és la necessitat de la classe obrera d'emigrar per trobar comprador per la seva mercaderia força de treball i poder enviar una aportació a les seves famílies. La massa salarial dels 38 milions de mexicans als EEUU ja equival al 55 per cent del PIB de Mèxic, els quals van enviar com a remeses a Mèxic el 15,3% de la seva massa salarial, aconseguint el 2021 "una xifra anual rècord de més de 51.000 milions de dòlars." (El País, 15-06-2022).

La Cimera de les Amèriques ha estat escenari d'un estira-i-arrotonsa entre els EEUU i diversos països llatinoamericans, capitanejats per Mèxic. El president de Mèxic es va negar a participar (enviant en el seu lloc el ministre d'afers exteriors) per l'exclusió de Cuba, Veneçuela i Nicaragua, la qual cosa va ser recolzada pel "xilè Gabriel Boric, qui sí que hi anirà, o l'hondurenysa Xiomara Castro, que finalment no ho farà. Però va ser sobretot l'argentí Alberto Fernández, aliat de Mèxic en diversos fronts polítics i diplomàtics, qui va fer seu aquest plantejament (...) fins que al final va acordar amb López Obrador anar i parlar en nom de la Comunitat d'Estats Llatinoamericans i Del Carib, un organisme al qual els crítics amb l'Organització dels Estats Americans vol dotar de major protagonisme." (El País, 07-06-2022).

El resultat de la Cimera ha estat la promesa dels EEUU de realitzar noves inversions a canvi de frenar la immigració irregular.

A l'interior dels EEUU, s'ha reblat el clau a l'ús de la immigració com arma llancívola i des de Texas, Arizona i Florida han començat a noliejear autobusos gratuïts per enviar diversos milers d'immigrants interceptats en els seus estats a ciutats del nord com Washington, Nova York o Chicago.

Situació de les empreses

La situació de les empreses no és molt millor. Els bons escombraria de deute corporatiu (de les empreses) han crescut de 14.000 milions de dòlars a final d'any fins a 27.000 milions de dòlars i més del 8% dels bons supera la rendibilitat del 10% (cosa que significa que aquest és el preu que aquestes empreses estan havent de pagar per a finançar-se): "(...) el volum de deute que es negocia en nivells difícils s'ha duplicat des de principis d'any. El valor dels bons escombraria que es negocien a 70 cèntims de dòlar o menys, preu que es considera com a advertiment que una empresa pot tenir dificultats per pagar els deutes, ha pujat des dels 14.000 milions de dòlars a final de l'any passat, fins a 27.000 milions de dòlars (25.625 milions d'euros). (...) Més del 8% del mercat de bons d'alta rendibilitat dels EEUU supera aquest nivell [del 10%]. (...) No hi ha moltes empreses que puguin finançar-se al 10% durant molt de temps." (Financial Times, 03-05-2022).

Boeing torna a pèrdues fins a juny i els guanys de les empreses estatunidenques amb negoci a l'estranger estan sent colpejats per la revalorització del dòlar. Les empreses dels EEUU també han hagut de gastar més a causa de l'embús prolongat de subministraments.

A l'article "La lluita de la concurrència en el tauler mundial" (pàg. 14 d'aquest número), es poden veure els resultats immediats de les apostes de desenvolupament proteccionista dels semiconductors i del cotxe elèctric.

La crisi està generant contradiccions internes a les empreses la qual cosa es manifesta en l'oposició creixent a la retribució dels directius en les juntes anuals d'accionistes: "L'any transcorregut fins al 15 de maig, només el 61% de les empreses del S&P 500 que van celebrar juntes anuals van rebre més d'un 90% de suport a la retribució dels executius, enfront del 71% de l'any passat i el 76% de 2020, segons la consultora salarial Farient Advisors. Al mateix temps, el nombre d'empreses que han aconseguit només entre un 50% i un 90% de suport dels accionistes a la remuneració ha augmentat del 25% de l'any passat al 36%." (Financial Times, 05-06-2022).

Per a rematar-ho, la secretària del Tresor, Janet Yellen, manifestava el passat 9 de desembre de 2021: "Ara mateix, el millor lloc per ocultar i blanquejar els guanys indeguts és en realitat Estats Units." (La Vanguardia, 17-05-2022).

La fractura entre corrents de la burgesia

En aquest context es va aprofundint la divisió entre grans sectors de la gran burgesia i la petita i mitjana burgesia. La discussió de fons és quins sectors caldrà sacrificar per tractar de superar la crisi.

El problema al qual s'enfronta la fracció governant de la burgesia és que amplis sectors de la petita burgesia i fins i tot de l'aristocràcia obrera, sobre els quals necessiten descarregar la crisi, estan armats: "Es calcula que als EEUU existeixen al voltant de 400 milions d'armes. (...) els manufacturadors van fabricar 11,3 milions el 2020, un 187% més en relació als 3,9 milions del 2000. (...) a més es constata que la policia va recuperar 19.344 armes de fabricació casolana." (La Vanguardia, 19-05-2022).

El discurs de la fracció de Trump a la America First Agenda Summit va dirigit a aquest sector: "El nostre país se'n va a l'infern ràpidament (...) ciutats que, regides pels demòcrates, s'han convertit en zones de guerra, (...) en les quals els satanistes que s'aprofiten dels nens són posats en llibertat sota fiança (...) retornar a la policia la seva autoritat, els seus recursos, el seu poder i el seu prestigi." (El País, 27-07-2022).

La retòrica delirant i reaccionària d'aquests sectors és reflex

del fet que perceben efectivament que estan sent apartats com a classe social i es veuen subjectivament identificats com el sector en el qual es concentrarà la descàrrega de la crisi: *"La petita burgesia (...) és una classe condemnada. I de cop està condemnada també a no poder entendre res, ha estat incapaç de lluitar: no pot més que debatre's cegament en la presa que la tritura. El racisme no és una aberració de l'esperit: és i serà la reacció petit burgesa a la pressió del gran capital. L'elecció de la "raça", és a dir, del grup sobre el qual intentar concentrar la destrucció, depèn evidentment de les circumstàncies."* (Auschwitz o la gran coartada, 1960).

Sentències del Tribunal Suprem

Un reflex d'aquesta fractura són la sèrie de Sentències emeses pel Tribunal Suprem la substància de les quals és discutir qui pot prendre les decisions, si el govern federal o cada estat. És a dir, **es discuteix la pròpia existència dels EEUU com estat centralitzat.**

A la Sentència que prohibeix a l'Estat central legislar sobre la qüestió de l'avortament es discuteix a més la producció de mà d'obra i de carn de canó per la guerra. Després de la Sentència el titella Biden va signar un decret per protegir l'accés a medicaments anticonceptius, però tot el seu enfocament és tractar de treure rèdit electoral de la qüestió, promentent fer una nova Llei que deixi sense efecte la Sentència. La posició dels comunistes en relació a l'avortament està publicada a l'article *"Contra l'interclassisme en la qüestió femenina"* (El Comunista nº55, pàg. 36): *"Igual que més amunt hem denunciat que no es pot pretendre "emancipar la dona" del seu caràcter de mercaderia sense abolir el caràcter general de mercaderia de tots els treballadors i eliminant el caràcter mercantil capitalista de les relacions de producció actuals, hem d'afirmar taxativament que, en aquestes condicions d'esclavitud, és un **deure ineludible per a tots els membres de la classe obrera de tots dos sexes lluitar per a impedir que la classe dels esclavistes moderns tingui la més mínima possibilitat d'ingerència en la decisió de les dones de la nostra classe de quedar-se embarassades o avortar en un moment donat."***

A la Sentència sobre la qüestió de dur armes, s'arriba al punt de permetre que es duguin armes a Nova York sense necessitat de demostrar una causa per dur una arma, requisit vigent des de 1913. Fins a aquest punt arriba l'abisme que separa les dues fraccions de la burgesia i que porta a la decisió d'una d'elles de permetre a la classe obrera portar armes en el feu de la segona. Cal tenir en compte que, a Nova York, *"el 2020 va haver-hi 1.530 tirotejos (...) més del doble que l'any previ; el 2021, van haver-hi 1.877, la xifra més elevada en dècades. (...) la taxa de desocupació a Nova York va ser al desembre [2021] del 8,8% (...) amb una desocupació del 15% entre els treballadors que no han anat a la universitat i entre els afroamericans, i del 24% entre els joves de 18 a 24 anys."* (El País, 03-02-2022). No sols la fracció de la petita i mitjana burgesia es resisteix a desarmar-se, sinó que està disposada a afavorir fins i tot que la classe obrera pugui accedir a dur armes amb la condició de perjudicar el sector de la burgesia que els vol desarmar.

En un altre pla, el Suprem es pronuncia també en contra que el govern federal reguli sobre els "factors climàtics".

Plataformes i mitjans de comunicació

Un altre component del circ parlamentari ampliat ha estat tota la cerimònia de simulació de compra de Twitter per part d'Elon Musk. L'assumpte de la compra ara està pendent de resolució als tribunals, però clarament el bufó Musk buscava

desacreditar Twitter per la quantitat de perfils falsos (bots) i denunciar el veto de la plataforma al bufó Trump.

La fracció de la burgesia actualment al poder ha invertit molts diners i energies per tractar de silenciar a l'altre corrent de la burgesia, però observa, amb nerviosisme, que no aconsegueixen imposar l'exclusivitat de la seva desinformació. A tall d'exemple, no han pogut evitar la difusió d'un lloc web que creien fins i tot clausurat: *"820.000 likes i shares a Facebook, 66.000 a Twitter (en gran mesura per la limitació per la plataforma dels seus links). Això ha ajudat la pàgina principal a tenir entorn de 1,5 milions de visites mensuals (...) però el poder real darrere de Resist the Mainstream prové de les plataformes tècniques alternatives, on els seus perfils tenen un comptador de seguidors de més d'1 milió."* (Bloomberg, 12-09-2022).

Per la seva banda, el bufó Trump va declarar que el titella Putin era "intel·ligent" i un "geni" just després de l'entrada de les tropes de Rússia a Ucraïna i, quan es va veure interpellat pels mitjans, va declarar: *"Sí, és intel·ligent (...) El problema no és que Putin sigui intel·ligent, que per descomptat ho és, però el veritable problema és que els nostres líders són ximplers."* (Bloomberg, 27-02-2022).

Ens és indiferent quants punts acumulats porta cadascun d'aquests "líders mundials" en el concurs de "Ximplers de la Història" (veure inici de l'article *"La lluita de la concurrència en el tauler mundial"* en aquest número). Però el que es posa de manifest en aquestes manifestacions és que el sector de la burgesia partidari de cedir el terreny a nivell internacional i tancar-se a casa (tapiant portes i finestres perquè no entri ningú) era també partidari d'una entesa amb Rússia. Somien amb un retorn al repartiment del món i d'Europa que van fer després a Ialta i Potsdam, sense adonar-se que aquell repartiment va tenir com a base una hegemonia dels EEUU en el poder militar i econòmic que ja no té. Aquest retorn al passat és un desig i res més, però sublima la falta de perspectives en la que es troba tot aquest sector i, en realitat, el conjunt del capitalisme estatunidenc.

La confrontació interna es reflexa també a les televisions. La Fox justifica dins dels EEUU la intervenció militar russa dient que a Ucraïna hi havia laboratoris d'armes químiques i acusa la resta de mitjans de desinformar. Des de la resta de mitjans, es demana obertament que s'intervinguí policialment contra els presentadors de la Fox: *"Hi ha cas per a detenir-los militarment", va proposar l'expresentador de la NBC (...). "Solien arrestar a persones per fer coses així", va dir la (...) copresentadora del programa de l'ABC."* (La Vanguardia, 12-04-2022).

Cada vegada més a prop de la guerra civil

A l'agost de 2020 escrivíem: *"Si els EEUU no aconsegueixen descarregar la crisi en altres parts del món i desencadenar la tercera guerra mundial, el desenvolupament d'aquests xocs interns pot portar a que esclati la guerra civil a l'interior del país o que s'aixequi un dia amb les infraestructures més bàsiques totalment inoperants. La burgesia estatunidenca es troba en un encreuament històric molt complicat, del que no pot sortir airosa però no per això podrà deixar de lluitar-hi en contra i, si és necessari, morir matant."* (El Comunista nº64, pàg. 20). Des de llavors s'ha desenvolupat simultàniament el major intent des de fa temps de desencadenar el conflicte militar mundial i l'aprofundiment de la fractura social a l'interior de les classes posseïdores dels EEUU.

La fractura s'estén dins del Partit Republicà, amb Liz Cheney acusant a Trump de convocar els "insurrectes" que van entrar al

Capitoli al desembre de 2020. Però el Partit Demòcrata tampoc és un bloc completament homogeni, com demostra el bloqueig per part d'un senador demòcrata de l'aprovació de tot el pla d'inversions i també les veus que han expressat dubtes sobre l'aplanament de la casa del titella Trump a la recerca de documents secrets. Amb això, els EEUU se sumen a la tendència mundial de tractar de processar el president anterior. Els qui parlen així no simpatitzen amb Trump, sinó que tenen por que Trump o els seus successors guanyin les següents eleccions i es prenguin la revenja pels mateixos mitjans.

Vam veure l'intent carnavalesc d'assalt al Capitoli, l'advertiment signat per tots els anteriors Secretaris d'Estat dirigida a l'exèrcit alertant que s'abstingués d'intervenir i recordant que l'únic traspass interromput entre governs coincideix amb la Guerra de Secessió, les instruccions de l'Alt Comandament militar de no obeir les ordres del president sortint, les declaracions d'un general indultat per Trump afirmant entre aplaudiments que als EEUU hauria d'haver-hi un cop d'estat com a Birmània, etc.

Més recentment, hem vist l'aplanament de la casa de Trump i l'auge d'etiquetes i declaracions a les xarxes com: #CivilWar, #CivilWar2, #NationalDivorce, "demà pots ser tu", "venen a per tu", etc. fent-se eco de declaracions d'una quantitat important de dirigents del Partit Republicà.

Immediatament després de l'aplanament de la casa de Trump, un home armat amb un rifle semiautomàtic va intentar entrar a la caserna del FBI de Cincinnati (Ohio) i va ser abatut a tirs després de la persecució posterior. Unes setmanes després, "el senador republicà Lindsey O. Garam va dir que hi hauria "disturbis al carrer" si Trump és imputat." (The Washington Post, 29-08-2022). A l'aplanament, li han seguit amenaces contra el jutge que va signar l'ordre de registre i contra l'FBI.

L'aposta de la part governant de la burgesia estatunidenca és arriscada, es tracta d'intentar evitar que Trump es torni a presentar. I la realitat és que, si es presenta i guanya, la seva corrent pot arribar a intentar desmuntar l'ex primera potència mundial. Però, encara que el titella en qüestió no guanyi o el posin individualment fora de joc, **no per això s'eliminarà la massa social a qui representa i el conflicte es desenvoluparà igualment.**

L'última fanfarronada del bufó Trump va ser reclamar el 29-08-2022 que el fessin president o que es fessin eleccions immediatament, en el seu compte de Truth Social. Això és una declamació en el buit, però, darrere de les fanfarronades del bufó histriònic hi ha un procés històric de major importància del qual aquest és un mer reflex i que ha de ser indagat i estudiat, de la mateixa manera que K. Marx explicava al 1869 en el seu pròleg a la 2ª edició de "El 18 Brumari de Luis Napoleón Bonaparte": "Jo, per contra, demostro com la lluita de classes va crear a França les circumstàncies i les condicions que van permetre a un personatge mediocre i grotesc representar el paper d'heroi."

K. Marx comença aquest llibre fonamental del marxisme dient: "Hegel diu en alguna part que tots els grans fets i personatges de la història universal apareixen, com si diguéssim, dues vegades. Però es va oblidar d'agregar: una vegada com a tragèdia i l'altra com a farsa." (El 18 Brumari de Luis Napoleón Bonaparte, K. Marx, 1851). I quantes FARSES més hem hagut de veure des de llavors!!

Nosaltres, marxistes, hem de tenir sempre present que: "No és la consciència de l'ésser humà la que determina el seu ser, sinó per contra, el ser social és el que determina la seva consciència." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859). Doncs bé, la ruptura *in crescendo* del

cos social de les diferents fraccions de la burgesia als EEUU es manifesta així: si al febrer de 2022 "un de cada tres estatunidencs diu que la violència contra el Govern pot estar justificada a vegades" (Bloomberg, 20-02-2022), a l'agost es publicava un estudi de la Universitat de Califòrnia segons el qual "la meitat dels estatunidencs (el 50,1% exactament) creu que "en els pròxims anys hi haurà una guerra civil als Estats Units". (La Vanguardia, 23-08-2022).

L'única perspectiva proletària

Davant tot això, la classe obrera estatunidenca ha de rebutjar deixar-se arrossegar per una o altra fracció de la burgesia, rebutjant de ple que se la porti a lluitar pels interessos de la petita burgesia. **Ni republicans, ni demòcrates!**

L'única guerra civil que interessa al proletariat i per la qual hem d'estar disposats a lluitar i morir és la **GUERRA CIVIL REVOLUCIONÀRIA** de tota la classe obrera (sense distinció de sexe, raça, origen) contra tota la classe burgesa: per l'abolició de la propietat privada, del treball assalariat, de les classes socials i del sistema mercantil capitalista de producció.

Per això és necessari que en les lluites diàries en els centres de treball es trenqui amb la faixa del sindicalisme subvencionat, corrupte i institucionalitzat avui imperant als EEUU com a la resta del món, es trenqui amb la defensa de la pàtria, de la nació i de la producció nacional ("Els obrers no tenen pàtria; no se'ls pot prendre allò que no posseeixen", Manifest del Partit Comunista, 1848) i es recuperin els mètodes classistes de lluita de la classe obrera: la vaga indefinida sense serveis mínims i la seva extensió a totes les empreses i sectors; organitzant el sindicat de classe, no subvencionat ni pel patró ni per l'estat.

Només així el proletariat podrà lluitar per les seves reivindicacions immediates al mateix temps que es forja **una avantguarda capaç d'organitzar i dirigir aquestes lluites, agrupant-se al voltant i donant cos al Partit Comunista Internacional, òrgan indispensable de la classe per la direcció de la lluita revolucionària, pel derrocament de l'Estat de la burgesia i la transformació revolucionària que condueix a l'abolició de les classes, a través de la instauració transitòria de la dictadura del proletariat, i que culmina amb l'extinció de tota forma d'Estat.**

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN
LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"

Per correspondència (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org pci@pcielcomunista.org